

Η ταξική πάλη δεν μπαίνει σε αλγόριθμους, ούτε σε τροπολογίες!

Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις

Όχι στον προϋπολογισμό της εξαθλίωσης

Πριν σχεδόν 50 χρόνια, υπουργός Εργασίας της ΝΔ ήθελε να «καταργήσει την ταξική πάλη». Σήμερα, η «εκσυγχρονισμένη» μορφή της ίδιας επιδίωξης είναι η ταξική πάλη να υποταχτεί στον αλγόριθμο που έγινε νόμος για να ορίζεται από το υπουργείο Εργασίας ο κατώτατος μισθός και να αχρηστεύονται-απαγορεύονται οι συλλογικές συμβάσεις. Δηλαδή νόμος, με τον οποίο θα επιβλέπεται και θα επιβάλλεται όση φτώχεια, εξαθλίωση και εκμετάλλευση απαιτεί κάθε φορά η άρχουσα τάξη της χώρας! Αμέσως μετά ήρθε ο προϋπολογισμός για μια νέα μεγαλύτερη καταλήστευση του λαϊκού εισοδήματος και των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, φτιαγμένος κι αυτός βέβαια με τους ίδιους ταξικούς λογαριασμούς που το εξαρτημένο καπιταλιστικό σύστημα και η κυβέρνηση του επιδιώκει να παρουσιάσει σαν «αντικειμενικούς», «αναπτυξιακούς» και συνεπώς «φιλολαϊκούς»!

Υπάρχει βέβαια και η ...γκρίνια της λεγόμενης αντιπολίτευσης. Μια γκρίνια που εκφράζεται με όλο και περισσότερες τροπολογίες και προτάσεις νόμων - ακόμα και στο όνομα των 600 και βάλε εργατικών σωματείων! Μια γκρίνια που θέλει να «εξηγήσει» πως αυτή η πολιτική μπορεί να τροποποιηθεί ή ακόμα και να αλλάξει αν... ισχυροποιηθούν εκλογικά και κοινοβουλευτικά οι φορείς της. Μια γκρίνια που αντιγράφει το διάτρητο στην λαϊκή συνείδηση σλόγκαν «με ένα νόμο και ένα άρθρο» ώστε οι φορείς της να εμφανιστούν ότι «έκαναν το καθήκον τους» απέναντι στην οργή του λαού και της νεολαίας που αντιμετωπίζουν τα πιο μεγάλα αδιέξοδα.

Γίνεται όμως όλο και πιο πλατιά φανερό πως η ζωή του λαού δεν βελτιώνεται, πολύ περισσότερο δεν αλλάζει, «με μια τροπολογία», «με μια πρόταση νόμου». Γίνεται φανερό πως αυτή η οπερετική αντιπολίτευση είναι συναίνεση, αποδοχή, στήριξη της άγριας επίθεσης,

λειτουργεί στο πλευρό της σαν αμορτισέρ απόσβεσης της λαϊκής οργής, αλλά με διαρκώς πιο μικρά αποτελέσματα.

Μόνο η «απαγορευμένη» ταξική πάλη μπορεί να βελτιώσει, να αλλάξει τη ζωή του λαού και της νεολαίας! Μόνο οι μαζικοί αγώνες μπορούν να ανατρέψουν πλευρές της άγριας πολιτικής του συστήματος και της κυβέρνησής του, να φέρουν νίκες για το λαό και να ανοίξουν δρόμο για την προοπτική της πάλης του. Με αυτή την αλήθεια «αναμετριέται» ο λαός και η νεολαία, αυτή την αλήθεια ανέδειξαν οι δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές του Νοέμβρη και της 6ης Δεκέμβρη στην Αθήνα και σε όλη τη χώρα. Αυτή την αλήθεια τρέμει και το σύστημα και γι' αυτό η κυβέρνηση του στήνει «οχυρώσεις» της αντεργατικής-αντιλαϊκής πολιτικής με κλιμάκωση των διώξεων, των απαγορεύσεων, της φασιστικοποίησης, για τα οποία η αντιπολίτευση των τροπολογιών και των προτάσεων νόμου δεν βρίσκει κουβέντα να πει.

συνέχεια στη σελ.2

Όχι στις πολιτικές διώξεις!
Να αθωωθούν οι 61 διωκόμενοι αγωνιστές της 6ης Δεκέμβρη του 2020!
Όλοι την Τετάρτη 18 Δεκέμβρη, 9μμ, στο Εφετείο
(Λουκάρεως και Λ.Αλεξάνδρας)

(σελ. 4)

Διεθνές απολυτήριο
Απογείωση των ταξικών διακρίσεων στην εκπαίδευση, κατοχύρωση των ιδιωτικών ΑΕΙ και των ξενόγλωσσων προπτυχιακών

(σελ. 5)

Κρατικός Προϋπολογισμός 2025
Στις ίδιες αντιλαϊκές «ράγες» της λιτότητας, της φοροληστείας και της φτωχοποίησης

(σελ. 7)

Δουλειά και ζωή με δικαιώματα δεν νομοθετούνται. Κερδίζονται με αγώνα!

(σελ. 9)

Εκλογή Τραμπ
και τι μπορούμε να περιμένουμε
Του Βασίλη Σαμαρά

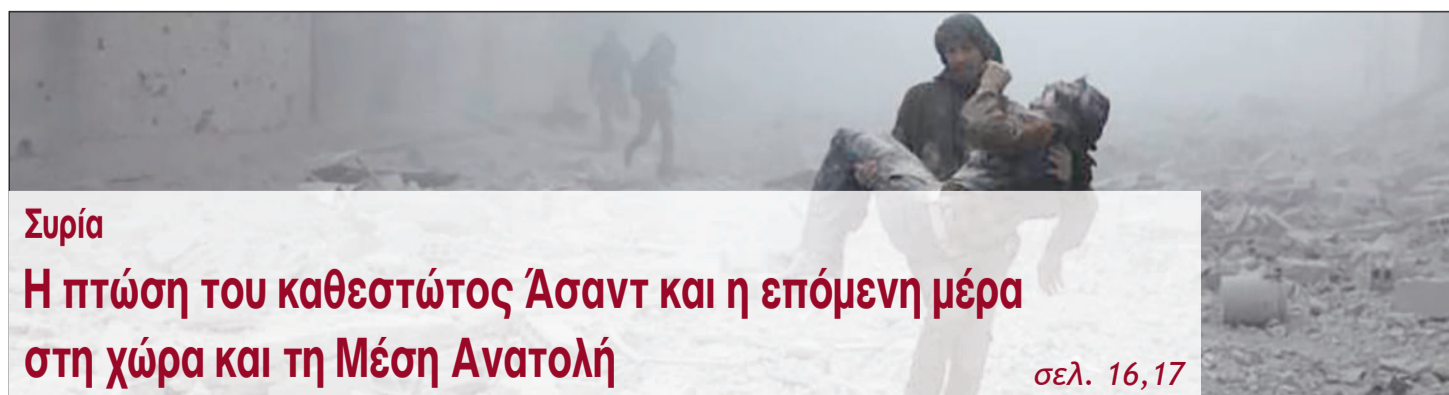
(σελ. 20, 21)

Αφιέρωμα

Ο Κόκκινος Δεκέμβρης
του '44

(σελ. 11-14)

Η επόμενη Π.Σ θα κυκλοφορήσει
στις 11/1/2025

Συρία

Η πτώση του καθεστώτος Άσαντ και η επόμενη μέρα
στη χώρα και τη Μέση Ανατολή

σελ. 16,17

Η ταξική πάλη δεν μπαίνει σε αλγόριθμους, ούτε σε τροπολογίες!

Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις

Όχι στον προϋπολογισμό της εξαθλίωσης

συνέχεια από σελ. 1

Το δίκιο του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας είναι τόσο μεγάλο όσο η δύναμη της πάλης με την οποία το διεκδικεί. Να ενισχυθεί η μαζική πάλη για να δυναμώσει το εργατικό-λαϊκό δίκιο. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος της ελπίδας, ο δρόμος της ανάγκης, σε ένα τοπίο βαρβαρότητας και πολέμου!

Οι αλήθειες του προϋπολογισμού...

Η κυβερνητική προπαγάνδα για τον προϋπολογισμό είναι τουλάχιστον εξοργιστική καθώς προσπαθεί να πείσει τον εξαθλιωμένο λαό ότι όλα τα χτυπήματα που δέχτηκε ως τώρα και στα οποία πατάει η νέα ληστεία που προγραμματίζει είναι... για το καλό του!

Ωστόσο οι κυβερνητικές θριαμβολογίες είναι αληθινές και ειλικρινείς από την ταξική σκοπιά των δυνάμεων που η πολιτική της υπηρετεί.

Για παράδειγμα γιατί να μην θριαμβολογεί η κυβέρνηση όταν με τον προϋπολογισμό αυτό λογαριάζει 70 δις ευρώ έσοδα από φόρους το 2025, δηλαδή ποσό ρεκόρ όλων των τελευταίων χρόνων και το οποίο προφανώς στο συντριπτικό του ποσοστό θα αντληθεί από τον εργαζόμενο λαό; Όταν επιπλέον αυτή η φοροληστεία γίνεται παράλληλα με τη συντριβή των πιο στοιχειωδών κοινωνικών δικαιωμάτων των εργατικών-λαϊκών μαζών. Από το τσαλαπάτημα του δικαιώματος στην περίθαλψη, ως το πετιόκομμα-κατάργηση του επιδόματος ανεργίας. Και από την επιβολή -σε κλίμακα εκατοντάδων χιλιάδων- των συμβασιούχων στο δημόσιο ως τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις τμημάτων και σχολείων στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και τις σχεδιαζόμε-

νες διαγραφές περισσότερων από 300.000 φοιτητών στα ΑΕΙ! Όλα αυτά σημαίνουν την «απαλλαγή» του κράτους από όσα είχε κατακτήσει ο λαός και την «απελευθέρωση» της ροής αυτού του πακτωλού της φοροληστείας προς τις τσέπες του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου.

Γιατί -δεύτερο παράδειγμα- να μην πανηγυρίζει η κυβέρνηση για την «μείωση της ανεργίας» που αναγγέλλει ο προϋπολογισμός του 2025, όταν αυτός ο λογαριασμός της ανεργίας γίνεται στη βάση ότι η κυβέρνηση -συνεχίζοντας και εντείνοντας τις πολιτικές των προηγούμενων- έχει καταφέρει να ορίζεται σαν «εργασία» η κάθε ελαστική, μεσαιωνική εργασιακή σχέση χωρίς ασφάλιση, άδεια, σταθερό ωράριο. Από τα 13ωρα και τα 7ήμερα, ως τις συμβάσεις «μηδενικού χρόνου» και τις διαβόητες «σεζόν» της επίσης διαβόητης «τουριστικής βιομηχανίας».

Ο προϋπολογισμός λοιπόν είναι βαριά ταξικός! Πατάει στα ταξικά δεδομένα που έχουν ήδη διαμορφωθεί και έρχεται να φορτώσει τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία με ακόμα περισσότερη φτώχεια και βαρβαρότητα. Τόση, όση απαιτείται για να πληρώνονται οι «δανειστές», για να συνεχίσει να ισχύει ο αναβαλλόμενος φόρος των τραπεζών, που είναι πυλώνες της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, για να πληρωθούν τα υπάρχοντα και τα ερχόμενα εξοπλιστικά πακέτα, για να παίρνει ζεστό χρήμα και να κάνει μπίζνες με ιδιωτικοποιήσεις, εργολαβίες κ.λπ. το ντόπιο κεφάλαιο. Αυτό που απαιτείται όμως δεν είναι μια «αντικειμενική ποσότητα». Είναι μια ταξική σχέση. Είναι αυτό που προκύπτει από τον ταξικό ανταγωνισμό των «κάτω» με τους «πάνω». Είναι αυτό που «επιτρέπει» η εργατική-

λαϊκή πάλη, ή αλλιώς, όπως λέει το σύνθημα, «...δεν θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσεις».

...και το «νέο παραγωγικό μοντέλο»

«Πίσω» από αυτό τον προϋπολογισμό και στη βάση του υπάρχει αδιάρρηκτα δεμένη με την σχέση της ταξικής εκμετάλλευσης η εξάρτηση της χώρας και όσα αυτή ορίζει ως πλαίσιο και ανάγκες του (εκάστοτε) προϋπολογισμού. Ή αλλιώς, υπάρχει το λεγόμενο παραγωγικό μοντέλο που παράγει χρέος, θηριώδες έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών και όλα όσα διαμορφώνουν οι άνισες ανταλλαγές της χώρας με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της, της χώρας που είναι παράρτημα των ξένων μονοπωλίων με ρημαγμένη παραγωγική βάση ακόμα και στον πρωτογενή τομέα. Στον ίδιο λογαριασμό της εξάρτησης πρέπει να μπει και ο χορός των ατελειώτων δισεκατομμυρίων ευρώ για τους εξοπλισμούς, μιας και ο Δένδιας ανακοίνωσε και «αντιπυραυλικό θόλο» -για να αποκρούσει πυραύλους από ποιους άραγε; Από ποια πλευρά -ενώ κλιμακώνεται το άδικο σφαγείο στην Ουκρανία και η Ελλάδα είναι στρατευμένη στο αμερικανονατοϊκό άρμα- σκοπεύει να «προφυλαχθεί»;

Ενώ λοιπόν υποτίθεται πως φουντώνει η συζήτηση για την αναζήτηση του «νέου παραγωγικού μοντέλου», ενώ η κυβερνητική προπαγάνδα οργιάζει περί της «αναπτυξιακής διάστασης» του προϋπολογισμού, οι πραγματικές ειδήσεις επιβεβαιώνουν πως αυτό το «άλλο μοντέλο» δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει στο πλαίσιο του εξαρτημένου καπιταλισμού. Πρώτον, χειροκροτούν για το χρόνο ρε-

κόρ που το αεροδρόμιο της Καλαμάτας ξεπουλήθηκε -σε ποιούς άλλους- στην κοινοπραξία της Frarort (51%) και τους ντόπιους ακολούθους της, Κοπελούζο και Κωνσταντακόπουλο (από 24,5% έκαστος). Δεύτερον, προγραμματίζουν να γίνει το ίδιο το αργότερο ως το 2027 με τα άλλα 22 περιφερειακά αεροδρόμια! Τρίτον, επισημαίνουν ότι η «πρόκληση» για το Υπερταμείο είναι η ΕΤΑΔ (ξεπούλημα ακινήτων), ο ΟΑΣΑ και τα ΕΛΤΑ.

Με απλά λόγια το «νέο παραγωγικό μοντέλο» και η «ανάπτυξη που έρχεται», είναι η συνέχιση του ξεπουλήματος των υποδομών και του πλούτου της χώρας στο ξένο κεφάλαιο δίπλα στο οποίο οι ντόπιοι μεγαλοκαρχαρίες θα συνεχίσουν να θησαυρίζουν ως μεταπράτες και αεριτζήδες. Όπως λογαριάζει να συνεχίσει να κάνει η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ που διεκδικεί δις ευρώ για έργα «πράσινης μετάβασης», από αυτά που χρηματοδοτεί η ΕΕ, αφού έχει ληστέψει στο πολλαπλάσιο το λαό και τη χώρα. Όπως το «λαμπρό έργο» στο Ελληνικό, όπου χαρίστηκε στο Λάτση το «μεγαλύτερο πάρκο της Ευρώπης» που έλεγε και ο Σημίτης, και τώρα νοικιάζονται δωάρια διαμερίσματα με 2.600 ευρώ το μήνα και τεσσάρια με 4.850 ευρώ το μήνα!

Αυτό το «ωραίο πλιάτσικο» είναι η «σωστή πλευρά της ιστορίας» για το μεγαλοαστικό κηφηνιό και σεβίρεται στο λαό σαν οικοδόμηση «κανονικής χώρας» χάρη της οποίας πρέπει να δεχθεί ακόμα και το ηλεκτρικό ρεύμα να είναι είδος πολυτελείας που διαρκώς ακριβαίνει, γιατί έτσι «απαιτεί το χρηματιστήριο ενέργειας» και γιατί οι αεριτζήδες-πάροχοι (που δεν είναι παραγωγοί αλλά λυμαίνονται δημόσιο πλούτο) τιμολογούν σύμφωνα με το χρηματιστήριο αυτό!

Κύπρος

Κι άλλη Σούδα στην ανατολική Μεσόγειο;

Με εντατικούς ρυθμούς συνεχίζεται η μετατροπή της Κύπρου σε νέο «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Η συνάντηση Μπάιντεν-Χριστοδουλίδη τις προάλλες στην Ουάσινγκτον, καθώς και η υπογραφή του «Οδικού Χάρτη Αμυντικής Συνεργασίας ΗΠΑ-Κύπρου» αποτέλεσαν την αφορμή για να γίνουν γνωστές μια σειρά κινήσεις που ήδη βρίσκονταν σε εξέλιξη, αλλά και νέες που δρομολογούνται άμεσα. Στο βάθος βρίσκεται η -και τυπική- ένταξη της Μεγαλονήσου στη Βορειοατλαντική Συμμαχία, παρά την αναμενόμενη αντίθεση της Τουρκίας. Και χωρίς αυτήν, ωστόσο, το αμερικανόπνευστο τρίγωνο Ισραήλ-Ελλάδα-Κύπρος «αποδίδει». Παράλληλα, η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη βιάζεται να επισημοποιήσει την τριπλή της εξάρτηση (από ΕΕ, ΗΠΑ και Βρετανία), με ταυτόχρονη απόρριψη και

των τελευταίων υπολειμμάτων ρωσικής επιρροής.

Η άρση, από αμερικανικής και ευρωπαϊκής πλευράς, του εμπάργκο όπλων προς την Κυπριακή Δημοκρατία που ίσχυε για πολλές 10ετίες άνοιξε τον δρόμο για τις σημερινές εξελίξεις. Πλάι στη γνωστή βρετανική βάση στο Ακρωτήριο, έγινε γνωστό ότι λειτουργεί ναυτική βάση-ελικοδρόμιο στο Μαρί, καθώς και βάση με το όνομα «Ανδρέας Παπανδρέου» στην Πάφο, όπου σταθμεύουν αμερικανικά και γερμανικά αεροσκάφη. Επίσης, ανακοινώθηκε η δημιουργία Κέντρου Ελέγχου Ανατολικής Μεσογείου στο νησί, δημοσιοποιήθηκε η χρήση του αεροδρομίου της Λάρνακας και για στρατιωτικούς σκοπούς, ενώ και το λιμάνι της Λεμεσού χρησιμοποιούν πολεμικά πλοία των ΗΠΑ και άλλων. Αποκαλύφθηκε, παράλληλα, ότι στον Άγιο Νικόλαο της Κύπρου εδρεύει βάση του

παγκόσμιου κατασκοπευτικού δικτύου «Echelon». Εξ ίσου σημαντική από αμερικανικής πλευράς είναι η παραδοχή ότι λειτουργούσαν και λειτουργούν μυστικές μονάδες στρατιωτικών επιχειρήσεων των ΗΠΑ που έδρασαν και συνεχίζουν να δρουν στα μέτωπα της Μέσης Ανατολής και ιδίως προς υποστήριξη του Ισραήλ. Όλα αυτά... πριν την είσοδο της Κύπρου στο ΝΑΤΟ!

Στα σκαριά βρίσκονται νέα εξοπλιστικά προγράμματα της Κύπρου από ΗΠΑ και ΕΕ (ως σύνολο αλλά και ξεχωριστά από κάθε ιμπεριαλιστική της συνιστώσα), ενώ η απερχόμενη διοίκηση των υπερατλαντικών φονιάδων δεσμεύτηκε για πολυετή παράταση άρσης του εμπάργκο όπλων, αύξηση των εκπαιδευόμενων από τις ΗΠΑ στελεχών του κυπριακού στρατού και αναβάθμιση των στρατιωτικών δυνάμεων, μέσω και εγκαταστάσεων που βρίσκονται στο νησί.

Είναι φανερό ότι μεθοδεύεται μια de facto ΝΑΤΟποίηση της νήσου που, βέβαια, δεν αποκλείεται να φέρει σε σύγκρουση τα πολλαπλά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα που συνωστίζονται στον... πεπερασμένο χώρο της. Η προϊστορία, άλλωστε, βρήκε ανάλογων παραδειγμάτων.

Στην εξίσωση μπαίνει, οπωσδήποτε, και η στάση της Τουρκίας που επισήμως διαμήνυσε ότι το βέτο της στην ένταξη της Κύπρου στο ΝΑΤΟ επικρέμαται. Κι αυτό, λόγω της μη επίλυσης κατά τα συμφέροντά της του Κυπριακού. Αναμενόμενο, θα πει κάποιος. Ωστόσο, τα «προσεκτικά» βήματα προς αυτή την κατεύθυνση προχωρούν, ανοίγοντας τον δρόμο για νέα ανατολίτικα παζάρια που ορισμένοι αναλυτές «συμφηφίζουν» μεταξύ ευρωπαϊκής προοπτικής της Άγκυρας και ΝΑΤΟϊκής προοπτικής της Κύπρου! Η ενδεχόμενη ένταξη της Κύπρου στο ΝΑΤΟ περνάει μέσα από την εξομάλυνση των ελλη-

ΕΝΙΟΧΨΟΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

► Ασκήσεις «τανγκό» αλλά η αστάθεια βράζει!

Το ΠΑΣΟΚ μόλις έγινε «αξιωματική αντιπολίτευση» ελέω της κατάρρευσης του ΣΥΡΙΖΑ, και με αναιμική δημοσκοπική ενίσχυση, «ξέχασε» πως ήθελε «ανατροπή της ΝΔ και προοδευτική διακυβέρνηση» και έσπευσε να δηλώσει μέσω του αρχηγού του πως θέλει συναίνεση («τανγκό») με τον Μητσοτάκη. Όχι βέβαια χάριν του Μητσοτάκη, αλλά για να επιδείξει προς τα ξένα και ντόπια κέντρα την απαιτούμενη υπευθυνότητα σε συνθήκες κάθε άλλο παρά ανύποπτες! Τα μηνύματα που έρχονται από όλα τα έξω κέντρα εξουσίας και από την κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή είναι παραπάνω από ανησυχητικά για το κατακερματισμένο πολιτικό σύστημα και την κυβέρνηση που βρίσκεται σε πορεία φθοράς.

Τα ευρωπαϊκά κέντρα σε Γαλλία και Γερμανία βρίσκονται σε κρίση στρατηγικής με βάση τον πόλεμο στην Ουκρανία, από την οποία έχει παραχθεί πολιτική κρίση και οικονομική αναταραχή. Ήδη το έλλειμμα της Γαλλίας χρησιμοποιείται σαν «εξήγηση»-εκβιασμός προς το λαό γιατί πρέπει να περιμένει «νέα μνημόνια»! Θα μπορούσαμε να πούμε πως δεν λένε ψέματα! Τα ιμπεριαλιστικά ελλείμματα είναι οι εξαρτημένες χώρες που καλούνται να τα πληρώσουν με διαρκώς μεγαλύτερη καταλήστευση.

Τα αμερικάνικα κέντρα σε μια επίδειξη ιμπεριαλιστικού τυχοδιωκτισμού συναίνεσαν και ευνόησαν την κατάρρευση του σαθρού καθεστώτος που υπήρχε στη Συρία, έχοντας το βλέμμα στην Ουκρανία σε ένα πλαίσιο που είναι παιχνίδι με τη φωτιά! Στις συνθήκες «χάους» που διαμορφώθηκαν στη Μ. Ανατολή και ενώ ο Χριστοδουλίδης ζήτησε ήδη την ένταξη της Κύπρου στο ΝΑΤΟ, η ανιστόρητη και ασπόνδυλη άρχουσα τάξη της χώρας είναι «πρόθυμη για όλα»! Μέχρι και φωνές για «ευκαιρία για πιο επιθετική στάση έναντι της Τουρκίας» ακούγονται δίπλα στις «αναλύσεις» που ξεκινώντας από την τουρκοφαγική αφετηρία εκτιμούν πως η

Τουρκία είναι ο «νικητής» των εξελίξεων!

Σε αυτό το κράμα των άγριων επερχόμενων οικονομικών και γεωπολιτικών εξελίξεων το ...πολύ λίγο πολιτικό σύστημα έγινε ακόμα λιγότερο. Έτσι παράχθηκε η «υπευθυνότητα» Ανδρουλάκη ενόψει και της εκλογής προέδρου της δημοκρατίας, που ωστόσο δεν είναι βέβαιο ότι θα καταλήξει όντως σε κοινή στάση των δύο κομμάτων. Σε κάθε περίπτωση, αυτή η συναίνεση -αν υπάρξει- δεν είναι αρκετή για να αντιμετωπίσει τις θύελλες που έρχονται. Εξάλλου, παρά τις εκκλήσεις περί ομοψυχίας, το ζήτημα των ελληνοτουρκικών ξανάβγαλε τον Καραμανλή σε αντίθεση με την κυβέρνηση και βουλευτές του περιβάλλοντός του (Βλάχος) κάνουν έντονη αντιπαράθεση με υπουργούς του Μητσοτάκη. Ακόμα και η παραίτηση Πατέλη, παρόλο που δεν συνοδεύτηκε με πολιτικές αιχμές προς την κυβέρνηση, είναι ερώτημα γιατί έγινε στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή και πριν την ψήφιση του προϋπολογισμού.

Οι συνθήκες όλο και περισσότερο μοιάζουν να απαιτούν από τον ξένο παράγοντα να επιβάλλει «ομοψυχία» και λύσεις, αλλά και αυτό είναι δύσκολο στο πλαίσιο του άγριου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού που διαταράσσει τη συνεννόηση Αμερικάνων και Ευρωπαίων για την «αξιοποίηση» της Ελλάδας. Σίγουρα στο παρασκήνιο και έξωθεν αναζητούνται τρόποι και όροι για το πως θα βαδίσει και πως θα διαμορφωθεί το κατακερματισμένο αντιδραστικό πολιτικό σύστημα.

Για το λαό και τη νεολαία δεν (πρέπει να) υπάρχουν ερωτήματα. Χρειάζεται να συγκροτήσουν τη δικιά τους ταξική και αντιιμπεριαλιστική «ομοψυχία». Δεν έχουν να διαλέξουν τυράννους και φονιάδες. Δεν έχουν να προτιμήσουν εκμεταλλευτές και να περιμένουν σωτήρες. Στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις, σε αλληλεγγύη με όλους τους λαούς, να υψώσουν το ανάστημα της μαζικής τους πάλης, της οργάνωσής τους σε δύναμη που παλεύει για ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

νοτουρκικών σχέσεων. Επομένως, ο δρόμος της ελληνοκυπριακής ολιγαρχίας του πλούτου, πέρα από τον «συγκερασμό» αντικρουόμενων στη βάση ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, έχει να «λύσει» και τις αντιτιθέμενες επιδιώξεις των δύο εξαρτημένων (Ελλάδας-Τουρκίας) χωρών εκ των τριών «εγγυητριών δυνάμεων».

Μια μικρή γεύση, με άμεση σχέση με το νησί, πήραμε με τα τελευταία γεγονότα της Κάσου, καθώς και με τη συνεχιζόμενη δυστοκία κατασκευής και πόντισης του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. Είναι χαρακτηριστικό ότι το σκάφος που κάνει τις σχετικές βυθομετρικές έρευνες βρίσκεται υπό συνεχή παρακολούθηση τόσο ελληνικού όσο και τουρκικού πολεμικού πλοίου (!), με την ανάδοχη γαλλική εταιρία να στέλνει σε Ελλάδα και Κύπρο συνεχή τηλεσίγραφα για την παραγγελία και τις κυβερνήσεις Αθήνας και Λευκωσίας να βρίσκονται σε «δυσαρμονία». Η πρώτη, σε επιδίωξη πραγματοποίησης του έργου, που θα σημάνει και την πρακτική ενεργοποίηση της ελληνοαιγυπτιακής ΑΟΖ και η δεύτερη, με την παραγγελία σχετικής μελέτης οικονομικής αποδοτικότητας και βιωσιμότητας του έργου που σχεδιάζεται να λειτουργήσει από το 2030 περίπου!

Εκτός από τις οικονομικού χαρακτήρα πλευρές που εμφανίζονται στον τρόπο που κινείται η ελληνοκυπριακή

ελίτ, είναι πέραν πάσης αμφιβολίας ότι καθοριστικό ρόλο θα παίξουν οι ιμπεριαλιστές που παρεμβαίνουν στο νησί και την περιοχή. Είναι κάτι που αναγνωρίζει η κυπριακή κυβέρνηση, εξ ου και η «διαφήμιση» της στρατηγικής θέσης του νησιού. Με άλλα λόγια, είναι πρόθυμη -κατά τα πρότυπα της «μητέρας Ελλάδας»- να «πουλήσει το οικόπεδο που κατέχει» στους ξένους προστάτες της, με αντάλλαγμα τη μακροπρόθεσμη της σε μια περιοχή που ήδη επεκτείνεται η φλόγα του πολέμου. Όλοι αναγνωρίζουν, έτσι κι αλλιώς, την χρήση που μπορεί να έχει το νησί σε όποιον το «κατέχει». Αυτή ενδεχόμενα να είναι και η βαθύτερη αιτία των τελευταίων «διαφοροποιήσεων» ανάμεσα σε Μητσοτάκη-Χριστοδουλίδη. Μια δεύτερη Σούδα, πιο κοντά στην διακεκαυμένη περιοχή, μπορεί προοπτικά να «υποβαθμίσει» την ...πρώτη.

Για τον κυπριακό λαό, Ελληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους, η ένταξη της μεγαλονήσου -τμηματικά ή ολόκληρης- στο ΝΑΤΟ είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να συμβεί. Γιατί, πέρα από τον βρόχο της ΕΕ και της Βρετανίας, θα προστεθεί άλλη μια αλυσίδα προς αποτίναξη. Μπορεί αυτή να ευνοεί τις άρχουσες τάξεις, προσθέτει όμως επί πλέον αντιιμπεριαλιστικά καθήκοντα. Αυτά είναι που χρειάζεται να αναληφθούν από τις προοδευτικές, αριστερές, κομμουνιστικές, επαναστατικές δυνάμεις!

Αποψη

Ποιο είναι το μοντέλο του σύγχρονου εργαζόμενου; Αυτού που δουλεύει φυσιολογικές ώρες και ξεκουράζεται αρκετά ή αυτού που θυσιάζει όλη του την ημέρα και την ενέργεια στη δουλειά;

Προφανώς πάντα το όνειρο των όπου γης καπιταλιστών ήταν το δεύτερο. Κι αν η εργατική τάξη δεν είχε σηκώσει κεφάλι απαιτώντας το δικαίωμά της να ζει, αν δεν είχε δώσει σκληρές και αιματηρές μάχες για το ωράριο, με κορυφαία την Πρωτομαγιά του Σικάγο και, πάνω απ' όλα, αν δεν είχε κάνει την έφοδο στον ουρανό στην τσαρική Ρωσία και δεν είχε οικοδομήσει τη δική της εξουσία στις σοσιαλιστικές χώρες, το όνειρό τους αυτό θα ήταν ακόμα πραγματικότητα.

Όσο, όμως, το κίνημα των εργαζό-

της τηλεργασίας, που κατοχυρώθηκε στα χρόνια της πανδημίας και παραμένει σε ισχύ μέχρι σήμερα, παρουσιάζομενη, μάλιστα, ως προοδευτική εξέλιξη σε όφελος του εργαζόμενου, ο οποίος γλιτώνει χρόνο και χρήμα από την υποχρεωτική μετάβασή του στον χώρο δουλειάς. Σε πολλούς καλλιεργείται η αυταπάτη ότι με την τηλεργασία μπορούν να δουλεύουν χωρίς έλεγχο και άρα λιγότερο, αν το επιλέξουν.

Όμως η αλήθεια είναι ακριβώς η αντίθετη. Πέρα από το ότι οι εργοδότες έχουν πολλούς τρόπους να ελέγχουν τους υπαλλήλους τους, η τηλεργασία οδηγεί αποδεδειγμένα στην ανυπαρξία πραγματικού ωραρίου δουλειάς, σε ένα ξεχείλωμα του χρόνου εργασίας στο όνομα μιας ευελιξίας, που, δυστυχώς, πολλοί εργαζόμενοι θεωρούν ότι τους

Η παραγωγικότητα των εξαντλημένων εργαζόμενων

μενων υποχωρεί, τόσο δίνει χώρο στους εκμεταλλευτές τους να πάρουν πίσω όσα αναγκάστηκαν να δώσουν τα προηγούμενα χρόνια. Και να γυρίσουν ολόκληρη την ανθρωπότητα δεκαετίες στο παρελθόν, στις πιο μαύρες σελίδες της ιστορίας της.

Απότοκο των εργατικών κατακτήσεων είναι, στην πραγματικότητα, η δημοφιλής για χρόνια άποψη ότι ένας εξαντλημένος εργαζόμενος δεν είναι παραγωγικός. Και ότι η ισορροπία ανάμεσα στη δουλειά, την προσωπική ζωή και την ξεκούραση μπορεί να είναι, τελικά, σε όφελος της επιχείρησης.

Όχι τυχαία, ωστόσο, αυτή η άποψη κατά βάση έβρισκε εφαρμογή σε μικροαστικά στρώματα εργαζόμενων, δημιουργώντας παραδείγματα όπως η Google, η οποία φημιζόταν για τις σύγχρονες εγκαταστάσεις της που πρόσφεραν στους υπαλλήλους της ανέσεις και ευκολίες άγνωστες ως τότε, με σκοπό να δημιουργούνται συνθήκες που θα αυξάνουν την παραγωγικότητα. Οι χώροι αναψυχής, αθλητισμού και ξεκούρασης μέσα στην εταιρία και ο αντίστοιχος προβλεπόμενος χρόνος για όλα αυτά σε αυτήν την κατεύθυνση κινούνταν. Βέβαια, όλα αυτά τα «καλούδια» τελικά κρατούσαν τον εργαζόμενο στη δουλειά, μακριά από το σπίτι του και τους δικούς του για περισσότερο χρόνο.

Η γιγάντωση της κρίσης έκανε εταιρίες σαν την Google πιο γνωστές για τις απολύσεις που έκαναν παρά για τις συνθήκες εργασίας που πρόσφεραν στο προσωπικό τους. Όσο η κρίση προχωρά, τόσο ο καπιταλισμός επιστρέφει στις πατροπαράδοτες μεθόδους του, την εντατικοποίηση της δουλειάς και το ξεζούμισμα των εργαζόμενων από κάθε άποψη.

Στην κατεύθυνση αυτή, η τεχνολογία γίνεται όπλο στα χέρια αυτού που την κατέχει και που έχει τον ταξικό συσχετισμό να την χρησιμοποιήσει προς όφελός του. Το έξυπνο κινητό τηλέφωνο είναι ο τρόπος για να είναι διαθέσιμος ο εργαζόμενος 24 ώρες το 24ωρο, ακόμα κι όταν τυπικά έχει σχολάσει. Μπορεί να απαντήσει σε μια κλήση ή να διαβάσει ένα e-mail οποτεδήποτε και από οπουδήποτε.

Ακόμα χειρότερες είναι οι συνέπειες

συμφέρι. Χαρακτηριστικό είναι και το ζήτημα της αναρρωτικής άδειας, που, επειδή πλέον πληρώνεται λιγότερο, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι ζητούν να την αντικαθίστουν με τηλεργασία.

Οι ώρες δουλειάς αυξάνονται, υλοποιώντας τα νέα δόγματα, που παίρνουν τη θέση των παλιότερων που επισήμαιναν ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να ξεκουράζονται. Οι εργαζόμενοι πρέπει πριν απ' όλα να δουλεύουν, όλο και πιο πολύ, όλο και πιο εντατικά, και βέβαια όλο και πιο αδιαμαρτύρητα. Αυτό είναι το μέτρο της προκοπής, ο μόνος δρόμος προς την ...επιτυχία.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτό που νοείται ως επιτυχία είναι η αποφυγή της απόλυσης. Οι ευκαιρίες που ενδεχομένως υπήρχαν κάποτε για αξιοπρεπή δουλειά, με εισόδημα που εξασφάλιζε μια αξιοπρεπή ζωή ελαττώνονται μέχρι ...εξαφάνισης.

Το σύστημα περιδινίζεται στην κρίση του και αναζητά την παραγωγικότητα στην εντατικοποίηση και την απλήρωτη υπερεργασία. Γιατί από εκεί ελπίζει ότι θα βγάλει τα σπασμένα, έτσι πιστεύει κάθε εργοδότης ότι θα μειώσει το κόστος της παραγωγής του και θα αντιμετωπίσει τους ανταγωνιστές του. Άσχετα αν ο εξαντλημένος εργαζόμενος είναι συνήθως και φτωχός και επομένως ανίκανος να καταναλώσει όσα θα ήθελε το αφεντικό του να του πουλήσει. Και με παγερή αδιαφορία για το αν ο εξαντλημένος εργαζόμενος καταλήξει στο νοσοκομείο ή στον θάνατο, ως συνέπεια της εξάντλησής του.

Το ζήτημα του χρόνου εργασίας είναι από τα κεφαλαιώδη πάνω στα οποία εκφράζεται η βασική αντίθεση της εργασίας με το κεφάλαιο. Και ως τέτοιο δεν μπορεί να διευθετηθεί «αντικειμενικά», μέσα από στόχους για την παραγωγικότητα που -δήθεν- θα λαμβάνουν υπόψιν τους την ανάγκη του εργαζόμενου για ξεκούραση. Μπορεί μόνο να είναι το αποτέλεσμα της ταξικής πάλης σε κάθε περίοδο.

Γι' αυτό και η εντατικοποίηση και η απλήρωτη δουλειά είναι δυνατά μόνο όταν ο καπιταλισμός δεν έχει αντίπαλο. Όταν έχει, αναγκάζεται να υποχωρήσει για να μην τα χάσει όλα. Που κι αυτό δεν το καταφέρνει πάντα...

Δίκη εργαζομένων του Σωματείου στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ)

Στις 27/9, κινητοποίηση του ΣΕΡΕΤΕ στο Πολυτεχνείο, κατά τη λεγόμενη «βραδιά του ερευνητή», με αιχμή εργασιακά ζητήματα, αλλά και καταγγέλλοντας τη συνεργασία των πανεπιστημίων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, δέχεται την άγρια επίθεση πλήθους αστυνομικών δυνάμεων (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΡΑΣΗ και ασφαλίτες), που καταπάτησαν, ξανά, ωμά το Άσυλο. Η «βραδιά του ερευνητή» οργανώθηκε από την Πρυτανεία, με τη χορηγία της Motor Oil, που τροφοδοτεί με καύσιμα τους σφαγείς του Παλαιστινιακού λαού. Τα ΜΑΤ τα κάλεσε ο πρύτανης Χατζηγεωργίου, που μαζί με τις άλλες αστυνομικές δυνάμεις και κουκουλοφόρους ασφαλίτες μπήκαν μέσα στον χώρο, που ήταν γεμάτος κόσμο, τραμπουκίζοντας και ξυλοκοπώντας, και συνέλαβαν 11 άτομα (σε σύνολο 22 προσαγωγών), ανάμεσά τους κι έναν... ερευνητή, μέλος του ΔΣ του Σωματείου. Ο δε Πρύτανης πρωτοστατούσε σε προκλήσεις και απειλές.

Η δίκη τους έχει οριστεί για την Τρίτη 17 του Δεκέμβρη, ενώ σε συγκέντρωση στα δικαστήρια καλεί, την ημέρα εκείνη, και η Ανοικτή Συνέλευση ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις.

Δίκη των συλληφθέντων στις 17 Νοέμβρη του '20 στην Αθήνα

Αναβολή για τις 26 Μάη του 2025 πήραν οι δύο από τις τρεις δίκες (η δίκη τριχοτομήθηκε), της Τετάρτης 11 και της Πέμπτης 12 του Δεκέμβρη, για τη λεγόμενη «υπόθεση των Σεπολίων». Δηλαδή για το... μνημείο μεθόδευσης μιας δίκης που θα έκλεινε με πανηγυρική αθώωση των κατηγορούμενων-συλληφθέντων στις 17 Νοέμβρη του 2020, μετά από ένα όργιο βιαιότητας των αστυνομικών της Ομάδας ΔΡΑΣΗ, υστέρη απ' την καταστολή της απαγορευμένης διαδήλωσης της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Η φοιτήτρια Νοσηλευτικής, Λυδία Καττή και ο φοιτητής του ΕΜΠ, Ορέστης Καττής, συνελήφθησαν μαζί με τον πατέρα τους, Δημήτρη Καττή, στην είσοδο της πολυκατοικίας που μένουν, στα Σεπόλια. Ο φοιτητής Πληροφορικής, Νίκος Καβακλής και ο εργαζόμενος, Μάκης Λιβάνης, συνελήφθησαν στη συνέχεια. Αντί για την απόφαση αθώωσης, όμως, η δίκη όχι μόνο... «ακυρώθηκε», με παύση της προέδρου του δικαστηρίου, και ξεκινά απ' την αρχή, αλλά «έσπασε» και σε... τρεις δίκες με διαφορετικούς δικαζόμενους, με τις ίδιες κατηγορίες: Στις 11/12 (για τους: Λυδία Καττή, Νίκο Καβακλή και Μάκη Λιβάνη), στις 12/12 (για τον Δημήτρη Καττή) και στις 13/12 (για τον Ορέστη Καττή). Με την κίνηση αυτή γεννήθηκαν, εύλογα, ερωτηματικά για μεθόδευση επιλεκτικής καταδίκης, ενώ όλοι δικάζονται για τις ίδιες κατηγορίες! Την ώρα που γράφονται οι γραμμές αυτές, δεν έχει πραγματοποιηθεί η δίκη της Παρασκευής 13/12. Αίτημα των συνηγόρων υπεράσπισης είναι η συνεκδίκαση και των τριών υποθέσεων σε μία ενιαία δίκη. Απαίτηση όλων των αγωνιστών και του κινήματος αλληλεγγύης είναι η άμεση αθώωση όλων των διωκόμενων της πρωτοφανούς αυτής μεθόδευσης, όπου τα «θύματα» της αστυνομικής βίας

δημοκρατικά δικαιώματα

**Όχι στις πολιτικές διώξεις!
Να αθωωθούν οι 61 διωκόμενοι
αγωνιστές της 6ης Δεκέμβρη του 2020!**

**Όλοι την Τετάρτη 18 Δεκέμβρη, 9μμ,
στο Εφετείο
(Λουκάρεως και Λ. Αλεξάνδρας)**

Μετά από τρεις αναβολές στο Πρωτοδικείο, δικάζονται, στον χώρο του Εφετείου Κακουρηγμάτων, οι 62 συλληφθέντες, (61 πλέον, μετά τον θάνατο του συντρόφου μας, Ανδρέα Βογιατζόγλου), που συνελήφθησαν, σε διάφορα σημεία της Αθήνας, στις 6 του Δεκέμβρη του 2020, επέτειο της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου απ' τους αστυνομικούς Κορκορέα και Σαραλιώτη. Ανάμεσά τους δικάζονται και 11 μέλη του ΚΚΕ(μ-λ), που συνελήφθησαν στην οδό Γραβιάς, μετά από άνοιγμα ενός πανό που κατήγγειλε την αντιλαϊκή πολιτική. Πρόκειται για μια σαφή πολιτική δίωξη, με την προσημασμένη κατηγορία της παραβίασης του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα, για «διασπορά μολυσματικής νόσου» (πλημμέλημα). Ήταν τότε που η κυβέρνηση μετέτρεπε την πανδημία του COVID-19 σε «ευκαιρία», για να προχωρήσει σε «πρόβα» απαγορεύσεων και καταστολής, ανεβασμένου επιπέδου. Που επικαλούνταν την προστασία, δήθεν, από την πανδημία, την ίδια στιγμή που καταδίκαιζε τον λαό σ' ένα απαξιωμένο σύστημα περίθαλψης και σε χώρους, δουλειάς, ζωής και μετακίνησης «υγειονομικές βόμβες». Που απαγόρευε σ' ολόκληρη τη χώρα τις συγκεντρώσεις για την επέτειο του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη, για τη γενική πανεργατική απεργία στις 26 Νοέμβρη και για την 6η του Δεκέμβρη, πραγματοποιώντας συλλήψεις, σε ...ανοικτό χώρο και προχωρώντας σε απαγγελία κατηγοριών. Σήμερα, στο «φόντο» του πολέμου και της διεύρυνσης της φτώχειας για τον λαό, σ' ένα προβληματικό και «κομματιασμένο» πολιτικό σκηνικό, όπου είναι εμφανής η επιδίωξη της κυβέρνησης και του συστήματος που υπηρετεί να τρομοκρατήσει λαό και νεολαία, να καταστείλει στη γέννησή τους αγώνες κι αντιστάσεις, η υπεράσπιση του δικαιώματος στον ίδιο τον αγώνα, στη διαδήλωση, στην απεργία, στη διακίνηση ιδεών, αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία. Πόσο μάλλον, όταν μαζί με τη σωρεία πολιτικών δικών, έχουμε και τις, καθημερινά αυξανόμενες, πολιτικο-συνδικαλιστικές -αλλά και φρονηματικές- πειθαρχικές διώξεις, μαζί με την ένταση της κρατικής τρομοκρατίας και της καταστολής. Η μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση στο Εφετείο, στις 18 Δεκέμβρη, αλλά και σε όλες τις άλλες πολιτικές διώξεις και δίκες μπορούν να βάλουν φρένο στην ποινικοποίηση της πολιτικής δράσης και να συμβάλλουν στην αθώωση όλων των διωκόμενων αγωνιστών.

Καλό κατευόδιο σύντροφε Λουκά!

Με θλίψη πληροφορηθήκαμε πως στις 11 Δεκέμβρη 2024, ο σύντροφος Λουκάς Σαγιάς έχασε την πολύμηνη μάχη που έδινε με τον καρκίνο.

Ο Λουκάς Σαγιάς προερχόταν από αριστερή οικογένεια και εντάχθηκε από τα νεανικά του χρόνια στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα. Υπήρξε μέλος της ΠΕΣΠ εργαζόμενος ως υπάλληλος και στην συνέχεια πέρασε στις γραμμές του ΚΚΕ (μ-λ) μέχρι το 2ο συνέδριο. Αφού τελείωσε την Σχολή του Εμπορικού Ναυτικού, εργάστηκε ως μηχανικός σε εμπορικά πλοία. Από τον καιρό που γύρισε στην Θεσσαλονίκη ήταν

πάντα κοντά στη δραστηριότητα του ΚΚΕ (μ-λ), παρών στους λαϊκούς αγώνες και σταθερός υποστηρικτής της κομμουνιστικής ιδεολογίας και των θέσεων του μ-λ κινήματος. Συμμετείχε στο εγχείρημα της ΛΑ-ΑΑΣ και μέχρι πρόσφατα διατηρούσε την ιστοσελίδα «Αριστερές Σκέψεις», γράφοντας με πάθος κείμενα για το παρελθόν του κινήματος αλλά και τις σημερινές ανάγκες του.

Στην γυναίκα του Κατερίνα και στους γιους του στέλνουμε τα θερμά συλλυπητήρια μας

Κ.Ο. Θεσσαλονίκης
ΚΚΕ(μ-λ)

βρίσκονται κατηγορούμενοι και οι θύτες - δηλαδή η κυβέρνηση, οι κρατικοί και δικαστικοί μηχανισμοί και οι δυνάμεις καταστολής- θέτουν, όπως τους «βολεύει» κάθε φορά, τους «όρους» της δίκης...

Να αθωωθεί ο Κ.Α. και όλοι οι δικαζόμενοι αγωνιστές του κινήματος ενάντια στην καύση σκουπιδιών στον Βόλο!

Η μεγάλη διαδήλωση που είχε πραγματοποιηθεί στις 13/6/2020 έξω απ' το εργοστάσιο της ΑΓΕΤ-Lafarge, ενάντια στην καύση σκουπιδιών, είχε χτυπηθεί άγρια απ' τις δυνάμεις καταστολής. Ήταν σ' αυτή τη διαδήλωση που είχε τραυματιστεί θανάσιμα απ' τους αστυνομικούς και ο Βασίλης Μάγγος. Στη διαδήλωση αυτή συνελήφθησαν δύο άτομα (ο Κ.Α. είναι ένας απ' αυτούς), κι άλλοι 11, μετά από έρευνα της αστυνομίας στα σπίτια τους! Στις 4 Δεκέμβρη, μετά από συνεχείς αναβολές, σύρθηκε ξανά σε δίκη στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Τρικάλων ο Κ.Α., με κατηγορία σε βαθμό κακουργήματος (χρήση εκρηκτικών ή εμπρηστικών υλών) και για 5 πλημμελήματα (διατάραξη κοινής ειρήνης, βία κατά υπαλλήλων, οπλοκατοχή, οπλοχρησία, απόπειρα βαριών σωματικών βλαβών). Στόχος των διώξεων αυτών είναι η τρομοκρατία του λαού και όλων όσων συμμετέχουν στο κίνημα ενάντια στην καρκινογόνο δράση του εργοστασίου καύσης σκουπιδιών της ΑΓΕΤ-Lafarge και συνολικότερα ενάντια στην πολιτική που καταστρέφει, καθημερινά, τις ζωές μας και το περιβάλλον. Ψηφίσματα αλληλεγγύης που απαιτούν την αθώωση του Κ.Α. και των άλλων διωκόμενων έχουν εκδώσει συλλογικότητες, κινήσεις, εργατικά σωματεία και σύλλογοι.

Φιλοξένησε πρόσφυγα; Καταδικάζεσαι!

Σε 8 μήνες φυλάκιση με ζετή αναστολή καταδικάστηκε η Ολλανδή δημοσιογράφος, Ιγκεμποργκ Μπέγκελ, γιατί είχε φιλοξενήσει τον Ιούνιο του 2021, στο σπίτι της στην Ύδρα, για κάποιες ημέρες, έναν Αφγανό πρόσφυγα, που ζητούσε Άσυλο στη χώρα μας. Η καταδίκη βασίστηκε σε κάποια αντιπροσωπική διάταξη νόμου του 1991, περίοδο του μεταναστευτικού κύματος στη χώρα μας από την Αλβανία. Η δημοσιογράφος αυτή είχε καταγγείλει τα ψέματα της ελληνικής κυβέρνησης για τις επαναπροωθήσεις προσφύγων, τον Νοέμβρη του 2021, κατά τη διάρκεια κοινής συνέντευξης τύπου του Μητσοτάκη με τον πρωθυπουργό της Ολλανδίας Ρούτε, στο Μέγαρο Μαξίμου. Η Μπέγκελ καταδικάστηκε απ' το Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιά, ερήμην, γιατί ήταν άρρωστη, μετά από 5 αναβολές της δίκης, στις οποίες ήταν πάντα παρούσα. Σύμφωνα με τον εισαγγελέα, το αδίκημα αφορά και τις «εξωτερικές σχέσεις της χώρας» (sic) και ότι ο Αφγανός στερούσαν διαβατηρίων και «νομιμοποιητικών εγγράφων», παρόλο που το διαβατήριο δεν αποτελεί προϋπόθεση νομιμότητας για κάποιον που ζητά άσυλο, ενώ σήμερα έχει πάρει άσυλο και είναι επίσημα αναγνωρισμένος ως πρόσφυγας. Εμφανής η εκδικητικότητα, σε συνδυασμό με την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες.

Διεθνές απολυτήριο

Απογείωση των ταξικών διακρίσεων στην εκπαίδευση, κατοχύρωση των ιδιωτικών ΑΕΙ και των ξενόγλωσσων προπτυχιακών

Απευθείας από τη Γενεύη, καθ' υπόδειξη των δυτικών ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ-ΕΕ), φέρνει η κυβέρνηση στο ελληνικό δημόσιο σχολείο το λεγόμενο Διεθνές Απολυτήριο «International Baccalaureate-IB». Στην Ελλάδα μέχρι πρότινος το Διεθνές Απολυτήριο χορηγούνταν από 16 ιδιωτικά σχολεία, όπως το Κολλέγιο Ανατόλια, το Κολλέγιο Αθηνών, κ.ά. Πρόκειται για διετές σχολικό πρόγραμμα που υποκαθιστά τη Β' και τη Γ' τάξη του Λυκείου και διεξάγεται αποκλειστικά στην αγγλική γλώσσα. Το Διεθνές Απολυτήριο χορηγείται σε πάνω από 150 χώρες και αποτελεί τη γέφυρα για την άντληση εγκεφάλων (brain drain) από μεγάλα πανεπιστήμια του εξωτερικού, όπως της Οξφόρδης, του Κέιμπριτζ και το Imperial College της Μεγάλης Βρετανίας, το Harvard, το MIT και το Stanford των ΗΠΑ, τα δημόσια πανεπιστήμια της Γερμανίας, της Αυστραλίας και των Σκανδιναβικών χωρών. Παράλληλα, ευνοεί την εισαγωγή σε ιδιωτικά πανεπιστήμια, ιδίως σε χώρες όπως οι ΗΠΑ. Σύντομα, στη χώρα μας έρχεται να εξυπηρετεί ποικίλους εσωτερικούς αντιλαϊκούς σχεδιασμούς.

Το πρώτο σχολείο που εφάρμοσε το πρόγραμμα του Διεθνούς Απολυτηρίου στην Ελλάδα ήταν το Κολλέγιο Αθηνών το 1976. Από εκεί και πέρα, νομοθετήθηκε για πρώτη φορά το 1995, επί πρωθυπουργίας Γιώργου Παπανδρέου. Τότε, ο νόμος έδινε τη δυνατότητα να εφαρμοστεί τόσο στα ιδιωτικά όσο και στα δημόσια σχολεία, ωστόσο η πάλη των εκπαιδευτικών και άλλοι παράγοντες όπως το κόστος εφαρμογής, το περιόρισε αποκλειστικά στα ιδιωτικά σχολεία.

Πρόθεση του Υπουργείου Παιδείας είναι μέσα στο τρέχον σχολικό έτος να φέρει με νόμο το Διεθνές Απολυτήριο για πρώτη φορά στο δημόσιο σχολείο, εφαρμόζοντάς το στα Πρότυπα ΓΕΛ από τον Σεπτέμβριο του 2026. Η εφαρμογή αναμένεται να ξεκινήσει πιλοτικά σε πέντε Πρότυπα Λύκεια σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, ενώ ο στόχος της κυβέρνησης είναι σταδιακά να εφαρμοστεί και στα 21 Πρότυπα Λύκεια της χώρας.

Οι μαθητές των Πρότυπων ΓΕΛ που θα πάρουν το Διεθνές Απολυτήριο και θα θέλουν να παραμείνουν στην Ελλάδα, θα έχουν την επιλογή είτε να δώσουν πανελλαδικές εξετάσεις, είτε να εισαχθούν απευθείας σε κάποιο ελληνικό ιδιωτικό πανεπιστήμιο ή σε κάποιο αγγλόφωνο τμήμα του δημοσίου με το απολυτήριο αυτό. Έτσι θα δίνεται η δυνατότητα στους πατόχους του να παρακάμψουν τις πανελλαδικές εξετάσεις, χωρίς να περνούν από τα εξεταστικά κότερα που αφορούν την... πλέμπα. Το Διεθνές Απολυτήριο έρχεται να κατακερματίσει κι άλλο τους αποφοίτους της δευτεροβάθμιας και να επισφραγίσει την αλλαγή τοπίου στην εκπαίδευση, κατοχυρώνοντας τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τα πανάκριβα ξενόγλωσσα προγράμματα στα δημόσια ΑΕΙ, με τα οποία συνδέεται άρρηκτα.

Πιο συγκεκριμένα, με το Διεθνές Απολυτήριο ένας μαθητής αναμένεται να μπορεί να μπει απευθείας στο Αγγλόφωνο Τμήμα Ιατρικής του ΑΠΘ, στο Αγγλόφωνο προπτυχιακό πρόγραμμα στην Αρχαία Ελληνική Φιλολογία και Ιστορία του ΕΚΠΑ, στο πρόγραμμα «International Business and Technology» του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών, στο «Applied Philosophy in Business Decision Making» του ΠΑΔΑ, καθώς και σε αντίστοιχα τμήματα

του Διεθνούς Πανεπιστημίου Ελλάδος (ΔΙ-ΠΑΕ) και του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας. Τα ξενόγλωσσα τμήματα, τα οποία θεσμοθετήθηκαν από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και ξεκίνησαν να λειτουργούν στην Ελλάδα το 2020, είναι προπτυχιακά προγράμματα που διδάσκονται εξ ολοκλήρου στα αγγλικά. Αποτελούν δούρειο ίππο για την εισαγωγή διδάκτρων στο δημόσιο πανεπιστήμιο, με το κόστος τους φτάνει μέχρι και τα 72.000 ευρώ (βλ. Ιατρική ΑΠΘ). Απευθύνονται στην οικονομική ελίτ και αφορούν τόσο φοιτητές του εξωτερικού, όσο και Έλληνες φοιτητές που θέλουν να σπουδάσουν στα αγγλικά, για να φύγουν προς τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Συνεπώς, μόνο τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι η θέσπιση του Διεθνούς Απολυτηρίου στο δημόσιο σχολείο συνοδεύεται από αντίστοιχες δηλώσεις του υπουργού Παιδείας για ίδρυση νέων αγγλόφωνων προγραμμάτων στα ελληνικά δημόσια πανεπιστήμια.

Όπως τόνισε ο Κυριάκος Πιερρακάκης στο πλαίσιο του ΟΤ FORUM «Ένα νέο παραγωγικό πρότυπο - Ελλάδα 2030», υπάρχουν σχέδια του υπουργείου για τη δημιουργία περισσότερων ξενόγλωσσων προγραμμάτων σπουδών στα ΑΕΙ και ανάπτυξη συνεργασιών με τουλάχιστον 50 ξένα πανεπιστήμια, για να καταστεί η Ελλάδα «περιφερειακός εκπαιδευτικός κόμβος». Με λίγα λόγια, στήνεται ένας παράλληλος διάδρομος ανέλιξης στις εκπαιδευτικές βαθμίδες, που αφορά «λίγους κι εκλεκτούς», ενισχύεται το brain drain, ενώ ταυτόχρονα υποσκάπτεται από κάθε πλευρά ο δημόσιος δωρεάν χαρακτήρας της ελληνικής εκπαίδευσης, που κατακτήθηκε με μαζικούς αγώνες. Νομιμοποιούνται τόσο τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, όσο και τα αγγλόφωνα προγράμματα στα δημόσια πανεπιστήμια με τα δυσθεώρητα διδάκτρα, με το πρόσχημα ότι θα αφορούν «λίγους» και «άριστους» φοιτητές. Δημιουργούνται απόφοιτοι Λυκείου δύο και τριών ταχυτήτων, οι οποίοι ανάλογα με το ύψος του πορτοφολιού τους, είτε θα διαγωνίζονται μέσω των πανελλαδικών εξετάσεων για τα δημόσια πανεπιστήμια ή τις ιδιωτικές σχολές με τα μισά μόρια (βλ. νόμο Πιερρακάκη), είτε θα παρακάμψουν εντελώς τις εξετάσεις μέσω του Διεθνούς

Απολυτηρίου. Πρόκειται για μια προκλητική ταξική πολιτική, που απογειώνει τις ταξικές διακρίσεις στην εκπαίδευση. Αυτή μπορεί και πρέπει να βρει απέναντί της τη συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας, που προορίζεται για τον εργασιακό καιάδα και σύντομα θα πασχίζει για το νέο «Εθνικό Απολυτήριο»-εξεταστικό

κάτεργο, που θα εφαρμοστεί από το 2025. Πρόκειται για κρίκους στην ίδια αντιλαϊκή αλυσίδα, που χτυπάει το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, γι' αυτό και η νεολαία έχει κάθε λόγο να φωνάξει «ούτε Εθνικό, ούτε Διεθνές» διεκδικώντας πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης χωρίς ταξικούς φραγμούς.

Εξαγορές μεγάλων ιδιωτικών σχολείων από ξένα funds

Προμηνύεται νέα ένταση της ταξικότητας, των συνθηκών γαλέρας και της τρομοκρατίας στο δημόσιο σχολείο!

Πραγματοποιήθηκε πρόσφατα η 5η εξαγορά μεγάλου ιδιωτικού σχολείου από ξένο fund. Μετά τα εκπαιδευτήρια Κωστέα-Γείτονα, τη σχολή Μωραϊτή, τα εκπαιδευτήρια ΔΟΥΚΑ, το International School of Athens ήρθε η σειρά των εκπαιδευτηρίων ΠΛΑΤΩΝ να εξαγοραστούν από μεγάλη ξένη επενδυτική εταιρεία.

Προεξαγγέλλεται, ακόμη, η εξαγορά άλλων δύο μεγάλων ιδιωτικών σχολείων από ξένα funds το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα και πολλών άλλων σε δεύτερο χρόνο.

Η ΟΙΕΛΕ (Ομοσπονδία εκπαιδευτικών σε ιδιωτικά σχολεία) κατήγγειλε την «απόβαση των ξένων funds» στο χώρο της ιδιωτικής εκπαίδευσης της χώρας, εκφράζοντας την ανησυχία της για τον αφελληνισμό της ιδιωτικής εκπαίδευσης που συντελείται.

Η ουσία του ζητήματος, βέβαια, δεν είναι άλλη από την αποτύπωση της βαθιάς εξάρτησης της χώρας από το ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο, ευρωπαϊκό και αμερικάνικο.

Τα ξένα funds «μυρίστηκαν χρήμα» και εφόρμησαν στην ελληνική αγορά, προκειμένου να αυξήσουν την κερδοφορία τους εκτοπίζοντας τις εγχώριες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στον χώρο αυτό. Είναι και αυτό ένα δείγμα της αδυναμίας του ντόπιου κεφαλαίου να «υπερασπιστεί το έδαφος». Είναι, επίσης, δείγμα του τι πραγματικά σημαίνει το ξαναζεσταμένο αστικό αφήγημα της δήθεν ανάπτυξης που πλασάρει η κυβέρνηση, για να κρύψει τη γύμνια της. Όπως συμβαίνει και σε πολλούς άλλους τομείς της οικονομίας (τουρισμός, αγορά ακινήτων, εμπόριο, τηλεπικοινωνίες κ.ά.) το ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο εφορμά ξεδοντιάζοντας το αντίστοιχο ελληνικό και χαλκείει νέα δεσμά εξάρτησης για τη χώρα και τον λαό μας.

Πέρα, όμως, από αυτό το πολύ σημαντικό ζήτημα, τέτοιες εξαγορές προμηνύουν νέα χτυπήματα στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές αλλά και στις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών.

Η προηγούμενη παρατήρηση δεν αφορά τους γόνους της αστικής τάξης και των ανώτερων μεσαίων στρωμάτων, που φοιτούσαν και φοιτούν στα πανάκριβα ιδιωτικά σχολεία είτε αυτά ανήκουν σε Έλληνες είτε σε ξένους επιχειρηματίες.

Οι γόννοι των (μεγαλο)αστών με την «τσέπη του μπαμπά τους» εξασφαλίζουν τις σπουδές της αρεσκείας τους με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Το ζήτημα αφορά τα παιδιά των λαϊκών

στρωμάτων κατ' αρχάς, που δέχονται μεγάλη πίεση και πετάνονται έξω από το δημόσιο σχολείο.

Η εξαγορά των ιδιωτικών σχολείων που προαναφέρθηκε έχει και τέτοιες πλευρές. Για παράδειγμα, όλα τα ιδιωτικά σχολεία που εξαγοράστηκαν παρέχουν πρόγραμμα ΙΒ (Διεθνές Απολυτήριο).

Αυτό το γεγονός «σπρώχνει» για την εφαρμογή ανάλογων προγραμμάτων στα Πρότυπα Σχολεία, όπως προανήγγειλε ο Πιερρακάκης. Και μολονότι τα Πρότυπα δεν αφορούν τη μεγάλη μάζα των παιδιών του λαού, η εισαγωγή διδασκάλων για κατοχή τίτλων ΙΒ σε δημόσιο σχολείο ενισχύει και εμπεδώνει παραπέρα τη λειτουργία της δημόσιας εκπαίδευσης με επιπλέον ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Το ήδη ακριβό για τους ανθρώπους του λαού δημόσιο σχολείο προετοιμάζεται να γίνει πιο ακριβό, όχι μόνο τα Πρότυπα, αλλά και το δημόσιο σχολείο που σπουδάζουν τα παιδιά του λαού. Μαζί με τα υπάρχοντα ταξικά μέτρα της Τράπεζας Θεμάτων, της ΕΒΕ, της πλήρους εντατικοποίησης, η επιτάχυνση της επιβολής ιδιωτικο-οικονομικών κριτηρίων απογειώνουν την ταξικότητα της εκπαίδευσης και την απόρριψη των μαθητών.

Απ' την άλλη, το γεγονός ότι ένα από τα funds που εξαγόρασαν ιδιωτικό σχολείο απαγόρευσε στους εκπαιδευτικούς να δημοσιοποιούν τις απόψεις τους για κοινωνικά και πολιτικά θέματα, προμηνύει νέο γύρο φίμωσης της ελευθερίας της σκέψης και της συνδικαλιστικής δράσης. Ήδη στα ιδιωτικά σχολεία κυριαρχούν συνθήκες γαλέρας για τους εκπαιδευτικούς, ενώ διώκεται και η παραμικρή συνδικαλιστική δράση.

Οι νέοι ξένοι ιδιοκτήτες θα απογειώσουν αυτή την ήδη ακολουθούμενη αντιδραστική πολιτική. Και αυτά τα σχολεία των αστών θα λειτουργούν ως «πρότυπα» προκειμένου να εμπεδώνεται κλίμα ανελευθερίας, εκφοβισμού και χτυπήματος της συνδικαλιστικής δράσης και στο δημόσιο σχολείο. Αυτή είναι άλλωστε και η πολιτική της αξιολόγησης-τρομοκρατίας-πειθαρχίας που με απειλές και διώξεις εκπαιδευτικών προωθεί ήδη η κυβέρνηση.

Και σε αυτή την πολιτική, όπως και στην πολιτική των ταξικών φραγμών οφείλουν να αναφερθούν οι εκπαιδευτικοί συγκροτώντας και οργανώνοντας πραγματικό κίνημα ανατροπής της αξιολόγησης και διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους στην εργασία, στη ζωή.

Έκθεση ΟΟΣΑ

Με συνταγή σκληρής λιτότητας για να μην ξεφύγουμε από τους στόχους

Στην τελευταία του έκθεση ο ΟΟΣΑ χτυπάει το καμπανάκι για την Ελλάδα, βλέποντας τον κίνδυνο να δυσχεράνει η προοπτική οικονομικής ανάπτυξης για τη χώρα μέσα στα επόμενα χρόνια.

Συγκεκριμένα, προβλέπει ενίσχυση της ελληνικής οικονομίας με αύξηση του ΑΕΠ κατά 2,2% για το 2025 και 2,5% το 2026, εκτιμώντας ότι το 2024 θα κλείσει με 2,3% (όσο ήταν και το 2023, ενώ το 2022 η αύξηση ήταν 5,7%), κυρίως λόγω της αύξησης του κατώτατου μισθού, που θα δώσει ώθηση στην κατανάλωση των νοικοκυριών. Ταυτόχρονα, προβλέπει πλεόνασμα 2,4% για το 2025 και το 2026, που θα μειώσουν το χρέος στο 152,2% και 148,1% για τα 2 έτη αντίστοιχα. Φέτος το χρέος διαμορφώνεται στο 157,3% του ΑΕΠ, τόσο υψηλότερο από το 125% που μας έβαλε στα μνημόνια και την τρόικα!

Όσον αφορά τον πληθωρισμό, τον αναγνωρίζει ως «επίμονο», εκτιμώντας ότι θα συνεχίσει με ποσοστά άνω του 2% τουλάχιστον ως τα τέλη του 2026 (αντίστοιχο ποσοστό προβλέπει και συνολικά για την ΕΕ). Θα συνεχιστεί απαρέγκλιτα η μείωση της πραγματικής αγοραστικής δύναμης των λαϊκών νοικοκυριών, αλλά δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, μιας και οι εκτιμητές του οργανισμού «βλέπουν» ότι η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών (που θα έχει σαν αποτέλεσμα περίπου 4€ αύξηση τον μήνα στους μισθούς) και η αύξηση στον κατώτατο μισθό (της τάξης των 25-30€ στις καθαρές αποδοχές), μαζί με τις αυξήσεις στις συντάξεις και τους μισθούς των δημόσιων υπαλλήλων, θα υποστηρίξουν -όπως λένε- το εισόδημα των νοικοκυριών! Ακόμα και η αναφορά αυτή γίνεται για να επικαιροποιηθεί την αύξηση της κατανάλωσης, που με τη σειρά της θα φέρει επιτάχυνση στον ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ. Στο ίδιο θα συμβάλει η μεγαλύτερη σε ποσοστά εκταμίευση από το Ταμείο Ανθεκτικότητας, που από το 1,8% του ΑΕΠ το 2024 θα φτάσει στο 3,6% το 2026, ενι-

σχύοντας -τι άλλο- τις επενδύσεις (στο γνωστό success story που ακόμα και η κυβέρνηση έχει ξεχάσει), ενώ οι επενδύσεις αυτές θα μειώσουν την ανεργία, αλλά με χαμηλότερους ρυθμούς πλέον (για να μην το παρακάνουμε...).

Τι βλέπει, λοιπόν, ο ΟΟΣΑ και χτυπάει το καμπανάκι στη χώρα και την κυβέρνηση της; Μα την πιθανότητα να επιδεινωθούν οι προοπτικές της ανάπτυξης της οικονομίας, λόγω των καθυστερήσεων στην εφαρμογή των στόχων στο πλαίσιο χρηματοδότησης του Ταμείου Ανάκαμψης, που την εστιάζει βασικά σε 3 άξονες. Πρώτον, στην καθυστέρηση του σχεδίου Ανάκαμψης «Ελλάδα 2.0», που θέτει σε κίνδυνο την αύξηση των επενδύσεων, αυτών που τόσα χρόνια «έρχονται», αλλά από ότι φαίνεται, στην Ελλάδα θα έρθουν την περίοδο στρατιωτικοποίησης των οικονομιών και προετοιμασίας για πολεμικές καταστάσεις. Δεύτερον, στον κίνδυνο(!) η αύξηση των μισθών να είναι μεγαλύτερη από την αύξηση της παραγωγικότητας (ορίστε πού

χρειάζεται ο αλγόριθμος για τον καθορισμό του βασικού μισθού), πράγμα που θα φέρει μείωση των εξαγωγών, γιατί θα είμαστε λιγότερο «φθηνοί» από τον ανταγωνισμό. Τρίτον, στα ακραία καιρικά φαινόμενα, όπως αυτά με τις περσινές πλημμύρες στη Θεσσαλία, που θα έχουν επιπτώσεις στην εγχώρια ζήτηση (να πώς μεταφράζεται η καταστροφή της αγροτιάς του κάμπου και η φτώχεια του λαού).

Προτεραιότητα για τον οργανισμό παραμένει φυσικά η διατήρηση -με κάθε τρόπο και κόστος για τον λαό προφανώς- της πτωτικής τάσης του χρέους και της αύξησης των πλεονασμάτων. Πόσο μάλλον όταν προβλέπει ότι τα κρατικά ταμεία θα πιεστούν από το 2026 και μετά, όταν και θα λήξει το Εθνικό Σχέδιο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας, που θα φέρει αύξηση της εκταμίευσης για τις κρατικές δαπάνες.

Όλα αυτά βέβαια είναι πάνω στη γνωστή λογική του ΟΟΣΑ, που θέλει μέσα σε όλα τα άλλα να «υπενθυμίσει»

στην κυβέρνηση και το ντόπιο σύστημα ότι έχουν στόχους να πιάσουν και υποχρεώσεις να τηρήσουν. Στην ίδια -γνωστή- λογική, φυσικά, είναι και οι «λύσεις» που προτείνονται από τον οργανισμό. Μα προφανώς αύξηση των φόρων, περιορισμός των προϊόντων που βρίσκονται στους χαμηλούς συντελεστές ΦΠΑ (τρόφιμα, μετακινήσεις, είδη πρώτης ανάγκης, βιβλία κ.ά.), κόψιμο του αφορολόγητου για τους μισθωτούς, κατάργηση των όποιων φοροαπαλλαγών και κατάργηση της ειδικής φορολόγησης στα νησιά. Τα «ντύνει», βέβαια, τα παραπάνω, στηρίζοντας ότι θα ευνοηθούν τα χαμηλότερα οικονομικά νοικοκυριά, μιας και ο μειωμένος συντελεστής ΦΠΑ στον τομέα του τουρισμού ευνόησε τα πιο πλούσια νοικοκυριά, που είχαν την οικονομική δυνατότητα να πάνε διακοπές, ενώ αντιπροτείνει στην κατάργηση του αφορολόγητου τη μείωση των χαμηλόμισθους κ.ά. Η ουσία, φυσικά, των μέτρων που προτείνει δεν είναι άλλη από λιτότητα και ξανά λιτότητα για τους εργαζόμενους και τον λαό. Λιτότητα για να μειωθεί το χρέος, λιτότητα για να επιτευχθούν τα πλεονάσματα, να τηρηθούν οι δεσμεύσεις κ.ο.κ.

Βέβαια, δεν στερούνται φαντασίας τα μέτρα που προτείνονται... Μέσα σε άλλα προτάθηκε η φορολόγηση βλαβερών προϊόντων, δηλαδή τσιγάρων και ανθυγιεινών τροφίμων με υψηλή περιεκτικότητα σε ζάχαρη, αλάτι και λιπαρά! Πρόκειται για ένα μέτρο που θα οδηγήσει σε πιο υγιεινή (!) καθημερινότητα, ενώ θα αυξήσει τα έσοδα για δαπάνες στον τομέα της υγείας, που χρειάζεται η χώρα λόγω της γήρανσης του πληθυσμού.

Η ελληνική κυβέρνηση, όμως, δεν πτοείται και κρατάει τα «καλά λόγια». Όχι προφανώς το σημείο που έβαζε τη χώρα στην πρώτη θέση σε ληξιπρόθεσμες δόσεις, ενοίκια και λογαριασμούς και στις υψηλότερες θέσεις στην τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας.

Συνάντηση Μητσοτάκη-Ανδρουλάκη

Ομολογία πολιτικής αστάθειας - συναίνεση αντιλαϊκής επίθεσης και πολεμικής εμπλοκής

Μια ώρα και είκοσι λεπτά διήρκεσε η συνάντηση Μητσοτάκη-Ανδρουλάκη στις 4/12, που από την πλευρά της κυβέρνησης χαρακτηρίστηκε ως «καλή και ειλικρινής συζήτηση», που αποτιμήθηκε με «θετικό πρόσημο», και από την πλευρά της αξιωματικής (πλέον) αντιπολίτευσης ως «παραγωγική». Επίσης, και οι δυο πλευρές δεσμεύτηκαν ότι θα διατηρήσουν «ανοιχτό διάλογο επικοινωνίας», κάτι που άλλωστε «επιβάλλουν οι καταστάσεις και οι δύσκολοι καιροί.», όπως χαρακτηριστικά τόνισε ο πρωθυπουργός.

Δεν τα πήγαν και άσχημα, τρία ολόκληρα χρόνια είχαν να βρεθούν. Πολλώ

δε μάλλον έχοντας περάσει και αρκετό διάστημα μονομερώς «επισυνδεδεμένοι», αλλά και με τη βεβαιότητα ότι ξένες μυστικές υπηρεσίες και ΕΥΠ συνεχίζουν να κάνουν την δουλειά τους.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις των δυο πλευρών, αλλά και τις διαρροές που ακολούθησαν, τα ζητήματα που απασχόλησαν τη συνάντηση ήταν τα ελληνοτουρκικά, οι εξελίξεις στη Μ. Ανατολή και τα Βαλκάνια, η συνταγματική αναθεώρηση (με την κυβέρνηση να έχει εξαγγείλει ότι αρχές του 2025 θα ξεκινήσει η διαδικασία, ώστε η επόμενη Βουλή που θα προκύψει το 2027 να είναι αναθεωρητική), το δημογραφικό, το στεγαστικό, η ακρίβεια. Προφανώς

το ζήτημα της εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας, τόσο στις δηλώσεις όσο και στις διαρροές, επιλέχθηκε να μην αναδειχθεί, αφού θα υπονόμει και θα υποβάθμιζε τη θεσμική συνάντηση και το βασικό της περιεχόμενο σε συγκυριακές παρασκηνιακές διαδικασίες (οι οποίες βέβαια υπάρχουν).

Για το βασικό περιεχόμενο λοιπόν της συνάντησης, το να πούμε ότι αναζητούνται ευρείες συναινέσεις στο αστικό πολιτικό σύστημα είναι σαν να παραβιάζουμε ανοιχτές θύρες, αφού έχουν βουίξει τα αστικά ΜΜΕ. Αυτό που απουσιάζει ή διαστρεβλώνεται όταν τίθεται είναι οι πολιτικές απαντήσεις στα ερωτήματα, από ποιον αναζητούνται,

για ποιον λόγο και προς ποια κατεύθυνση.

Πολλάκις έχουμε συσχετίσει την έκδηλη ανησυχία της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης με τις εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή και τον ανταγωνισμό της με τις γεωπολιτικές αστικές τάξεις, ιδιαίτερα με αυτήν της Τουρκίας. Ανησυχία που κλιμακώνεται με βάση τις εξελίξεις που διαμορφώνει ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός στο μέτωπο της Ουκρανίας, τροφοδοτώντας τις εξελίξεις στην Μ. Ανατολή, στη Β. Αφρική και τα Β. Βαλκάνια. Ανησυχία που διογκώνεται σε ευθεία συνάρτηση με την εντεινόμενη ρευστότητα και αβεβαιότητα που συνοδεύει την εκλογή Τράμπ, αλ-

Κρατικός Προϋπολογισμός 2025

Στις ίδιες αντιλαϊκές “ράγες” της λιτότητας, της φοροληστείας και της φτωχοποίησης

Αρχισε την Τετάρτη 11/12 και θα ολοκληρωθεί την Κυριακή 15/12 η συζήτηση στην ολομέλεια της Βουλής για τον κρατικό προϋπολογισμό του 2025. Ένας προϋπολογισμός που κινείται στις γνωστές «ράγες» της φορομνηξίας-φοροληστείας και παραπέρα φτωχοποίησης της εργατικής τάξης και του λαού. Προϋπολογισμός παρατεταμένης μνημονιακής εποπτείας, “ματωμένων” πλεονασμάτων και φοροαφαίμαξης των πλατιών λαϊκών στρωμάτων.

Όσον αφορά στα έσοδα του προϋπολογισμού, για το 2025 προβλέπονται δύομιση δισεκατομμύρια περισσότεροι φόροι, που από 66,2 δισ. το 2024 θα αυξηθούν στα 68,7 δισ.! Και ενώ το 2024 είχαμε υπεραπόδοση στην εισπραξη φόρων (από 62,9 δισ. ευρώ που προβλέπονταν στον προϋπολογισμό του 2024 τελικά εισπράχθηκαν πάνω από 66,2 δισ. ευρώ) η κυβέρνηση δεν αρκείται σ’ αυτήν την «υπεραπόδοση» αλλά φορτώνει με πρόσθετους φόρους τα λαϊκά νοικοκυριά. Και από αυτά τα 2,5 δισ. επιπλέον φόρους που προβλέπονται για το 2025, το μεγαλύτερο μέρος (περίπου το 1,5 δισ. ευρώ) είναι έμμεσοι φόροι, δηλαδή όχι φόροι στα εισοδήματα αλλά φόροι στα προϊόντα και στις υπηρεσίες, φόροι δηλαδή που βαρύνουν τον τελικό καταναλωτή και αφαιρούνται κυρίως από τις τσέπες του λαού και των εργαζόμενων. Και στον προϋπολογισμό του 2025 όπως και στους προηγούμενους προϋπολογισμούς, οι έμμεσοι φόροι (ΦΠΑ, Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης κ.α.) παραμένουν η κύρια πηγή εσόδων του κράτους. 62% ήταν η συμμετοχή των έμμεσων φόρων για το 2024 (Κ.Χατζηδάκης στο ΒΗΜΑ της 8/12), στα ίδια και παραπάνω επίπεδα προβλέπεται και για το 2025. Φόροι άδικοι, ληστρικοί, βαθιά αντιλαϊκοί και βαθιά ταξικοί αφού πέφτουν κυρίως στα λαϊκά νοικοκυριά.

Αλλά και στο άλλο σκέλος των κρατικών εσόδων, τους άμεσους φόρους (φόρος εισοδήματος κ.α.), πάλι τα φυσικά πρόσωπα είναι που σηκώνουν τα μεγαλύτερα φορολογικά βάρη: από τα 24,9 δισ. ευρώ που προβλέπονται ως έσοδα από φόρο εισοδήματος μόνο το 32% (7,9 δισ. ευρώ) αναλογεί σε νομικά πρόσωπα (εταιρείες ΑΕ, ΕΠΕ, ΙΚΕ κλπ) ενώ πάνω από το 60% (15,1 δισ. ευρώ) θα πέσουν στις πλάτες φυσικών προσώπων (μισθωτοί, συνταξιούχοι, μικροεπαγγελματίες κλπ). Για το κεφάλαιο και τις μεγάλες επιχειρήσεις εδώ και χρόνια έχουμε μειώσεις φόρων, φοροαπαλλαγές και φοροελαφρύνσεις που «κινητροδοτούν την ανάπτυξη» όπως μας λέει ο Χατζηδάκης: φορολογικός συντελεστής στο 22% (από 28% που ήταν), φορολόγηση των μερισμάτων στο 5% (από 10% παλιότερα) κλπ. Φοροληλασία για το λαό, φοροασυλία για το κεφάλαιο.

Όσο για την «ανάπτυξη» -και παρά την «κινητροδότηση» του Χατζηδάκη- αυτή δεν λέει να πιάσει τους στόχους: ρυθμό ανάπτυξης 2,9% προέβλεπε η κυβέρνηση για το 2024, στο 2,2% κλείνει. Το ίδιο και με τις περιβόητες «επενδύσεις»: αύξηση 15,1% ήταν η πρόβλεψη για το 2024, 6,7% δείχνουν τα μέχρι τώρα στοιχεία. Αλλά και αυτή η «ανάπτυξη» για την οποία κόπτεται η κυβέρνηση δεν αφορά το λαό αλλά το μεγάλο κεφάλαιο. Για το λαό ακρίβεια, φτωχοποίηση, φοροαφαίμαξη και βύθιση των πραγματικών εισοδημάτων του ενώ για το κεφάλαιο αλλεπάλληλες υπεραποδόσεις κερδών και εκτίναξη μερισμάτων. Και φυσικά η υπεραπόδοση στα φορολογικά έσοδα δεν οφείλεται στη μείωση των φορολογικών συντελεστών όπως μας λέει η κυβέρνηση, αλλά κυρίως στην ακρίβεια και στις απανωτές αυξήσεις στους λογαριασμούς και στις τιμές των ειδών πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, που από τη μια ροκανίζουν το λαϊ-

κό εισόδημα και από την άλλη φέρνουν περισσότερα έσοδα από φόρους καταναλώσεως (ΦΠΑ, ΕΦΚ κ.α.).

Από την άλλη, οι κοινωνικές δαπάνες παραμένουν ουσιαστικά παγωμένες με τις όποιες αυξήσεις ίσα-ίσα να καλύπτουν την αύξηση του πληθωρισμού. Έτσι για το 2025 προβλέπεται αύξηση των καθαρών πρωτογενών δαπανών μόνο 3,6%, που σε καμία περίπτωση δεν καλύπτει τις ανάγκες και τα τεράστια ελλείψεις που υπάρχουν σε υγεία-παιδεία-πρόνοια κ.λπ. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι δαπάνες για την Υγεία παραμένουν στα επίπεδα του 2008 (6,2 δισ. ευρώ το 2008, 6,7 δισ. ευρώ το 2025) ενώ για την Παιδεία είναι πιο κάτω (6,4 δισ. ευρώ το 2025 από 7,6 δισ. ευρώ το 2008)!

Και για μείωση της ανεργίας επιτίθεται η κυβέρνηση («για πρώτη φορά κάτω από 10% μετά από 15 χρόνια») συγκαλύπτοντας ότι, μεταξύ των 40 χωρών του ΟΟΣΑ, η Ελλάδα (στοιχεία για Οκτώβριο 2024) είναι στην πρώτη τριάδα των χωρών με τη μεγαλύτερη ανεργία (9,8%), πίσω μονάχα από την Ισπανία με 11,2% και την Κολομβία με 10,1%! Και βεβαίως, η άλλη «πρωτιά» για την κυβέρνηση είναι στις στρατιωτικές δαπάνες, όπου η χώρα μας είναι ο καλύτερος «πελάτης» των ιμπεριαλιστών και φιγουράρει μόνιμως στις 3-4 πρώτες θέσεις των χωρών μελών του ΝΑΤΟ με τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δαπάνες!

Φυσικά, από τον προϋπολογισμό του 2025 δεν θα μπορούσαν να λείπουν και οι «δημοσιονομικές παρεμβάσεις για την ενίσχυση του διαθέσιμου εισοδήματος» όπως προβάλλονται από την κυβέρνηση. Έτσι, η κυβερνητική προπαγάνδα μιλάει για αύξηση του κατώτατου μισθού που θα προσαρμοστεί από τα 830 ευρώ στα 950 ευρώ το... 2027! Με έναν μέσο ονομαστικό μισθό που σήμερα εξακολουθεί να είναι κατά 14,8% μικρότε-

ρος από αυτόν του 2011 (!) και που η κυβέρνηση υπόσχεται να τον φτάσει στα επίπεδα του 2011 το... 2027! Και με τον πραγματικό μέσο μισθό να είναι πολύ πιο κάτω από τον ονομαστικό ενώ και η πραγματική αγοραστική δύναμη του εργαζόμενου ροκανίζεται καθημερινά από τον πληθωρισμό, την ακρίβεια και τις απανωτές αυξήσεις στο κόστος ζωής. Όσο για τις συντάξεις, προβλέπεται αύξηση κατά 2,4%, όσο περίπου και η πρόβλεψη για τον πληθωρισμό! Μια αύξηση-κοροϊδία από 17 έως 20 ευρώ (!) στη μέση κύρια σύνταξη των 817 ευρώ, δηλ. από 0,56 έως 0,66 ευρώ την ημέρα!

Στα «φιλολαϊκά» μέτρα της κυβέρνησης περιλαμβάνεται επίσης και μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά μία ποσοστιαία μονάδα από 1/1/2025 (από 0,5 για εργαζόμενους και εργοδότες). Δηλαδή, αντί για αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα προωθείται μείωση ασφαλιστικών εισφορών που ευνοεί κυρίως την εργοδοσία και επιστρέφει μπουμερανγκ στους εργαζόμενους, αφού για τα ασφαλιστικά ταμεία σημαίνει μείωση εσόδων και διόγκωση των ελλειμάτων τους (ελλείματα που ξανά θα καλυφθούν από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλ. ξανά από τους φόρους που πληρώνουν οι εργαζόμενοι).

Έχουμε λοιπόν να κάνουμε με έναν προϋπολογισμό λιτότητας, φοροληστείας και φτωχοποίησης του λαού. Έναν προϋπολογισμό συμπληρωματικό εργαλείο καταλήστευσης της εργατικής τάξης και του λαού, εργαλείο αναδιανομής υπέρ του κεφαλαίου και μηχανισμό μεταφοράς πλούτου/αξιών από τους «κάτω» προς τους «πάνω» (από την εργασία προς το κεφάλαιο) και από «μέσα» προς τα «έξω» (από τη χώρα προς τους ληστές-ιμπεριαλιστές). Προϋπολογισμό που ο λαός και οι εργαζόμενοι έχουν πολλούς λόγους να παλέψουν για να τον «εκτροχιάσουν»

► λά και την πολιτική κρίση που εκφράζεται στους ιμπεριαλιστικούς πυλώνες της ΕΕ, Γαλλία και Γερμανία. Ταυτόχρονα, τα μεγάλα αφεντικά, ΗΠΑ και ΕΕ, παρεμβαίνουν στην χώρα με κυνικότητα, απαιτώντας τη διευθέτηση των

«συμμαχικών» αλλά και ανταγωνιστικών τους συμφερόντων.

Η πολιτική κρίση που διαπερνά το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος της χώρας εδράζεται στο παραπάνω πλαίσιο και εκφράζει την αδυνα-

μία της ντόπιας αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού να διαχειριστούν τα οξυμένα ζητήματα που θέτει η ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Αυτό εκφράζεται στον βασικό πυλώνα της αστικής διαχείρισης, τη ΝΔ, με τους συνεχείς εσωκομματικούς τριγμούς και το ρήγμα που διαρκώς βαθιάίνει (Σαμαράς, Καραμανλής), με την κυβερνητική εξουσία να αποτελεί, σε αυτή τη φάση, τον βασικό περιοριστικό παράγοντα μιας εσωκομματικής έκρηξης. Ταυτόχρονα, εκφράζεται και στην αδυναμία συνολικά του συστήματος να διαμορφώσει τον δεύτερο πυλώνα αστικής διαχείρισης, που υποχρεώνεται πια, μετά την πολυδιάσπαση και την καταβαράθρωση του ΣΥΡΙΖΑ, να αναγάγει σε αξιωματική αντιπολίτευση το ΠΑΣΟΚ του 11,84% (εκλογές Ιουνίου 2023 με 48% αποχή).

Το πρόβλημα για την ντόπια αστική τάξη, από την μια, έγκειται στο γεγονός ότι η υποβόσκουσα πολιτική αστάθεια αδυνατεί το «διαπραγματευτικό χαρτί» απέναντι στα αφεντικά της, περί «πυλώνων σταθερότητας στην περιοχή». Από την άλλη, εγκυμονεί ο πραγματικός φόβος του συστήματος: οι λαϊκές,

εργατικές, φτωχοποιημένες μάζες, που έχουν αποσοικηθεί από τα αστικά κόμματα να βρουν ρωγμή ώστε να αναδυθούν ξανά στο προσκήνιο.

Με αυτά τα δεδομένα, ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας, με μοναδικό κριτήριο την απαρέγκλιτη προώθηση των συμφερόντων του ιμπεριαλισμού και του ντόπιου κεφαλαίου, επιβάλουν τη συναίνεση των βασικών αστικών κομμάτων. Το σύστημα είναι υποχρεωμένο να κινηθεί με τις αντιφάσεις και τα αδιέξοδά του και ας βαθιάίνει το πολιτικό πρόβλημα τόσο στη ΝΔ, όσο και στην προσπάθεια διαμόρφωσης του δεύτερου πυλώνα.

Η συνάντηση Μητσοτάκη-Ανδρουλάκη αποτελεί άλλη μια καταγραφή της αδυναμίας του συστήματος. Ταυτόχρονα όμως αποτελεί ένα ξεκάθαρο μήνυμα αποφασιστικότητας και από τις δυο πλευρές της προς τα αφεντικά τους. Σηματοδοτεί την εκ νέου κλιμάκωση της αντιλαϊκής-αντεργατικής επίθεσης, της φασιστικοποίησης, αλλά και τη μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας στο πολεμικό άρμα των ιμπεριαλιστών.

Περίθαλψη

Απέναντι στην κλιμάκωση της επίθεσης
ζητούμενο οι ουσιαστικές αντιστάσεις

Μέσα στο 2024, περισσότερες από 4,6 εκατομμύρια ήταν οι προσελεύσεις στα Τμήματα Επειγόντων Περιστατικών (ΤΕΠ) των νοσοκομείων, με το 28% από αυτά στα νοσοκομεία της Αττικής. Σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο της Αττικής, σε μία εφημερία, μπορεί να διακινηθούν ως και περισσότερα από 1.200 περιστατικά με ΕΚΑΒ και ως 1.000 να προσέλθουν μόνοι τους για εξέταση. Σ' αυτά δεν περιλαμβάνονται οι εξετάσεις στα τακτικά ιατρεία και τα στατιστικά των νοσηλείων. Τα αναφέρουμε αυτά ακριβώς για να καταδείξουμε ότι «τα ζητήματα της υγείας» και όπως αυτά εκφράζονται στα δημόσια νοσοκομεία είναι καθημερινότητα για τη μεγαλύτερη μερίδα του λαού και συνεπώς ο λαός έχει τη δική του άποψη για το τι εξελίσσεται και τι βιώνει.

Όσον μας αφορά, λαμβάνουμε πολύ σοβαρά αυτή την πραγματικότητα στην εκτίμησή μας για το πόσο «περνάει» στον λαό το κυβερνητικό αφήγημα και η γκεμπελίστικη καθημερινή προπαγάνδα του ανεκδιήγητου Γεωργιάδη. Είτε αυτό αφορά το ΕΣΥ, που «βελτιώνεται», είτε τα απογευματινά χειρουργεία, που έχουν την τιμητική τους αυτή την περίοδο. Όπως επίσης, ότι τα συμβάντα που φτάνουν στη δημοσιότητα μέσα απ' τον αστικό τύπο κυρίως για λόγους αντιπολίτευσης, όπως η γυναίκα στο νοσοκο-

μείο Πατρών που παρέμεινε για τρεις ημέρες με εγκεφαλικό στα ΤΕΠ, δεν έχουν κάποιον αντίκτυπο πέραν από έναν μιντιακό θόρυβο. Ακριβώς γιατί ο λαός ξέρει και από ράντζα και από αναμονές και δεν περιμένει κάποιον να... του τα πει.

Ο λαός βίωσε με τον χειρότερο τρόπο ιδιαίτερα απ' την περίοδο της πανδημίας την ένταση της επίθεσης στο δικαίωμά του για ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Πλευρά της έρχεται έρευνα του ΚΕΠΥ να καταγράψει σήμερα με ως και 540.000 λιγότερα χειρουργεία να έχουν διενεργηθεί την περίοδο 2020-24 συγκριτικά με τους ρυθμούς την περίοδο 2014-19. Αυτό έχοντας υπόψη ότι κι η προηγούμενη περίοδος απείχε έτη φωτός απ' την κάλυψη των λαϊκών αναγκών. Η καταγραφή αυτού του αριθμού έρχεται σαν απάντηση στα πολυδιαφημισμένα δωρεάν απογευματινά χειρουργεία της κυβέρνησης, χρηματοδοτούμενα απ' το Ταμείο Ανάκαμψης. Χειρουργεία που από 100 χιλιάδες γίνανε 50 και τελικά 34.

Είναι καθαρό ότι καθόλου δεν έχει να κάνει με το πραγματικό ζήτημα του λαού και τις λίστες αναμονής, αλλά με την πραγμάτωση του θεσμού των απογευματινών χειρουργείων και ό,τι αυτό σημαίνει. Δηλαδή το χτύπημα των όρων δουλειάς των υγειονομικών και την εμπέδω-

ση της αντίληψης ότι η περίθαλψη και στα νοσοκομεία δεν είναι δωρεάν. Αυτοί οι στόχοι είναι ιδιαίτερα σημαντικοί για την κυβέρνηση για αυτό πασχίζει να μπει το νερό στο αυλάκι. Ο ίδιος ο Γεωργιάδης παραδέχτηκε εμμέσως ότι ουσιαστικά σε καμία 25αριά νοσοκομεία γίνονται απογευματινά χειρουργεία και ευθέως ότι οι ασθενείς δεν είναι αναγκαίο να βρίσκονται ήδη στη λίστα αναμονής. Παρ' όλα αυτά, το μέτρο σίγουρα κολλάει στην υποστελέχωση και στην ήδη εντατικοποιημένη καθημερινότητα των υγειονομικών, αλλά και στο ότι ορισμένοι πρόθυμοι αντιδραστικοί γιατροί που προσβλέπουν ν' αυξήσουν το εισόδημά τους σε βάρος του λαού μπορούν και έχουν το ελεύθερο απ' την κυβέρνηση να το κάνουν δια της πλαγίας οδού κατά το πρωινό ωράριο.

Δεν ξέρουμε πόσο θα περπατήσει ουσιαστικά τελικά αυτός ο θεσμός. Αυτό που είμαστε σίγουροι είναι ότι θα αφήσει το αποτύπωμά του στη βασική στόχευση της κυβέρνησης: το χτύπημα των εργατολαϊκών δικαιωμάτων. Όπως ήδη καταγράφεται σαν σημαντική εντατικοποίηση το φόρτωμα των DRG (κοστολόγηση ιατρικο-νοσηλευτικών πράξεων), που μάλιστα οι υγειονομικοί τώρα καλούνται να εκπαιδευτούν σ' αυτά με πιστοποίηση μετά από 6μηνη εκπαίδευση! Έπεται η χρησιμοποίησή τους ως εργα-

λείο αξιολόγησης και φυσικά μεταφοράς του κόστους νοσηλείας στον ασθενή. Όπως επίσης αμέσως φάνηκε στους υγειονομικούς της Αθήνας η αλλαγή του μοντέλου εφημέρευσης, που ουσιαστικά μετέτρεψε την πρωινή λειτουργία σε εφημερία για όλους με πολλαπλάσιο φόρτωμα δουλειάς στο ίδιο προσωπικό.

Η επίθεση θα συνεχίσει κλιμακούμενη. Ήδη για τις αρχές του 2025 σχεδιάζονται, μέσω του νέου «υγειονομικού χάρτη», συγχωνεύσεις και αλλαγή χρήσης μονάδων. Δηλαδή, όσο κι αν προσέχει τα λόγια της η κυβέρνηση, οδηγούμαστε σε λουκέτα νοσοκομείων και μετακινήσεις. Στο στόχαστρο της πρώτης γραμμής πιθανότατα το νοσοκομείο των Γρεβενών, του Λασιθίου, της Αργολίδας, και έπονται πολλά άλλα. Η επίθεση δεν πρόκειται να σταματήσει αν δεν βρει απέναντί της οργανωμένες και ικανές αντιστάσεις από τους εργαζόμενους και τον λαό. Αυτή η αντίσταση καμία σχέση δεν έχει με την τρίωρη στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ για τον μισθό στις 11/12 και την τριώρη στάση εργασίας της ΠΟΕΔΗΝ την επόμενη ημέρα για τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων, που οι εργαζόμενοι -τουλάχιστον στην περιφέρεια- δεν είχαν καν την ευκαιρία να μάθουν γι' αυτές. Δεν έχουμε σκοπό να αναφερθούμε για άλλη μια φορά για τις τακτικές και πολιτικές των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών. Ούτε για τον εικονικό μιντιακό συνδικαλισμό του ΠΑΜΕ και των ακολούθων του. Αυτό που μας αφορά είναι, μπροστά σ' αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό, κάθε λαϊκός αγωνιστής, κάθε προοδευτικός εργαζόμενος, κάθε κομμουνιστής, με συνεπή και συνειδητό τρόπο να παλεύει καθημερινά για την κινητοποίηση των λαϊκών δυνάμεων στην κατεύθυνση της οργάνωσης και της αντίστασης. Σ' αυτό το πεδίο είναι η δική μας δουλειά και εκεί θα βρεθούν και θα δοθούν οι απαντήσεις απ' την πλευρά των εργαζόμενων και του λαού.

Πραγματικές αυξήσεις στο δημόσιο
Δεν κερδίζονται με εκτονωτικές στάσεις εργασίας

Την Τετάρτη 11/12 στις 12.00 μ.μ. πραγματοποιήθηκε στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ εν όψει της συζήτησης και ψήφισης ενός ακόμη προϋπολογισμού λιτότητας, με περικοπές στις δημόσιες δαπάνες που αφορούν στα δικαιώματα του λαού (δημόσια υγεία, παιδεία, υπηρεσίες) και αύξηση των δαπανών για χρέος, εξοπλιστικά και επιδοτήσεις του μεγάλου κεφαλαίου.

Ο προϋπολογισμός που ψηφίζεται κάθε χρόνο θέτει το πλαίσιο της κυβερνητικής πολιτικής και προετοιμάζει τους εργαζόμενους για το τι τους περιμένει. Για το 2025, λοιπόν, προβλέπονται μηδενικές αυξήσεις για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, περικοπή δικαιωμάτων και υπηρεσιών για τον λαό, λεηλασία του λαϊκού εισοδήματος και αύξηση των φόρων. Οι εξελίξεις στο μέτωπο της Ουκρανίας και της Μέσης Ανατολής, εκτός απ' το προφανές ότι προετοιμάζουν τον λαό και τη νεολαία για κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών, θυσία στον βωμό των συμφερόντων τους, έχουν εκτινάξει και το κόστος ζωής. Αυτή η επικίνδυνη κατάσταση σε συνδυασμό με την αστείρευτη επιδίωξη του κεφαλαίου για κέρδος έχουν δημιουργήσει ένα τεράστιο κύμα ακρίβειας σε ενέργεια, βασικά είδη πρώτης ανάγκης και κατοικία. Οι εργαζόμενοι, λοιπόν, έχουν κάθε λόγο να διεκδικούν

πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς τους και να είναι αντίθετοι σ' έναν ακόμα προϋπολογισμό λιτότητας. Έχουν κάθε δίκιο να διεκδικούν να μπορούν να ζουν με τον μισθό τους με αξιοπρέπεια και να έχουν όλα τα δικαιώματά τους.

Στη στάση εργασίας που εξήγγειλε η ΑΔΕΔΥ συμμετείχαν κάποιες εκατοντάδες εργαζόμενοι και μερικές δεκάδες σωματεία, που συγκεντρώθηκαν έξω απ' το υπουργείο Οικονομικών στην πλατεία Συντάγματος. Μετά απ' τις καθιερωμένες ομιλίες και με συνοπτικές διαδικασίες πραγματοποιήθηκε μικρή πορεία προς τη Βουλή και, μετά από λίγη ώρα, οι συγκεντρωμένοι αποχώρησαν. Η συμμετοχή ήταν μικρή και σίγουρα πολύ μικρότερη απ' αυτό που επιβάλουν οι ανάγκες. Ήταν όμως αντίστοιχη των «απαιτήσεων» και των «προσδοκιών» των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που ήθελαν απλά να βγουν απ' τη δύσκολη θέση και που, όχι μόνο δεν πιστεύουν στη δύναμη του κόσμου, αλλά υπονομεύουν συστηματικά κάθε προσπάθεια αντίστασης.

Ωστόσο, το ζήτημα των μισθών στο δημόσιο δεν απαντιέται μ' αυτόν τον εκτονωτικό τρόπο. Τα μηνύματα απ' τη μαζική συμμετοχή στην 24ωρη γενική απεργία της 20 Νοεμβρίου και απ' την τεράστια διαδήλωση της επετείου του Πολυτεχνεί-

ου είναι αισιόδοξα. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, μετά από μια δεκαετία και βάλε, λιτότητας και αυξήσεων-κοροϊδία, έχουν αγανακτήσει. Το ζήτημα των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς, το ζήτημα του 13ου και 14ου μισθού συζητείται όλο και περισσότερο στους χώρους δουλειάς. Όχι βέβαια, μέσω της δικαστικής διεκδίκησης, που ακολουθεί η ΑΔΕΔΥ εναποθέτοντας τις όποιες προσδοκίες της στην αστική δικαιοσύνη που έχει δείξει πολλαπλά δείγματα της «ανεξαρτησίας» της. Οι εργαζόμενοι γνωρίζουν απ' την εμπειρία τους ότι κανένα δικαστήριο δεν πρόκειται να τους δικαιώσει, παρά μόνο αν νιώσει την πίεση απ' τους αγώνες τους.

Το ζήτημα των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς πρέπει να τίθεται στον κόσμο στη βάση της πραγματικής διεκδίκησης με όρους κινήματος, στον δρόμο. Επίσης, δεν είναι ένα ζήτημα που αρχίζει και τελειώνει κατά την ψήφιση του προϋπολογισμού. Τίθεται και ξανατίθεται απ' τους εργαζόμενους μέχρι να ικανοποιηθεί. Αν η απουσία κινήματος είναι αυτή που επιτρέπει την εφαρμογή όλων των αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων, οι μαζικοί όροι του κινήματος είναι αυτοί που επιβάλουν ακόμα και ανατροπή του προϋπολογισμού και των ψηφισμένων νόμων.

Ανατράπηκε η
στον νόμο

Ολοκληρώθηκε το 39ο συνέδριο της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργών Ελλάδας (ΟΙΕΛΕ) στην Αθήνα, το Σάββατοκύριακο 30/11-1/12. Στο συνέδριο αυτό συμμετείχαν με αντιπρόσωπο οι Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών. Ταυτόχρονα παρακολούθησαν το συνέδριο και μέλη της Ταξικής Πορείας από το ΣΕΦΚ, σωματείο, ωστόσο, που η ηγεσία της ομοσπονδίας έχει διαγράψει -χωρίς, άρα, το δικαίωμα συμμετοχής με συνέδρους που έχουν εκλέξει στις εκλογές του σωματείου- και αρνείται την επανεγγραφή του. Όπως την αρνείται και σε τρία ακόμα σωματεία του κλάδου της ιδιωτικής εκπαίδευσης, με δικαιολογία ότι δέχονται ως μέλη τους και εργαζόμενους που δεν είναι εκπαιδευτικοί.

Το συνέδριο αυτό, ως καταστατικό, χαρακτηρίστηκε απ' τις καταστατικές αλλαγές που πρότεινε η

Δουλειά και ζωή με δικαιώματα δεν νομοθετούνται Κερδίζονται με αγώνα!

Ψηφίστηκε την προηγούμενη εβδομάδα ο νέος νόμος για τον κατώτατο μισθό, με 157 «ναι» και 139 «όχι». Η υπουργός Εργασίας Ν. Κεραμέως, μαζί με τον πρωθυπουργό Κ. Μητσοτάκη, έπλεξαν το αφήγημα των κυβερνητικών «επιτυχιών» στη σχετική συζήτηση στη Βουλή. Σ' αυτές εντάσσεται κι ο νέος νόμος για τον κατώτατο μισθό. Για την κυβέρνηση, τα τελευταία χρόνια οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα ζούνε λίγο-πολύ ένα οικονομικό θαύμα. Σύμφωνα με τη Ν. Κεραμέως τα τελευταία 5,5 χρόνια:

- Μειώθηκε η ανεργία κατά περίπου 50%, φτάνοντας στο χαμηλότερο -μονοψήφιο- ποσοστό ανεργίας απ' το 2009, όπου και παραμένει επί μήνες.

- Δημιουργήθηκαν 500.000 νέες θέσεις εργασίας.

- Ο κατώτατος μισθός έχει αυξηθεί κατά 28%, από 650 σε 830€, και ο μέσος μισθός κατά 21%.

- Σε 22 απ' τα 27 κράτη-μέλη της ΕΕ που έχουν νομοθετικά προβλεπόμενο κατώτατο μισθό, η Ελλάδα είναι στην 11η θέση.

- Οι νέοι που εργάζονται αυξήθηκαν κατά 28,9%.

- Ομοίως κι οι εργαζόμενες γυναίκες, κατά 24,6%.

Με αλχημείες και με «μισές αλήθειες» και ψέματα, προσπαθούν να πείσουν τους εργαζόμενους πως ζούμε σε άλλη πραγματικότητα απ' αυτήν που πραγματικά ζουν.

Είναι πρόκληση για όποιον ζει και εργάζεται σ' αυτόν τον τόπο τα ξεδιάντροπα ψέματα της κυβέρνησης. Είναι πρόκληση το ότι οι εργαζόμενοι με τον κατώτατο πληρώνονται με 705,96€ καθαρά και αυτό θεωρείται «επιτυχία». Την ίδια ώρα που οι τιμές στα ενοίκια, τα τρόφιμα, τα καύσιμα, το ρεύμα, συνολικά τα είδη πρώτης ανάγκης, δεν λένε να πέσουν. Αντίθετα μάλιστα, οι δραματικές εξελίξεις με βάση τον πόλεμο στην Ουκρανία προμηνύουν ακόμα μεγαλύτερες αυξήσεις.

Καμία στατιστική και κανένας δείκτης δεν μπορεί να κρύψει αυτή την άγρια ταξική πραγματικότητα. Κομπάζει η κυβέρνηση για την αύξηση των εργαζομένων στη νεολαία και τη μείωση της ανεργίας, όταν αυτή η αύξηση έχει προκύψει και απ' την προσμέτρηση των νέων που εξαναγκάζονται στο επαίσχυντο μέτρο της «μαθητείας» και αμείβονται με 23,64€ καθαρό ημερομίσθιο. Στον εξαρτημένο καπιταλισμό της χώρας, άλλωστε, οι κανόνες που χρησιμοποιεί επίσημα η ΕΛΣΤΑΤ για να υπολογίζει την ανεργία, περιλαμβάνουν κάθε είδους ελαστική «απασχόληση». Ελαστική εργασία που έχει καθιερωθεί με τις ευλογίες των νομοθετών και των κυβερνήσεων, χαμηλόμισθη εργασία, επικίνδυνη εργασία. Εργασία που δεν αμείβεται και γίνεται με τους χειρότερους όρους για τους εργαζόμενους.

Ο νόμος που κατέθεσε η κυβέρνηση με τον περίφημο αλγόριθμο ο οποίος θα υπολογίζει «δικαία» τον κατώτατο μισθό είναι άλλο ένα μέτρο το οποίο, το μόνο που «κατοχυρώνει» για τους εργαζόμενους, είναι ζωή στη φτώχεια και την ανέχεια. Είναι ένα άγριο ταξικό μέτρο το οποίο, πρώτα απ' όλα, θεσπίζει το χτύπημα του μισθού, σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, καθώς προβλέπει -ανάμεσα στα υπόλοιπα- ότι η όποια αύξηση στους δημόσιους υπαλλήλους θα είναι ισόποση με την αύξηση στον κατώτατο. Δηλαδή για όλους όσους παίρνουν κλιμάκιο μεγαλύτερο απ' το κατώτερο εισαγωγικό, η ποσοστιαία αύξηση θα είναι ακόμα μικρότερη κι απ' του κατώτατου.

Ο νόμος κατοχυρώνει επίσης ένα ακόμα χτύπημα στις Συλλογικές Συμβάσεις, μιας και καθορίζει ότι οι μισθοί θα συνεχίσουν να επιβάλλονται από αποφάσεις της κυβέρνησης κι όχι από συλλογικές διαπραγματεύσεις. Δίνει πράσινο φως στην κυβέρνηση να κάνει πραγματικά ό,τι θέλει και να καθορίζει όπως θέλει τον κατώτατο μισθό. Ολόκληρη η διαδικασία υπολογισμού τυχόν αύξησης του κατώτατου που περιγράφει αναλυτικά ο νόμος, καταλήγει σ' ένα αδιάφορο πρακτικά «πόρισμα»: ο εκάστοτε υπουργός απλά το λαμβάνει (όσο θέλει) «υπ' όψη» και καταθέτει τη δική του πρόταση στο υπουργικό συμβούλιο.

Εξίσου και μετά το 2028, όταν προβλέπεται να ενεργοποιηθεί ο «συντελεστής» ο οποίος υποτίθεται πως θα εγγυάται την αύξηση του κατώτατου, αυτή η αύξηση θα είναι μόνιμα υπό αίρεση. Αυτό γιατί ο νόμος περιλαμβάνει 7 εξαιρέσεις-παρεκκλίσεις απ' τον «κανόνα». Αρκούν οι δύο απ' αυτές, αν δηλαδή «δεν δικαιολογείται από έκτακτες περιστάσεις» ή «ο κατώτατος μισθός υπερβαίνει τις δημοσιονομικές δυνατότητες της χώρας», για να γίνει αντιληπτό ότι η ουσιαστική αύξηση του κατώτατου θα είναι μόνιμα «μη εφικτή».

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, το ΚΚΕ επέλεξε για πολλοστή φορά να προχωρήσει σε πρόταση νόμου για τη διαμόρφωση του κατώτατου μισθού και την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων. Πρόταση νόμου την οποία ανέλαβε να καταθέσει για λογαριασμό 627 σωματείων, ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων που ελέγχει το ΠΑΜΕ. Δεν είναι η πρώτη φορά που το ΚΚΕ προχωράει σε μια τέτοια κίνηση. Το αντίθετο, την έχει ξανακάνει πολλές φορές στο παρελθόν. Μ' αυτόν τον τρόπο οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ σέρνουν τα σωματεία στις κοινοβουλευτικές τους αυταπάτες και καλλιεργούν ξανά αυταπάτες στους εργαζόμενους για το πώς μπορούν να διεκδικήσουν και να κερδίσουν δικαιώματα. Δημιουργούν τη λάθος αντίληψη ότι μέσω προτάσεων νόμου και της «νόμιμης», κοινοβουλευτικής οδού, μπορούν να μπλοκάρουν την αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση. Ενώ παράλληλα δίνουν διαπιστευτήρια στο σύστημα ότι οι όποιες αντιδράσεις τους θα είναι μέσα σε «λελογισμένα» πλαίσια.

Με την ίδια, στην ουσία της, αντίληψη κατέθεσε και το ΠΑΣΟΚ πρόταση νόμου, με επίκεντρο την επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων για τον κατώτατο και τις συλλογικές συμβάσεις. Βέβαια το ΠΑΣΟΚ, ως πολιτική δύναμη που διατηρεί την πρωτοκαθεδρία στα συνδικαλιστικά όργανα, έχει και τις αντίστοιχες ευθύνες για τη συμμετοχή των εκπροσώπων του σε όλα τα τραπέζια και τις επιτροπές «κοινωνικού διαλόγου» που στήνει η κυβέρνηση, ενώ κάνουν και ό,τι μπορούν για να εμποδίσουν κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις. Τελευταία εξέλιξη η «αφωνία» των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ μπροστά στον νόμο για τον κατώτατο, αλλά και τον προϋπολογισμό.

Το βασικό ζήτημα με βάση τη στάση των κυρίαρχων δυνάμεων και των κομμάτων που τις στηρίζουν είναι το πολιτικό κενό της διεκδίκησης συλλογικών συμβάσεων και μισθών που να καλύπτουν το κόστος της ζωής. Ένα πολιτικό κενό που, όσο δεν καλύπτεται από πρωτοβουλίες δυνάμεων κι εργαζομένων στα σωματεία σε αγωνιστική κατεύθυνση δημιουργίας όρων και κινήσεων μαζικής διεκδίκησης και αγώνα, καλύπτεται από αντιλήψεις συρσίματος πίσω απ' την κυρίαρχη αστική και ρεφορμιστική πολιτική σαν του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ.

Μιας και ξεκινήσαμε με στατιστικά στοιχεία απ' την κυβέρνηση, ας κλείσουμε και μ' ένα στατιστικό το οποίο χρεώνεται στην κυβέρνηση και την αντιλαϊκή πολιτική. Με βάση την Επιθεώρηση Εργασίας, το πρώτο 6μηνο του 2024 καταγράφηκαν 7.800 εργατικά ατυχήματα. Σε 24 από αυτά, εργάτες σκοτώθηκαν επί τόπου. Οι δε πραγματικοί αριθμοί είναι επί 3 ή και επί 4, καθώς η Επιθεώρηση Εργασίας καθυστερεί περίπου δυο χρόνια να συγκεντρώσει τα στοιχεία και εκτιμάται ότι αυτά αφορούν το 1/3 με 1/4 των πραγματικών περιστατικών. Αυτή η στατιστική του τρόμου είναι που συντροφεύει κάθε εργαζόμενο στο μεροκάματο. Και το βασικό συμπέρασμα που πρέπει να βγαίνει απ' αυτή τη στατιστική είναι ότι δουλειά και ζωή με δικαιώματα δεν νομοθετούνται, αλλά κερδίζονται στον δρόμο του αγώνα και της διεκδίκησης.

Μιας και ξεκινήσαμε με στατιστικά στοιχεία απ' την κυβέρνηση, ας κλείσουμε και μ' ένα στατιστικό το οποίο χρεώνεται στην κυβέρνηση και την αντιλαϊκή πολιτική. Με βάση την Επιθεώρηση Εργασίας, το πρώτο 6μηνο του 2024 καταγράφηκαν 7.800 εργατικά ατυχήματα. Σε 24 από αυτά, εργάτες σκοτώθηκαν επί τόπου. Οι δε πραγματικοί αριθμοί είναι επί 3 ή και επί 4, καθώς η Επιθεώρηση Εργασίας καθυστερεί περίπου δυο χρόνια να συγκεντρώσει τα στοιχεία και εκτιμάται ότι αυτά αφορούν το 1/3 με 1/4 των πραγματικών περιστατικών. Αυτή η στατιστική του τρόμου είναι που συντροφεύει κάθε εργαζόμενο στο μεροκάματο. Και το βασικό συμπέρασμα που πρέπει να βγαίνει απ' αυτή τη στατιστική είναι ότι δουλειά και ζωή με δικαιώματα δεν νομοθετούνται, αλλά κερδίζονται στον δρόμο του αγώνα και της διεκδίκησης.

Μιας και ξεκινήσαμε με στατιστικά στοιχεία απ' την κυβέρνηση, ας κλείσουμε και μ' ένα στατιστικό το οποίο χρεώνεται στην κυβέρνηση και την αντιλαϊκή πολιτική. Με βάση την Επιθεώρηση Εργασίας, το πρώτο 6μηνο του 2024 καταγράφηκαν 7.800 εργατικά ατυχήματα. Σε 24 από αυτά, εργάτες σκοτώθηκαν επί τόπου. Οι δε πραγματικοί αριθμοί είναι επί 3 ή και επί 4, καθώς η Επιθεώρηση Εργασίας καθυστερεί περίπου δυο χρόνια να συγκεντρώσει τα στοιχεία και εκτιμάται ότι αυτά αφορούν το 1/3 με 1/4 των πραγματικών περιστατικών. Αυτή η στατιστική του τρόμου είναι που συντροφεύει κάθε εργαζόμενο στο μεροκάματο. Και το βασικό συμπέρασμα που πρέπει να βγαίνει απ' αυτή τη στατιστική είναι ότι δουλειά και ζωή με δικαιώματα δεν νομοθετούνται, αλλά κερδίζονται στον δρόμο του αγώνα και της διεκδίκησης.

προσπάθεια πλήρους υποταγής της ΟΙΕΛΕ

Χατζηδάκη στο 39ο Συνέδριο

παράταξη της Ενότητας (όπου συμμετέχουν μέλη των ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και ανεξάρτητοι). Σ' αυτές περιλαμβάνονταν οι ηλεκτρονικές διαδικασίες (εκλογές και συνελεύσεις-συνέδρια), η πλήρης εφαρμογή, δηλαδή, του ν. 4808 (Χατζηδάκη). Κατά τη διάρκεια της συζήτησης στο συνέδριο, όμως, μόνο μια-δυο «χλιάρές» αναφορές στην ανάγκη δια ζωής διαδικασιών έγιναν, χωρίς να καταδειχθεί ο πραγματικός στόχος. Μόνο όταν ο εκ-

πρόσωπος των Αγωνιστικών Κινήσεων πρώτος ανέδειξε το θέμα στην τοποθέτησή του, υπογραμμίζοντας πως η εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη θα είναι ταφόπλακα για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, άρχισε κάπως να συζητιέται το θέμα.

Στη διάρκεια της διαδικασίας, εκπρόσωπος της ΑΣΚΙΕ (ΠΑΜΕ) δήλωσε ότι «κατόπιν συζήτησης με τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας (σ.σ. μέλος της Ενότητας),

θα αποσυρθούν οι προτεινόμενες αλλαγές». Φυσικά καμία ανοιχτή συζήτηση δεν έγινε σχετικά μ' αυτό, ούτε αναφέρθηκε στις τοποθετήσεις καμιάς απ' τις δύο αυτές παρατάξεις στο συνέδριο. Μάλιστα, με έκπληξη διαβάσαμε την ανακοίνωση της ΑΣΚΙΕ όπου ψεύδεται ότι «μετά τις έντονες αντιδράσεις της ΑΣΚΙΕ η συγκεκριμένη πρόταση [σχετικά με τις ηλεκτρονικές διαδικασίες] αποσύρθηκε». Η όλη συζήτησή τους και η

συμφωνία τους έγινε έξω απ' τις πόρτες, επειδή προφανώς κι οι δύο αντιλαμβάνονται την πολιτική αντιπαράθεση ως μια διαδικασία που γίνεται μακριά απ' τις μάζες, μακριά απ' τους συναδέλφους, μακριά απ' την καθ' αυτό συζήτηση μιας συνέλευσης ή ενός συνεδρίου. Και σαφώς διαστάζουν ν' αναδείξουν τα πραγματικά ζητήματα με δημόσιο τρόπο, ακριβώς επειδή κι οι δύο είναι υπεύθυνοι για ηλεκτρονικές διαδικασίες σε σωματεία και συλλόγους όπου πλειοψηφούν.

Η Ταξική Πορεία κι οι Αγωνιστικές Κινήσεις δηλώνουμε ξεκάθαρα ότι, παρά την τελική απόσυρση των σχετικών άρθρων για ηλεκτρονικές διαδικασίες απ' τις καταστατικές αλλαγές, θα υπερασπιστούμε με όλες μας τις δυνάμεις την ανεξαρτησία των συνδικαλιστικών οργάνων μας! Δεν πρόκειται να τα χαρίσουμε στο σύστημα!

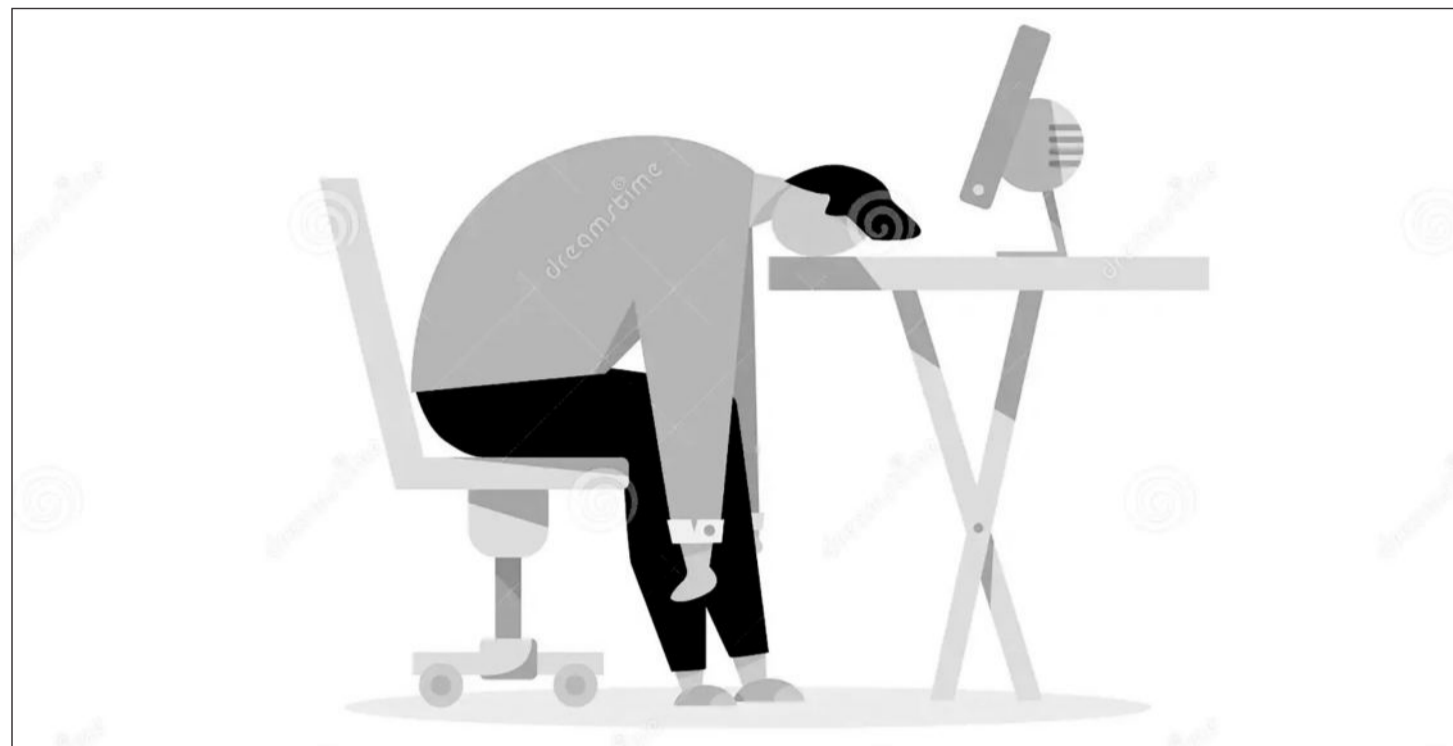
Στον πίνακα παρατίθενται τα αποτελέσματα των εκλογών της δεύτερης μέρας του συνεδρίου, μαζί και τα αποτελέσματα του 38ου συνεδρίου.

	2024		2021	
	Για ΔΣ (έδρες)	Αντιπρόσωποι ΓΣΕΕ	Για ΔΣ (έδρες)	Αντιπρόσωποι ΓΣΕΕ
Ενότητα	107 (12)	2	89 (12)	2
ΑΣΚΙΕ (ΠΑΜΕ)	20 (2)	-	12 (2)	-
Παρεμβάσεις	9 (1)	-	8 (1)	-
Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών	1 (-)	-	- (-)	-

Δουλειά μέχρι τελικής πτώσης προδιαγράφει η νέα έκθεση του ΟΟΣΑ

Μια νέα έκθεση που δημοσιεύτηκε απ' τον ΟΟΣΑ καταγράφει τις ημέρες απουσίας των εργαζομένων απ' τη δουλειά τους λόγω ασθένειας ανά έτος, σε μια σειρά ευρωπαϊκές χώρες. Ταυτόχρονα, αναδεικνύει προς τα πού σπρώχνεται το πράγμα για τους εργαζόμενους τόσο των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων όσο και των εξαρτημένων χωρών, στη σημερινή φάση προετοιμασίας όρων για παγκόσμιο μακελειό.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα της έκθεσης, στη Νορβηγία ο ετήσιος μέσος όρος ημερών αναρρωτικής άδειας ανά εργαζόμενο υπερβαίνει τις 25, ενώ και στη Γερμανία, ο αντίστοιχος μέσος όρος ξεπερνά τις 15 ημέρες. Για το Ηνωμένο Βασίλειο, καταγράφηκε ότι οι μακροχρόνιες ασθένειες επιβαρύνουν την παραγωγικότητα με σχεδόν 33 δισ. λίρες, ενώ, σύμφωνα με το ινστιτούτο οικονομικών ερευνών ΙW, στη Γερμανία οι εργοδότες δαπάνησαν πέρσι 77 δισ. ευρώ για αναρρωτικές άδειες εργαζομένων, ποσό δηλαδή υπερδιπλάσιο απ' τα επίπεδα του 2010. Στη δε Γαλλία, ο επικεφαλής του εθνικού οργανισμού ασφάλισης υγείας προειδοποίησε για αυξημένο κόστος που επιβαρύνει τον προϋπολογισμό, με τη χώρα όπως δηλώνει να

μη έχει ξαναδεί τέτοιο ποσοστό απουσίας λόγω ασθένειας.

Στον αντίποδα των παραπάνω βρίσκεται η Ελλάδα, για την οποία καταγράφεται ο χαμηλότερος αριθμός ημερών αναρρωτικής άδειας (μόλις 1,4 μέρες κατά μ.ό. τον χρόνο), την ίδια στι-

μή που, σύμφωνα με την ευρωπαϊκή κατάσταση με τους μέσους μισθούς πλήρους απασχόλησης, η Ελλάδα βρίσκεται στην 3η απ' το τέλος θέση σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ.

Το «ηθικό» δίδαγμα: Το πράγμα στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις έχει στρα-

βώσει και κάπως πρέπει να διορθωθεί, την ώρα που η Ελλάδα παίρνει τα εύσημα για την «εργατικότητα» της.

Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να είναι πάντα παρόντες. Να πηγαίνουν στη δουλειά ακόμα και άρρωστοι για να βγει η παραγωγή, για να μην μείνει πίσω η δουλειά, για να μην κινδυνεύσει το κέρδος του εργοδότη. Ρομποτάκια που θα είναι πάντα απίκο, έρμια στις ορέξεις του κεφαλαίου. Αύξηση λοιπόν της εντατικοποίησης είναι η λύση για να διορθωθούν τα παραπάνω «κακώς κείμενα».

Είναι προκλητικό σε μια περίοδο που τα εργοδοτικά εγκλήματα παγκόσμια αυξάνονται κατακόρυφα και η εντατικοποίηση ήδη χειροτερεύει την υγεία των εργαζομένων, το κεφάλαιο να διατυμπανίζει την παραπέρα εντατικοποίηση για την αύξηση των κερδών του. Απ' την πλατιά διαδεδομένη εδώ και κάποια χρόνια πρακτική να δίνεται χρηματικό «μπόνους» σε όποιον εργαζόμενο δεν λείπει ούτε μια μέρα απ' τη δουλειά (που πρακτικά μεταφράζεται να μην πάρει αναρρωτική άδεια), μέχρι το σημείο οι εργαζόμενοι να μην έχουν το δικαίωμα να αναρρώνουν απ' την εξάντληση που τους προκαλείται απ' την ίδια την εργασία.

Όταν το burn out έχει κατοχυρωθεί ως μια συνηθισμένη πλέον «παράπλευρη απώλεια» της κατά τ' άλλα εργασιακής «κανονικότητας», το σύστημα πασχίζει να πείσει ότι είναι πολυτέλεια το ν' ασθενήσει ένας εργαζόμενος.

Αυτή είναι η «διέξοδος» που δίνει το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης. Δουλειά μέχρι τελικής πτώσης!

Οι εργαζόμενοι του κόσμου όμως δεν πρέπει να μείνουν παρατηρητές. Είναι δεδομένο ότι η επίθεση σε κάθε πλευρά της ζωής των εργαζομένων καταγράφεται σε μια περίοδο αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος παγκόσμια. Εκεί πατάει το σύστημα και νιώθει την άνεση να μιλάει για το πόσο του στοιχίζει η αναρρωτική άδεια και πώς μπορεί να μειωθεί, σφίγγοντας κι άλλο το λουρί στον εργαζόμενο.

Αυτήν ακριβώς την άνεση μπορούν να την κόψουν μόνο οι εργαζόμενοι διεκδικώντας ανθρώπινους όρους δουλειάς. Διεκδικώντας αυτό που σε μια προηγούμενη φάση έμοιαζε αυτονόητο. Να βάλουν την υγεία τους και τη ζωή τους πάνω απ' το κέρδος του κεφαλαίου.

40ο Συνέδριο ΟΙΥΕ

Σελίδες και συσχετισμούς αλλάζουν μόνο οι εργαζόμενοι και οι αγώνες τους

Κανείς δεν μπορεί να πει με σιγουριά πως στις 23-24 Νοέμβρη ολοκληρώθηκαν οι αρχαιρεσίες του τελευταίου συνεδρίου της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων (ΟΙΥΕ). Το νεοεκλεγέν ΔΣ αναφέρεται μάλιστα σε «αλλαγή σελίδας» στην ομοσπονδία, η οποία μπαίνει πλέον σε θέση «αντεπίθεσης» και άλλα τέτοια βερμπαλιστικά, εφόσον κατάφεραν να εκλεγούν μονάχα οι σύνεδροι της ΔΑΣ-ΠΑΜΕ καταλαμβάνοντας και τις 21 έδρες του. Ακόμα κι ο πιο αφελής δεν θα πίστευε πως οι συσχετισμοί στο εργατικό κίνημα -και μάλιστα σε μια ομοσπονδία που έχει στο δυναμικό της την πλειοψηφία των σωματείων του ιδιωτικού τομέα- άλλαξαν τόσο ραγδαία, με τη συνολική καθίζηση του εργατικού κινήματος να παραμένει σε ισχύ.

Τα όσα συνέβησαν στο 40ο Συνέδριο της ΟΙΥΕ είναι η συνέχεια όλων των επεισοδίων που προηγήθηκαν σ' όλα τα τελευταία συνέδριά της. Επεισόδια όπου πλειοδοτεί η νοθεία, οι συμφωνίες κάτω απ' το τραπέζι και, τέλος, επεισόδια που το σύνολο των εργαζομένων όχι μόνο δεν μπορεί να τα παρακολουθήσει αλλά αγνοεί και τα όσα συμβαίνουν σ' αυτά. Η συμβολή των μέχρι πρότινος διοικήσεων της ομοσπονδίας σ' αυτήν την κατάσταση είναι παραδειγματική, μιας κι έχουν μετατρέψει το σύνολο των πρωτοβάθμιων σωματείων από ζωντανά όργανα πάλης σε μηχανισμούς

παραγωγής συνέδρων για τις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Το τελευταίο συνέδριο είχε όλα αυτά τα στοιχεία. Σε συνδυασμό με την κοκορομαχία των αστικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων κατά τη διάρκειά του, «ολοκληρώθηκε» κουτσορεμένο με τη σαρωτική αλλά πλασματική νίκη των δυνάμεων της ΔΑΣ. Μια τέτοια νίκη κατάφεραν με τη συμμετοχή των 239 αντιπροσώπων από τους 478, απ' τους οποίους ψήφισαν το ψηφοδέλτιο της ΔΑΣ οι 233. Την κύρια ευθύνη για το σαμποτάζ του συνεδρίου φέρουν οι δυνάμεις του αστικού συνδικαλισμού, με μπροστάρη τα σχήματα των ΕΑΚ (ΣΥΡΙΖΑ)-ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, που αποτελούσαν και την πλειοψηφία της απερχόμενης διοίκησης. Η απόσυρση των συνέδρων είχε σκοπό την ακύρωση του συνεδρίου, δίνοντας πάτημα στις δυνάμεις της ΔΑΣ να προχωρήσουν σε εκλογή διοίκησης με τους μισούς συνέδρους. Αφορμή στάθηκε η «νομιμοποίηση» κάποιων συνέδρων που είχαν εκλεγεί με νόθους τρόπους κι εργοδοτικές παρεμβάσεις σε μια σειρά από σωματεία, ενώ η συμβιβαστική λύση που είχε προκύψει στα προηγούμενα συνέδρια δεν ευδοκίμησε σ' αυτό του Νοεμβρίου. Έτσι, με πραξικοπηματικό τρόπο οι δυνάμεις των ΕΑΚ-ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ έκαναν τα αδύνατα δυνατά σε μια πρώτη φάση για τη μη ολοκλήρωσή του. Σε δεύτερο χρόνο,

οι αστικές συνδικαλιστικές δυνάμεις θα επανέλθουν για να δώσουν τη «μάχη» στα δικαστήρια, αφού για το επόμενο διάστημα ετοιμάζουν ασφαλιστικά μέτρα ενάντια στη σημερινή διοίκηση της ΟΙΥΕ. Μια ομοσπονδία που συμμετέχουν, με ό,τι αν σημαίνει αυτό, 47.000 εργαζόμενοι και μέλη 147 σωματείων, δεν θα την αφήσουν αμάχητη στις δυνάμεις του ΠΑΜΕ. Δυνάμεις βέβαια που επίσης λειτουργούν συχνά στην ίδια λογική, διαχείρισης των σωματείων σαν μηχανισμούς παραγωγής συνέδρων, με ό,τι αυθαιρεσίες απαιτεί αυτή η λογική.

Το επαναλαμβάνουμε: Το 40ο συνέδριο της ΟΙΥΕ είναι αποτέλεσμα της κατάστασης που επικρατεί στον συνδικαλισμό δεκαετίες τώρα. Όταν οι εργαζόμενοι είναι -στην καλύτερη των περιπτώσεων- παρατηρητές των διαδικασιών των σωματείων τους και οι αστικορεφορμιστικές δυνάμεις παλεύουν κάθε μια για λογαριασμό της για μια καλύτερη θέση στο τραπέζι της συνδιαλλαγής με εργοδότες και κυβέρνηση, φαινόμενα εκφυλισμού που στέκονται εμπόδια στην ανάπτυξη των αγώνων θα πολλαπλασιάζονται. Μπορεί οι «σελίδες να αλλάζουν» αλλά το περιεχόμενό τους παραμένει το ίδιο. Και αυτό θα ανατραπεί μόνο με τη μαζική και ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων στους αγώνες.

του '44

Οι παρακαταθήκες του κόκκινου Δεκέμβρη

Τι παρακαταθήκες αφήνει το δεύτερο ένοπλο λαϊκό κίνημα της δεκαετούς αγωνιστικής ανάτασης του λαού μας (1940-49) στο σήμερα;

Πριν απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα, ας αναφερθούμε στους όρους (αντικειμενικούς-υποκειμενικούς) κάτω από τους οποίους το επαναστατικό ΚΚΕ έδωσε τη μάχη του Δεκέμβρη.

Οι όροι του χθες και η γειτνιάσή τους με το σήμερα

Η αντιπαράθεση έγινε στο μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης. Αυτό σήμαινε (και σημαίνει και για σήμερα!) ότι ο ιμπεριαλισμός, ακόμα και αν βρίσκεται σε φάση υποχώρησης και... αντικατάστασης (όπως τότε οι Άγγλοι), δεν θα άφηνε εύκολα αυτή τη γεωστρατηγική «φλούδα». Χωρίς μάλιστα να θέλει κανείς να δώσει ελαφρυντικά στην τότε ηγεσία του ΚΚΕ, δεν μπορεί να παραγνωριστεί το γεγονός ότι η Ελλάδα, ούτε Αλβανία ήταν, ούτε απελευθερώθηκε με την παρουσία του Κόκκινου Στρατού, όπως έγινε με τις άλλες τρεις Βαλκανικές χώρες. Η ηγεσία του κινήματος (και του κόμματος) έπρεπε να βασιστεί κυρίως και πολύ περισσότερο από τις άλλες Βαλκανικές «περιπτώσεις» στο δυναμικό του λαϊκού κινήματος.

Ένας ακόμη επιβαρυντικός παράγοντας για την ηγεσία του ΚΚΕ ήταν οι αντιφατικές και οπωσδήποτε μη διευκολυντικές έως και αποτρεπτικές «συμβουλές» που έπαιρνε από τα άλλα Βαλκανικά κομμουνιστικά κόμματα και από το κέντρο, την ΕΣΣΔ, στη βάση των προτεραιοτήτων του αντιφασιστικού μετώπου και του πολέμου που ακόμη διεξάγονταν με τους χιτλερικούς. Όμως, από την άλλη, ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο θα έπρεπε να κινηθεί πιο αποφασιστικά. Τα στοιχεία για τη βρετανική επιθετικότητα και πού αυτή οδηγούσε ήταν ήδη ορατά (απόβαση στη Σάμο, γεγονός στη Μέση Ανατολή και Αίγυπτο, ένοπλη σύρραξη με Βρετανούς τον Οκτώβρη με θύματα κ.λπ.).

Ο τρίτος παράγοντας ήταν υποκειμενικός και αφορούσε την ιδεολογικο-πολιτική διαμόρφωση μιας επαναστατικής ηγεσίας σε μία εξαρτημένη χώρα, αυτό που ο κομμουνιστής Γιάννης Χοντζέας ονόμαζε διάχυτη ιδεολογία του ραγιαδισμού, που αφορούσε και την ηγεσία του επαναστατικού ΚΚΕ. Τόσο ως προς το σκέλος του να μη βλέπει τον κίνδυνο που αντιπροσώπευαν οι Βρετανοί για το λαϊκοδημοκρατικό κίνημα, αλλά και τις αδυναμίες, από την άλλη μεριά, του βρετανικού ιμπεριαλισμού (και την αποδυνάμωσή του από τη συμμετοχή στον Πόλεμο).

Όσο και ως προς το σκέλος της αναμονής κάποιου «σήματος» και κινήσεων υποστήριξης από το σοσιαλιστικό στρατόπεδο.

Αυτή η εν πρώτοις αντιφατική στάση απέναντι στον βρετανικό ιμπεριαλισμό (αυταπάτες για τον ρόλο του και ταυτόχρονη υπερτίμηση των δυνατοτήτων των ιμπεριαλιστών) εκδηλώνεται και σήμερα μέσα στην Αριστερά. Είτε με τη γενική παραδοχή ότι η Ελλάδα είναι ιμπεριαλιστική χώρα (άρα με έναν τρόπο το λύσα-

με το ζήτημά μας) είτε αγνοώντας τελικά με ποιους θα χρειαστεί να αναμετρηθεί ο λαός και ποιος θα κληθεί να σώσει την ξενόδουλη και εξαρτημένη αστική τάξη.

Τόσο ο Δεκέμβρης όσο και Εμφύλιος (με την... αλλαγή φρουράς των Αμερικάνων) που ακολούθησε, κατέδειξαν ποιοι ήταν, είναι και θα είναι αυτοί με τους οποίους θα αναμετρηθεί ο λαός, αν θα θελήσει να οικοδομήσει μία σοσιαλιστική και ανεξάρτητη χώρα.

Η κατάληψη της εξουσίας

Η υπόθεση του Δεκέμβρη και του Εμφυλίου που ακολούθησε κατέδειξε ακόμα πως για ένα κομμουνιστικό κόμμα, δεν υπάρχει κεφαλαιώδης καθοριστική διάσταση ανάμεσα στον αντιιμπεριαλιστικό (τότε εθνικοαπελευθερωτικό) αγώνα και τον ταξικό αγώνα.

Ο ίδιος ο κόκκινος Δεκέμβρης απέδειξε πως δεν αποτελεί κατεύθυνση νίκης το ροκάνισμα χρόνου μέχρι να δημιουργηθούν καλύτεροι διεθνείς συσχετισμοί με τη χρήση του ένοπλου λαϊκού αγώνα ως «μέσο πίεσης». Αν κάτι τέτοιο προτεινόταν φανερά ή κρυφά από τα Βαλκανικά κομμουνιστικά κόμματα μέσω των περιφνημών τηλεγραφημάτων (εδώ γίνεται ακόμη πολλή συζήτηση περί «αυθεντικότητας»), η ηγεσία του ΚΚΕ έπρεπε να το πάρει βέβαια υπόψη της, αλλά να καθορίσει τη δική της αυτόνομη στρατηγική. Τη στιγμή, μάλιστα, που ο αντίπαλος έδειχνε τις προθέσεις του έτσι ή αλλιώς.

Γιατί όσα και αν γράφτηκαν κατά καιρούς για την πιθανότητα ενός «άλλου δρόμου» από αυτόν που με... μισή καρδιά καθοδηγητικά επιλέχτηκε, όλα προσκρούουν στην αμετάκλητη ταξική απαίτηση της ολιγαρχίας και του ιμπεριαλισμού να «παλινορθωθούν» τελειώνοντας τη σύντομη παρένθεση της εαμοκρατίας, τόσο στο κέντρο όσο και στην περιφέρεια.

Στο ζήτημα αυτό έχει ανακινηθεί τα τελευταία χρόνια κυρίως από τη μεριά

του σημερινού ΚΚΕ ένας ακόμη «προβληματισμός»: «*Η στρατηγική όμως του αντιφασιστικού μετώπου, σε άρρηκτη σύνδεση με τον προσδιορισμό του χαρακτήρα του πολέμου ως αντιφασιστικού, καθόρισε καθήκοντα και συμμαχίες για τα Κομμουνιστικά Κόμματα που εν τέλει υπονόμειαν τον αυτοτελή επαναστατικό ρόλο τους*». (ΚΟΜΕΠ 2015 τεύχος 2)

Από πού προκύπτει αυτόνομη κάτι τέτοιο ως δεδομένο;

Και το ΚΚ Κίνας, που από το 1937 μέχρι το 1949 δύο φορές συμμαχισε με το εθνικιστικό Κουομιταγκ και τρεις φορές ήρθε σε αντιπαράθεση μαζί του, όντας εισηγητής του λεγόμενου νεοδημοκρατικού-λαϊκοδημοκρατικού σταδίου της επανάστασης και του ενιαίου αντιγιοπινέζικου μετώπου, γιατί δεν έπεσε στην παγίδα;

Και -πρωτίστως- τι εμπόδιζε την πολιτική συμμαχία του από το να καταλάβει την εξουσία, όπως και έκανε το 1949;

Το ΚΚΚ, όμως, είχε μία κατακτημένη στρατηγική (κατά συνέπεια και τακτική στο στρατιωτικό πεδίο) ενότητας και πάλης απέναντι στο Ενιαίο Μέτωπο. Όχι μονόπλευρης ενότητας, όπως η ηγεσία του ΚΚΕ, που μέχρι και τη Βάρκιζα εξακολουθεί να αναφέρεται στον συμμαχικό αγώνα.

Και το ερώτημα παραμένει καίριο (είναι η ίδια ερώτηση που υποβάλλονταν παλιά και στους τροτσκιστές): Τα λαϊκά αντιφασιστικά μέτωπα ανέδειξαν ή όχι τον καθοδηγητικό ρόλο των κομμουνιστικών κομμάτων;

Οι δυνάμεις του λαού

Το επαναστατικό ΚΚΕ, μέσω των αντιπροσώπων του, είχε αποδεχτεί τη συμφωνία της Καζέρτας, που μεταξύ των άλλων το δέσμευε να μην καταλάβει το κέντρο, την «Σκομπία» (από το... Σκόμπυ) όπως περιπαιχτικά χαρακτηρίζαν την πληθυσμιακή συγκέντρωση του ταξικού αντιπάλου και των προστατών του

στο κέντρο της Αθήνας οι αγωνιστές του Δεκέμβρη.

Παρόλα αυτά, από τις 17/11/44 (σημαδιακή ημερομηνία!) υπήρχε σχέδιο επέκτασης των πολεμικών επιχειρήσεων στο κέντρο. Όπως μάλιστα συνάγεται από τις ύστερες τοποθετήσεις των κομματικών και στρατιωτικών υπεύθυνων του 1ου Σώματος Στρατού του ΕΛΑΣ που έδωσε τις μάχες, αξιόπιστων όπως ο Νίκανδρος Κεπέσης, ο Κωτσάκης (Νέστωρας) αλλά και λιγότερο αξιόπιστων όπως ο Μπαρζιώκας, οι ένοπλες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος είχαν ρητή εντολή να μην χτυπήσουν τη «Σκομπία», αλλά να επιτεθούν στα αστυνομικά τμήματα. Και όμως και αυτό αναβλήθηκε εν τέλει για να δοθεί η μάχη στο Γουδή και στου Μακρυγιάννη (ενώ στον νεκρό χρόνο που μεσολάβησε αιχμαλωτίστηκε από τους Βρετανούς στρατιωτικό σώμα του ΕΛΑΣ που έμπαινε στην Αττική για να βοηθήσει).

Παρόλα αυτά και με όλο το δυσμενές στρατηγικό αλλά πλέον και το στρατιωτικό πλαίσιο, οι λαϊκοί μαχητές υποχρέωσαν στις 11/12 τον Σκόμπυ να προβληματίζεται αν πρέπει να συνεχίσει την επέμβαση!

Οι παρακαταθήκες του κόκκινου Δεκέμβρη συμποσώνονται σε μία διαπίστωση:

Όσα στάδια και αν χρειαστεί να περάσει μία λαϊκή επανάσταση, πρόκειται για μία ενιαία διαδικασία, όπου ο ένοπλος αγώνας του λαού θα πρέπει να έχει στρατηγικά ξεκάθαρο τον τελικό στόχο, δεδομένη τη σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό και πολύ μεγάλη εμπιστοσύνη στις λαϊκές δυνάμεις, που τελικά γράφουν την ιστορία.

Φυσικά, όλα τα παραπάνω δεν παύουν να είναι ιστορικές και πολιτικές διαπιστώσεις, που η αξία τους θα κριθεί στις νέες ιστορικές εφόδους του λαϊκού κινήματος στη χώρα μας...

ΔΜ

του '44 Ο κόκκινος Δεκέμβρης

Η δεκαετία του '40 στην Ελλάδα σημαδεύτηκε από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, την Κατοχή, την Αντίσταση και τον Εμφύλιο. Ο Δεκέμβρης του '44 δεν ήταν απλώς ένα ακόμη επεισόδιο στη σειρά των γεγονότων. Ήταν μια κεντρική σύγκρουση, μια αναμέτρηση δύο κόσμων, μια αντιπαράθεση με έντονα ταξικά χαρακτηριστικά και αποτέλεσε την κλιμάκωση και την κορύφωση των αντι-

θέσεων που είχαν αναδειχθεί στην ελληνική κοινωνία σε όλη τη διάρκεια της Κατοχής. Ήταν, τελικά, μια ανοικτή ιμπεριαλιστική επέμβαση, που είχε ως στόχο τη διατήρηση της αστικής εξουσίας στην Ελλάδα και της κυριαρχίας του αγγλικού στέμματος στη μεταπολεμική εποχή.

Η εξέλιξη της Αντίστασης στη χώρα μας, με τις νίκες του ΕΛΑΣ σε όλη σχεδόν την έκτασή της, η απελευθέρωση της υπαίθρου, η ίδρυση της ΠΕΕΑ και η εγκαθίδρυση λαϊκής εξουσίας στις απελευθερωμένες περιοχές, το ρωμαλέο κίνημα που αναπτύχθηκε στις μεγάλες πόλεις με απεργίες και διαδηλώσεις αλλά και η

σοβαρή πιθανότητα να κερδηθεί γενικότερα η εξουσία από τις λαϊκές δυνάμεις ακόμα και στην Αθήνα ήταν οι αιτίες που επιτάχυναν τις κινήσεις του αγγλικού ιμπεριαλισμού και των Ελλήνων υποτακτικών του. Δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι υπήρχε σοβαρή πιθανότητα η λήξη του πολέμου να βρει την Ελλάδα έξω από την επιρροή τους και με ένα λαϊκό καθεστώς. Ανεξάρτητα από τις αμφιταλαντεύσεις και τη συμβιβαστική στάση της ηγεσίας του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, η δυναμική που είχε αναπτυχθεί μέσα στον πλατύ κόσμο του αγώνα ήταν τέτοια που δεν θα μπορούσε να αποκλειστεί οποιαδήποτε εξέλιξη.

Η προέλαση του Κόκκινου Στρατού στην Ανατολική Ευρώπη και η διαφαινόμενη συντριβή της χιτλερικής Γερμανίας από τη Σοβιετική Ένωση ήταν ένας ακόμα παράγοντας που τρόμαξε τους Άγγλους και την ελληνική αστική τάξη είτε τη μερίδα της που συνεργάστηκε με τον κατακτητή (μαυραγορίτες, δωσίλογοι) είτε αυτήν που από τις πρώτες μέρες επέλεξε τη φυγή στη σιγουριά της Μέσης Ανατολής.

Αυτοί ήταν και οι λόγοι που οι Άγγλοι και η λεγόμενη «Εξόριστη Κυβέρνηση» αναγκάστηκαν να αποδεχθούν ως βασικούς συνομιλητές τους εκπροσώπους του ΕΑΜ και να αποσπάσουν τελικά πολλές υποχωρήσεις από τη μεριά τους στον Λιβάνο και την Καζέρτα. Η συμφωνία για

Οι συνθήκες που οδήγησαν στον Δεκέμβρη του '44

συμμετοχή του ΕΑΜ στην κυβέρνηση Παπανδρέου ήταν το πρώτο βήμα και ακολούθησε η ανοικτή επέμβαση του Άγγλου στρατηγού Σκόμπυ -κάτω από τις διαταγές του οποίου τέθηκε

ο ΕΛΑΣ- και τελικά η απαίτηση για διάλυση του ΕΛΑΣ. Δεν ήταν τυχαίο που η πρώτη διαταγή του νέου γκαουλάιτερ ήταν η απαγόρευση εισοόδου του ΕΛΑΣ μέσα στην Αθήνα.

Ο επανεξοπλισμός των Ταγματασφαλιτών που είχαν συλληφθεί από τον ΕΛΑΣ για να υπηρετήσουν αυτή τη φορά τους νέους ιδιοκτήτες της χώρας ήταν το φυσικό επακόλουθο

μιας μεθόδευσης που ξεκίνησε πολύ νωρίτερα, όταν οι Άγγλοι αντιλήφθηκαν ότι μέσα στην Ελλάδα δεν υπήρχε άλλος αξιόμαχος στρατός πέρα από τον ΕΛΑΣ. Οι ομολογίες πολλών Ταγματασφαλιτών στις δίκες των δωσίλογων ήταν αποκαλυπτικές για τις συνεργασίες των αγγλικών μυστικών υπηρεσιών με τους Γερμανούς. Άλλωστε, μετά από μερικά χρόνια, έγινε γνωστή και η συμφωνία Τσόρτσιλ-Χίτλερ τον Αύγουστο του 1944 στη Λισαβόνα για την ασφαλή αποχώρηση των Ναζί από την Ελλάδα (συνέντευξη Α. Σπέερ, εφημ. ΒΗΜΑ, 1976).

Η μεγαλύτερη απόδειξη για τον ρόλο που επιφύλασσε η κυβέρνηση Παπανδρέου και οι Άγγλοι για τους Ταγματασφαλίτες είναι το γεγονός ότι οι άνδρες των Ταγμάτων Ασφαλείας που συνέλαβε ο Βελουκιώτης στην Πελοπόννησο τον Σεπτέμβρη του '44, με παρέμβαση του Π. Καλλιόπουλου, κλείστηκαν σε στρατόπεδα για να προστατευτούν ή μεταφέρθηκαν μαζί με τον εξοπλισμό τους στο Γουδί και μετά απελευθερώθηκαν, για να επανεξοπλιστούν τον Δεκέμβρη από τους Άγγλους.

Η παραίτηση των υπουργών του ΕΑΜ από την κυβέρνηση στα τέλη Νοέμβρη και το πολύνεκρο χτύπημα της τερστίας διαδήλωσης με το σύνθημα «ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΚΑΤΟΧΗ» την 3η Δεκέμβρη του 1944 ήταν η αρχή της αγγλικής στρατιωτικής επέμβασης

αλλά και της μεγαλειώδους μάχης που έδωσε ο ΕΛΑΣ της Αθήνας μαζί με τον αθηναϊκό λαό ενάντια σε θεούς και δαίμονες. Δεκάδες χιλιάδες Βρετανοί στρατιώτες, Ταγματασφαλίτες που απελευθερώθηκαν, ο Ιερός Λόχος, η Ορεινή Ταξιαρχία Ρίμινι που ήρθε από την Ιταλία, ένοπλες βασιλικές οργανώσεις, τεθωρακισμένα του βρετανικού στρατού και η βρετανική αεροπορία που βομβάρδιζε ολόκληρες συνοικίες δεν στάθηκαν ικανά να λυγίσουν τον λαό της πόλης, που για πολλές μέρες την είχε σχεδόν όλη υπό τον έλεγχό του. Μόνο η έλλειψη πυρομαχικών και ανεφοδιασμού σε συνδυασμό με τη λαθεμένη επιλογή της ηγεσίας του ΚΚΕ να μείνουν μακριά από τα πεδία των μαχών οι δυνάμεις του τακτικού ΕΛΑΣ που βρίσκονταν στις παρυφές της Αθήνας έγειρε καθοριστικά τη ζυγαριά υπέρ των Άγγλων.

Η συμφωνία της Βάρκιζας επισφράγισε τις 33 μέρες που διήρκεσε η μάχη του Δεκέμβρη, για να ακολουθήσει μια περίοδος λευκής τρομοκρατίας σε όλη τη χώρα, με τον ελληνικό λαό να ματώνει καθημερινά. Δεν έμνε άλλη επιλογή πλέον από τη συνέχιση του ενοπλου αγώνα μέσα από τις γραμμές του ΔΣΕ.

Σ.Σ.

«Όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας, διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα»...

...έγραφε το πανό του ΕΑΜ, στη μεγάλη διαδήλωση του Δεκέμβρη του '44, που πέρασε, τελικά, στην ιστορία. Το σύνθημα του πανό αυτού αποτύπωνε την ίδια την πραγματικότητα στην οποία οδηγούνταν, αναγκαστικά, η αντιπαράθεση ανάμεσα στο μεγαλειώδες ένοπλο λαϊκό κίνημα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, από τη μία, και τους Εγγλέζους ιμπεριαλιστές και τη ντόπια αντίδραση, από την άλλη, αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας απ' τους Γερμανούς ναζί. Μια πραγματικότητα που επιβεβαίωσε, στη χώρα μας, τη βασική μαρξιστική θέση, πως η απελευθέρωση του εργαζόμενου λαού, των καταπιεσμένων, των φτωχών, απ' τη δεσμά της καταπίεσης και εκμετάλλευσης της κυρίαρχης τάξης, μπορεί να γίνει μόνο με την ένοπλη λαϊκή επανάσταση και τη συντριβή του κράτους και των μηχανισμών της τάξης αυτής. Μια θέση που για την εξαρτημένη απ' τους ιμπεριαλιστές χώρα μας -τότε, όπως και τώρα- ίσχυε πολλαπλά. Όταν, μάλιστα, την αστική αυτή τάξη την έσωσαν τα τανκς και τα κανόνια των Εγγλέζων, των τότε επικυρίαρχων, πριν τους

διαδεχθούν οι Αμερικάνοι. Μια αστική τάξη της οποίας οι «εκπρόσωποι», είτε συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς ναζί, είτε «την έκαναν» στο Κάιρο, είτε διατηρούσαν σ' όλο το διάστημα της ναζιστικής κατοχής, πολύπλευρους δεσμούς και σχέσεις με τους Άγγλους (ακόμα κι αυτοί, οι αστοί αντιφασίστες, που συμμετείχαν στην ηγεσία του ΕΑΜ, σαν τον Σβώλο ή τον Τσιριμώκο). Η ένοπλη σύγκρουση του λαού με τους αντιδραστικούς και τους Άγγλους ιμπεριαλιστές μετά την απελευθέρωση ήταν αναπόφευκτη. Αυτό ήταν που «δεν είδε», που «υποτίμησε», που «απέφευγε» η ηγεσία του ΚΚΕ όλη την περίοδο της ναζιστικής κατοχής, με όποιες ολέθριες για τον λαό και το μεγαλειώδες ΕΑΜικό κίνημα, συνέπειες, γέννησε. Γιατί όταν, αναγκαστικά, έφτασε στη σύγκρουση αυτή, τον Δεκέμβρη του '44, αλλά και στη συνέχεια (ξεκινώντας, όμως, από ανάγκες αυτοάμυνας), οι Βρετανοί και οι αντιδραστικοί είχαν κατορθώσει να ενισχύσουν σοβαρά τη θέση τους, καθορίζοντας τις εξελίξεις. Προσεγγίζοντας εκείνη την περίοδο, θα ήταν, ίσως, σωστότερο να μην σταθούν σε κριτικές προσώπων (γραμμή Σιάντος-

Ιωαννίδη, στάση άλλων επώνυμων στελεχών του ΚΚΕ και του ΕΑΜ, μετέπειτα αντιφάσεις του Ζαχαριάδη) -που έχουν, βέβαια, την ιστορική πλέον σημασία τους- αλλά σε κριτικές αντιλήψεων και γραμμών. Και κύρια, στη γραμμή πως μετά την απελευθέρωση (που κερδήθηκε απ' τον λαό, με αίμα, με θυσίες και με τα όπλα) έπρεπε να επιτευχθεί η λεγόμενη «εθνική ενότητα» και με τις αστικές (και αγλόφιλες) δυνάμεις κι όπου με τη διαξαγωγή του επαναστατικού ΚΚΕ, με τη συμφωνία του Λιβάνου (Μάης '44), της Καζέρτας (Σεπτέμβρης '44) και τελικά με τη Βάρκιζα (Φλεβάρης '45), μετά τον Δεκέμβρη.

Η στάση αυτή δεν ήταν αποτέλεσμα μιας συνειδητής ρεφορμιστικής-ρεβιζιονιστικής γραμμής και φύσης, όπως ισχύει για το σημερινό ΚΚΕ, που προέκυψε μια δεκαετία μετά απ' τη βίαιη διάλυση του επαναστατικού ΚΚΕ. Αλλά είχε ως αφετηρία την πεποίθηση πως «δεν μπορούμε να τα βάλουμε με τους Άγγλους», πως «δεν μπορούμε να νικήσουμε την Αγγλία», πως τα στρατηγικά τους συμφέροντα δεν θα επέτρεπαν στο ΚΚΕ να έρθει στην

εξουσία. Ίσως για τον λόγο αυτό «περίμεναν» και τη στάση της Σοβιετικής Ένωσης, στο πλαίσιο της αντιχιτλερικής συμμαχίας, αντί να ρίξουν το βάρος στη στήριξη στις δυνάμεις του λαού. Η στάση αυτή εκφράζονταν συχνά γύρω απ' το ΕΑΜ, στην ύπαρξη απελευθερωμένων περιοχών, θα μπορούσε να υπάρξει μια κοινή «εθνική εξέλιξη». Αυτό με τη σειρά του γέννησε μια σειρά δεξιές οπορτουνιστικές αυταπάτες, επιλογές και πράξεις στην ηγεσία ενός επαναστατικού κινήματος, την περίοδο του αντιχιτλερικού αγώνα. Βλέπετε, δεν είχε κυριαρχήσει ακόμα η γραμμή του «εθνικού περάσματος στο σοσιαλισμό»

αλλά και της μεγαλειώδους μάχης που έδωσε ο ΕΛΑΣ της Αθήνας μαζί με τον αθηναϊκό λαό ενάντια σε θεούς και δαίμονες. Δεκάδες χιλιάδες Βρετανοί στρατιώτες, Ταγματασφαλίτες που απελευθερώθηκαν, ο Ιερός Λόχος, η Ορεινή Ταξιαρχία Ρίμινι που ήρθε από την Ιταλία, ένοπλες βασιλικές οργανώσεις, τεθωρακισμένα του βρετανικού στρατού και η βρετανική αεροπορία που βομβάρδιζε ολόκληρες συνοικίες δεν στάθηκαν ικανά να λυγίσουν τον λαό της πόλης, που για πολλές μέρες την είχε σχεδόν όλη υπό τον έλεγχό του. Μόνο η έλλειψη πυρομαχικών και ανεφοδιασμού σε συνδυασμό με τη λαθεμένη επιλογή της ηγεσίας του ΚΚΕ να μείνουν μακριά από τα πεδία των μαχών οι δυνάμεις του τακτικού ΕΛΑΣ που βρίσκονταν στις παρυφές της Αθήνας έγειρε καθοριστικά τη ζυγαριά υπέρ των Άγγλων.

Η συμφωνία της Βάρκιζας επισφράγισε τις 33 μέρες που διήρκεσε η μάχη του Δεκέμβρη, για να ακολουθήσει μια περίοδος λευκής τρομοκρατίας σε όλη τη χώρα, με τον ελληνικό λαό να ματώνει καθημερινά. Δεν έμνε άλλη επιλογή πλέον από τη συνέχιση του ενοπλου αγώνα μέσα από τις γραμμές του ΔΣΕ.

Στις 9 Νοέμβρη 1944, ο Θ. Μακρίδης (Εκτορας), ο πιο σημαντικός επιτελικός αξιωματικός του ΚΚΕ, έστειλε τηλεγράφημα στο ΠΓ του ΚΚΕ επαναλαμβάνοντας αυτό που και παλιότερα υποστήριζε: «Η λύση θα είναι βίαιη και όχι κοινοβουλευτική. Η ελληνική αντίδραση θα επικειρήσει πραξικόπημα κατά το Δεκέμβριο του 1944 ή τον Ιανουάριο του 1945. Είναι λίαν ενδεχόμενη βρετανική ένοπλος επέμβαση».

Ωστόσο το ΠΓ ούτε και τότε πήρε κάποια μέτρα, αντίθετα απομάκρυνε το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ (Μακρίδης, Σαρφής, Βελουκιώτης) από την Αττική, στέλνοντάς τον Άρη στην Ήπειρο σε μια δευτερεύουσα αποστολή εξουδετέρωσης του ΕΔΕΣ. Ούτε φυσικά έβγαλε από τα συρτάρια το σχεδιάγραμμα υπεράσπισης της Αθήνας και του Πειραιά που είχε συντάξει ο Μακρίδης το 1943. Και αντί να επικεντρωθεί στον έλεγχο του κέντρου της Αθήνας, όπως προέβλεπε το σχέδιο, περιορίστηκε σε περιφερειακές συγκρούσεις, ενώ δεν έδωσε ποτέ εντολή στην 3η μεραρχία του ΕΛΑΣ της Πελοποννήσου να εμποδίσει βρετανικές ενισχύσεις να έρθουν στην Αθήνα.

Αλλά και στη συνέχεια και παρά την ήττα του Δεκέμβρη, οι όροι για μια ένοπλη εξέγερση ήταν ευνοϊκοί για τον λαό, που έβλεπε μπροστά του μια «νέα κατοχή». Αντ' αυτού ήρθε η Βάρκιζα (12 Φλεβάρη 1945) και ο ατιμωτικός αποπλισμός του ΕΛΑΣ, η παράδοση δηλαδή των αγωνιστών και των λαϊκών μαζών που απελευθέρωσαν την Ελλάδα στα χέρια της αντίδρασης, των δωσίλογων, των ταγματασφαλιτών και των Εγγλέζων επικυρίαρχων. Και όλα αυτά για να μην «εκτεθεί ο Σβώλος και το κύρος του» (Γ. Ιωαννίδη), ή, στην περίπτωση της συμβολής του Λιβάνου, «εφ' όσον βάλουμε την υπογραφή μας, θα την σεβαστούμε» (Γ. Σιάντος).

Φυσικά αυτά ήταν τα προσχήματα. Η μάχη του Δεκέμβρη κέρδηκε επειδή η ηγεσία του ΚΚΕ εκείνης της περιόδου αποδείχτηκε πολύ κατώτερη των επαναστατικών διαθέσεων και δυνατοτήτων του λαού. Επειδή δεν είχε καμία εμπιστοσύνη στις λαϊκές δυνάμεις και στην προοπτική της επαναστατικής ανατροπής και ακολούθησε μια οπορτουνιστική γραμμή συμβιβασμού απέναντι στην αντίδραση και κυρίως απέναντι στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό.

Από τον Νοέμβριο του 1953, όταν εκδόθηκε αρχικά στις ΗΠΑ ο έκτος τόμος από τα απομνημονεύματα του Τσόρτσιλ για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η λεγόμενη «συμφωνία των ποσοστών» ή αλλιώς το μοίρασμα των Βαλκανίων, που σύμφωνα με τον Άγγλο πρωθυπουργό έγινε ανάμεσα σε αυτόν και τον Στάλιν στη Μόσχα τον Οκτώβριο του 1944, αποτελεί βασικό ερμηνευτικό σχήμα για την αστική αλλά και για μια «αριστερή» ιστοριογραφία. Επίσης, αποτελεί προσφιλέ επιχείρημα για την αντικομμουνιστική προπαγάνδα, αλλά και για όσους από την αριστερά διαπίστωσαν εκ των υστέρων τη ματαιότητα των λαϊκών επαναστατικών αγώνων για την ανατροπή του αστικού καθεστώτος και της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας.

Στο χαρτάκι του Τσόρτσιλ -που για λόγους εντυπωσιασμού έγινε χαρτοπετσέτα- το οποίο αποτελούσε για πολύ καιρό το μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο, προστέθηκαν τα τελευταία χρόνια τα σοβιετικά πρακτικά των συζητήσεων που έγιναν στη Μόσχα στο διάστημα 9 με 18 Οκτωβρίου 1944, γνωστή και ως Τέταρτη Συνάντηση. Σε αυτά επιβεβαιώνονται αλλά και ανατρέπονται αρκετά από όσα θεωρούνταν σίγουρα με βάση τους ισχυρισμούς του Τσόρτσιλ. Επιβεβαιώνεται πως έγιναν συζητήσεις και ανταλλαγή απόψεων και θέσεων σχετικά με τις στρατιωτικές εξελίξεις και τη διαμόρφωση της μεταπολεμικής κατάστασης για την Πολωνία, τη Γερμανία, τα Βαλκάνια, τα Στενά, το μέτωπο στην Άπω Ανατολή κ.λπ. Την πρωτοβουλία της επίσκεψης είχε ο Τσόρτσιλ, ο οποίος βρισκόμενος υπό πίεση από τις συνεχείς επιτυχίες του Κόκκινου Στρατού ήθελε να προλάβει δυσμενέστερες εξελίξεις ιδιαίτερα στα Βαλκάνια. Η σοβιετική πλευρά μίληκε στις συζητήσεις ξεκαθαρίζοντας εξ αρχής πως αυτές θα ήταν προκαταρκτικές και πως θα έπρεπε να ολοκληρωθούν οπωσδήποτε με τη συμμετοχή και των Αμερικανών, ιδιαίτερα από τη στιγμή που έγινε σαφές πως ο Τσόρτσιλ δεν εξέφραζε κάποια άγγλο-αμερικανική συμφωνία σχετικά με αυτά τα ζητήματα, μετά το δεύτερο Κεμπέκ τον Σεπτέμβρη του 1944. Από την άλλη, πουθενά δεν προκύπτει πως υπήρξε κάποια πολιτική συμφωνία, πολύ περισσότερο αυτή να μιλά για ποσοστά και οριστικές διευθετήσεις. Σε ορισμένα ζητήματα, μάλιστα, οι ιδέες που ανταλλάχθηκαν δεν είχαν καμιά σχέση με όσα συνέβησαν αργότερα (π.χ. Γερμανία). Αλλά και η διαβόητη ποσόστωση δεν επαληθεύτηκε πλήρως, ενώ «εξαχάστηκε» παραδόξως η Αλβανία! Οι Σοβιετικοί διατύπωσαν τις βασικές τους θέσεις για τα κράτη της ανατολικής Ευρώπης, σε συνάρτηση με τη δική τους μελλοντική ασφάλεια, ιδιαίτερα την Πολωνία, την Ουγγαρία και τη Βουλγαρία. Οι σοβιετικές θέσεις ήταν από καιρό γνωστές. Δεν μπορούσαν να δεχθούν στα δυτικά σύνορά τους εχθρικά καθεστώτα/κράτη, από το έδαφος των οποίων θα μπορούσε να επαναληφθεί στο μέλλον μια επίθεση εναντίον τους. Είτε αναφέρονταν ρητά είτε όχι στη διάρκεια των συζητήσεων, αυτές διεξάγονταν υπό το βάρος των ραγδαίων εξελίξεων στα μέτωπα του πολέμου. Ο Κόκκινος Στρα-

τός είχε καταλάβει ήδη τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία, είχε εισέλθει στη Γιουγκοσλαβία και μαζί με τους παρτιζάνους του Τίτο μάχονταν για την ολοκληρωτική απελευθέρωσή της. Οι σοβιετικοί επίσης πολεμούσαν ήδη στην ανατολική Ουγγαρία και προχωρούσαν προς τη Βουδαπέστη (σε λίγες ημέρες θα ξεκινούσε η πολιορκία της). Δεν υπήρξε κάποια συμφωνία, γιατί ήδη οι στρατιωτικές εξελίξεις είχαν προλάβει να δημιουργήσουν αρκετούς από τους όρους της μεταπολεμικής κατάστασης σε αυτές τις χώρες.

Η ελληνική περίπτωση κατανάλωσε ελάχιστο χρόνο. Είναι αξιοσημείωτο πως στην επίσημη ανακοίνωση δεν υπάρχει λέξη για την Ελλάδα, ενώ υπάρχει για Βουλγαρία και Γιουγκοσλαβία. Υπήρξε πράγματι η αναφορά εκ μέρους των Σοβιετικών πως τους είναι κατανοητό το ιδιαίτερο ενδιαφέρον της Βρετανίας για τη χώρα, σε συνδυασμό με τις ανάγκες για τους ναυτικούς δρόμους στην ανατολική Μεσόγειο και -στον βαθμό που τα δημοσιευμένα πρακτικά ανταποκρίνονται πλήρως στα λεχθέντα- η έκφραση πως η Αγγλία θα πρέπει να έχει το δικαίωμα αποφασιστικού ρόλου στην Ελλάδα. Ούτε όμως αυτό ήταν καινούριο δεδομένο. Από καιρό η σοβιετική ηγεσία είχε τον προσανατολισμό να μην αναμικθεί στην ελληνική περίπτωση, έβλεπε θετικά τη συμμετοχή του ΕΑΜ στη λεγόμενη κυβέρνηση εθνικής ενότητας του Παπανδρέου, είχε αναγνωρίσει την κυβέρνηση Τσουδερού στο Κάιρο, δεν άλλαξε αυτή τη στάση ούτε όταν ιδρύθηκε η ΠΕΕΑ, είχε συμφωνήσει στην αποστολή Άγγλων στρατιωτών κατά την αποχώρηση των Γερμανών κ.λπ. Η στάση της Σοβιετικής Ένωσης δεν ήταν αποτέλεσμα μόνο ενός αναγκαίου γεωπολιτικού και στρατιωτικού ρεαλισμού, αλλά και της επιλογής της να μην επιτρέψει τη διάρρηξη της αντιχιτλερικής συμμαχίας, σε μια περίοδο που ο πόλεμος βρισκόταν στην τελευταία αλλά και πολύ κρίσιμη φάση του. Ο μεγάλος κίνδυνος για την αναστροφή των συμμαχιών μπορεί να είχε απομακρυνθεί, αλλά δεν είχε εξαφανιστεί ως ενδεχόμενο. Ακόμη και η ελάχιστη πιθανότητα μιας χωριστής συμφωνίας με τους Άγγλο-αμερικανούς, που επεδίωκε διακαώς η γερμανική ηγεσία, δεν μπορούσε να αγνοηθεί.

Η πολιτική συμφωνία του Λιβάνου και η στρατιωτική της Καζέρτας, συμφωνίες απαράδεκτων συμβιβασμών και υποχωρήσεων του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, νωρίτερα η επαγωγή του ΕΛΑΣ στο μεσανατολικό στρατηγείο, η αποβίβαση των πρώτων Εγγλέζων στην Πελοπόννησο το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου του 1944 και οι μυστικές συμφωνίες Εγγλέζων και Γερμανών για την ασφαλή διαπεραίωση των τελευταίων από την Ελλάδα συνιστούσαν ένα πλαίσιο εντός του οποίου έγιναν οι συζητήσεις στη Μόσχα. Δίχως αμφιβολία, εκτός από τις προτεραιότητες εκφράστηκε για μια ακόμη φορά η παλιά υποτίμηση προς το ελληνικό κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα, που διέκρινε το επαναστατικό κέντρο (Κομμουνιστική Διεθνή και σοβιετική ηγεσία) και χαρακτήρισε σχεδόν όλη την κατοχική περίοδο, στην οποία οι συσχετισμοί στην Ελλάδα είχαν άρδην μεταβληθεί. Επίσης, αναδείχθηκαν οι εγγενείς αντιφάσεις ανάμεσα στις ανάγκες άσκησης εξωτερικής κρατικής πολιτικής για την επιβίωση

Συμφωνία των Ποσοστών

Αντικομμουνιστικές κατασκευές και πραγματικότητα

του σοσιαλιστικού εγχειρήματος και εκείνων για την υποστήριξη των λαϊκών επαναστατικών κινήσεων στον κόσμο. Ήταν αντιφάσεις που περιείχαν και πρώιμες στρεβλώσεις, οι οποίες στο μέλλον θα υπερισχύσουν. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς στα σοβαρά πως η ελληνική υπόθεση κρίθηκε πίσω από τις κλειστές πόρτες της αγγλο-σοβιετικής συνάντησης κορυφής και πολύ περισσότερο στο χαρτί που σκάρωσε ο Τσόρτσιλ.

Η Σοβιετική Ένωση σε όλο αυτό το κρίσιμο διάστημα κράτησε μια στάση αυστηρής ουδετερότητας μέχρι παρεξήγησης! Οι διάφορες παρεμβάσεις που έγιναν επίσημα (όπως οι τοποθετήσεις για την καταστολή του κινήματος στη Μέση Ανατολή) ή στις διάφορες επικοινωνίες δεν ανατρέπουν αυτή τη γενική εικόνα. Αυτό από αρκετούς θεωρήθηκε και θεωρείται αποδοχή της αγγλικής επέμβασης, πράσινο φως, ξεπούλημα κ.λπ. Έχουμε διαφορετική γνώμη. Η στάση αυτή έδινε περιθώρια και προς τη μια αλλά και προς την άλλη πλευρά. Δεσμεύσεις δεν ζητήθηκαν, αυτό είναι δεδομένο. Ακόμα και στις παραμονές της Δεκεμβριανής σύγκρουσης, με την αποχώρηση των υπουργών, την αντιπαράθεση για τον αποπλισμό του ΕΛΑΣ κ.λπ., δεν υπάρχει στοιχείο για κάποια παρέμβαση. Παρέμβαση γίνεται στις 19 του Δεκέμβρη με το τηλεγράφημα που μεταφέρει τις συμβουλές Δημητρώφ.

Η κύρια πλευρά της πορείας προς τον Δεκέμβρη του 1944 σχετικά με το ζήτημα της εξουσίας που τέθηκε, το βασικό ζήτημα που αναδείχθηκε και απαντήθηκε -όπως απαντήθηκε- αφορούσε ακριβώς τη θεώρηση της ηγεσίας του ΚΚΕ ως

προς τη διεθνή θέση της Ελλάδας, τον ρόλο του ξένου παράγοντα, τις δυνατότητες ρήξης-αντιπαράθεσης με αυτόν και βέβαια τη στενή/αξεδιάλυτη σχέση που είχε η παρουσία του αστικού καθεστώτος. Αυτή η θεώρηση περιπλέχτηκε επιπλέον με την απολυτοποίηση των χαρακτηριστικών της αντί-χιτλερικής συμμαχίας, τη λειψή κατανόηση των αντιφάσεων και των διαφορετικών προοπτικών που ανοίγονταν στη μετακατοχική περίοδο. Αυτό δεν ήταν ένα ζήτημα απλά διαβάσματος των δεδομένων της συγκυρίας, αλλά μια βαθύτερη αδυναμία που κουβαλούσε το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα αλλά και των πολιτικών ανεπαρκειών στον ηγετικό του πυρήνα. Στην βάση αυτής της αδυναμίας δόθηκαν οι ατελείς απαντήσεις της προηγούμενης περιόδου στο πλαίσιο της πάλης ενάντια στους κατακτητές. Ο Δεκέμβρης δεν κρίθηκε ούτε στη Μόσχα, ούτε στους Μακρυγιάννη και στις μάχες στο κέντρο της Αθήνας. Κρίθηκε εν πολλοίς στην αμέσως προηγούμενη περίοδο, στην οποία έλλειψε η δημιουργία πολιτικών και στρατιωτικών προϋποθέσεων για το πάρσιμο της εξουσίας, περίσσεψαν οι συμβιβασμοί και οι αντιφατικές επιλογές και υποτιμήθηκε το κρίσιμο ζήτημα της εξουσίας. Αυτά, βέβαια, δεν μειώνουν διόλου τη σημασία της εποποιίας της αντίστασης στην τριπλή κατοχή όσο και την ηρωική μάχη του Δεκέμβρη που έδωσε ο λαός της Αθήνας για την ανεξαρτησία και τη λαοκρατία με επικεφαλής τον ΕΛΑΣ και με την καθοδήγηση του ΚΚΕ.

Γαλλία

Η πολιτική κρίση -πτώση της κυβέρνησης- αποκαλύπτει ευρύτερα γεωπολιτικά και οικονομικά αδιέξοδα!

Τελικά, ο πρώην υπεύθυνος των διαπραγματεύσεων για το Brexit, **Μπαρνιέ**, είδε την «έξοδο» από τον πρωθυπουργικό θώκο. Από τις 4/12 η Γαλλία έχει ξανά **υπηρεσιακή κυβέρνηση**, αφού το κοινοβούλιο υπερψήφισε πρόταση μομφής της αριστεράς για καθάρση της κυβέρνησης **Μπαρνιέ**.

Η προσπάθεια του Μπαρνιέ να λύσει το δημοσιονομικό πρόβλημα της χώρας συνάντησε αντιδράσεις. Παρά τις προσπάθειες να πείσει τα υπόλοιπα κόμματα, ο εκλεκτός του Μακρόν, απέτυχε. Κανένας δεν ήθελε να βάλει πλάτη για να ψηφιστεί ένας **σκληρός μνημονιακός προϋπολογισμός** που περιελάμβανε μια δέσμη μέτρων ύψους **60 δισ. ευρώ** με **δραστικές περικοπές** στις κοινωνικές παροχές και **νέες μεγάλες αυξήσεις** της φορολογίας! Όλα αυτά χωρίς την κοινοβουλευτική συμφωνία αλλά με χρήση του κακόφημου **άρθρου 49.3** του γαλλι-

κού συντάγματος, που επιτρέπει στην κυβέρνηση να παρακάμψει το κοινοβούλιο για να περάσει έναν νόμο!

Το **Νέο Λαϊκό Μέτωπο** κατέθεσε πρόταση μομφής την οποία υπερψήφισε και η **ακροδεξιά** της Λεπέν! Η πρόταση υπερψηφίστηκε από 331 βουλευτές (ενώ αρκούσαν 288), έτσι η Γαλλία βρέθηκε χωρίς κυβέρνηση για πρώτη φορά από το **1962**, όταν έπεσε η κυβέρνηση του Πομπιντού επί προεδρίας Ντε Γκωλλ!

Η σημερινή πολιτική κρίση είναι **απότοκο των γενικότερων γεωστρατηγικών αδιεξόδων που αντιμετωπίζει ο γαλλικός ιμπεριαλισμός**. Θυμίζουμε ορισμένες κρίσιμες για αυτή την πορεία εξελίξεις.

Η σταδιακή «**αναγκαστική**» απόσυρση της Γαλλίας από μια σειρά πρώην αποικίες της στην Αφρική, όπου είχε και στρατιωτικές βάσεις. Η ματαίωση της ναυπήγησης **12 υποβρυχίων** για λογα-

ριασμό της Αυστραλίας, όταν οι ΗΠΑ δημιούργησαν το **AUKUS** (συνμαχία ΗΠΑ, Μεγάλης Βρετανίας και Αυστραλίας) και ακυρώθηκε η παραγγελία, για να αγορασθούν όμως βρετανικά υποβρύχια! Η δημιουργία της συνμαχίας **QUAD** (ΗΠΑ, Ιαπωνία, Ινδία και Αυστραλία) στον ευαίσθητο χώρο της Ν.Α. Ασίας θεωρείται ότι έπληξε σημαντικά τα γαλλικά συμφέροντα. Τέλος, η **συνεχιζόμενη πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία**, που οδήγησε τους ευρωπαίους σε στοίχιση με την Αμερική και το NATO και περιόρισε τα οικονομικά ανοίγματα με την Κίνα και Ρωσία.

Παρόμοια αδιέξοδα δεν αντιμετωπίζει μόνο η Γαλλία, αλλά και ο έτερος πυλώνας της ΕΕ, η **Γερμανία**. Πρόσφατα είχαμε και στην **Γερμανία πολιτική κρίση, κατάρρευση του κυβερνητικού συνασπισμού και πλέον οδηγούμαστε σε πρόωρες εκλογές** τον Φεβρουάριο. Η Γερμανία αντιμετωπίζει σοβαρά οικονο-

μικά προβλήματα λόγω της έλλειψης φθηνής ενέργειας, αφού δε είναι διαθέσιμο πια το φθηνό ρωσικό αέριο.

Οι **επιλογές των ΗΠΑ** τα τελευταία χρόνια (BREXIT, Ουκρανία, Κίνα), έχουν οδηγήσει σε κλυδωνισμό το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, σε μια περίοδο που οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θεωρούσαν ότι μπορεί να αναβαθμίσουν την θέση τους στην παγκόσμια σκακιέρα. Η επιστροφή του Τράμπ στην εξουσία είναι βέβαιο ότι θα εντείνει τις πιέσεις!

Για την **Γαλλία**, αυτά τα αδιέξοδα δημιούργησαν και τα οικονομικά προβλήματα, που με την σειρά τους διόγκωσαν το εξωτερικό χρέος. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την διαρκή υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των λαϊκών στρωμάτων, καθώς τα κονδύλια του προϋπολογισμού κατευθύνονταν σε επενδύσεις στην ενέργεια (νέα πυρηνικά εργοστάσια) και στην πολεμική βιομηχανία.

Τα προηγούμενα χρόνια παρακολούθησαμε στη Γαλλία **μεγάλες κοινωνικές εκρήξεις**, όπως τα «**κίτρινα γιλέκα**», τις αγροτικές κινητοποιήσεις, τις **κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό** πριν ένα χρόνο, σαν αποτέλεσμα της ραγδαίας πώσης του βιοτικού επιπέδου. Αυτές οι κινητοποιήσεις όμως, επενδύθηκαν από την ρεφορμιστική αριστερά στην εκλογική της άνοδο και τον στόχο του σχηματισμού «**αριστερής**» κυβέρνησης.

Από την άλλη, η πολιτική λιτότητας και περικοπών που εφαρμόζει το Γαλλικό κεφάλαιο για χρόνια, **έδωσε πόντους στην ακροδεξιά, που σταθερά ενισχύεται εκλογικά** τα τελευταία χρόνια. Πλέον και τα κέντρα του συστήματος δεν προβάλλουν ενστάσεις για μια κυβέρνηση της ακροδεξιάς, καθώς δεν την θεωρούν απειλή για συμφέροντα τους.

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών του περασμένου Ιουνίου, έφερε την σημαντική ενίσχυση της Λεπέν. Ο Μακρόν προκήρυξε πρόωρες βουλευτικές εκλογές, θεωρώντας πως σε περίπτωση σχηματισμού κυβέρνησης του «**Εθνικού Συναγερμού**» αυτό θα έφθειρε την Λεπέν ενόψει των επόμενων προεδρικών εκλογών. Όμως στη νέα βουλή του Ιουλίου δεν υπήρξε αυτοδυναμία κανενός. Η αριστερά του **NAM**, παρόλο που κέρδισε την πρωτιά, δεν είχε την απαιτούμενη πλειοψηφία, έτσι ο Μακρόν διόρισε νέο πρόεδρο τον Μπαρνιέ -του κόμματος των Γκωλικών-, τον οποίο ανέχτηκε έως τώρα η Λεπέν λόγω της συντηρητικής του πολιτικής καταγωγής. Για να φτάσουμε στην γνωστή κατάληξη της πτώσης της κυβέρνησης Μπαρνιέ.

Τώρα τα αδιέξοδα μεγαλώνουν, καθώς το Σύνταγμα ορίζει πως θα **πρέπει να έχουν περάσει τουλάχιστον 12 μήνες για να γίνουν νέες εκλογές**. Ο μόνος τρόπος διεξαγωγής πρόωρων εκλογών είναι η παραίτηση του Μακρόν, όπως ζητά ο Μελανσόν αλλά και άλλοι πολιτικοί παράγοντες! Κάτι που αρνείται ο Μακρόν, που με νέο διάγγελμα του ανακοίνωσε πως σύντομα θα διορίσει νέο πρωθυπουργό! Μάλιστα στις **11/12** κάλεσε τα κόμματα της Βουλής -πλην της Λεπέν και της Ανυπότακτης Γαλλίας του Μελανσόν- για συνάντηση στο προεδρικό μέγαρο!

Υπάρχει σοβαρή πιθανότητα η νέα χρονιά να μπει χωρίς να ψηφιστεί ο προϋπολογισμός, με τον Μπαρνιέ να παραμείνει ως υπηρεσιακός πρωθυπουργός και να προωθήσει νόμους έκτακτης ανάγκης. Και πάλι όμως «**το μάρμαρο**» θα καλεστούν να πληρώσουν τα λαϊκά στρώματα!

Γερμανία

Η αστική τάξη στη μέγγενη των ανταγωνισμών – στη δίνη των εκλογών

Αμέσως μετά τις εκλογές και την επικράτηση Τραμπ στις ΗΠΑ, **δρομολογήθηκαν** εξελίξεις στο επίπεδο της διακυβέρνησης σε μια σειρά από χώρες της Ευρώπης, μεταξύ αυτών στη Γαλλία και τη Γερμανία, τους δύο βασικούς πυλώνες της ΕΕ. Στη Γερμανία μάλιστα, οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες. Πριν περάσουν 24 ώρες από την εκλογή του Τραμπ ως επόμενου προέδρου των ΗΠΑ, ο καγκελάριος της Γερμανίας Όλαφ Σολτς αποφάσισε να απευθύνει διάγγελμα προς τον γερμανικό λαό, κατά το οποίο ανακοίνωσε την καθαίρεση του υπουργού οικονομικών της κυβέρνησής του Λίντνερ και ανακοίνωσε ουσιαστικά την έναρξη των διαδικασιών για πρόωρες εκλογές. Σε αυτό το σημείο να υπενθυμίσουμε πως οι τελευταίες γερμανικές κοινοβουλευτικές εκλογές ανέδειξαν κυβέρνηση συνασπισμού ανάμεσα στο SPD του Σολτς, τους Πράσινους και το FDP του Λίντνερ. Ο Σολτς θα ζητήσει ψήφο εμπιστοσύνης για κυβέρνηση μειοψηφίας από τη γερμανική Βουλή (αναμένεται να μην την πάρει) και οι επόμενες εκλογές τοποθετούνται προς το δεύτερο μισό του Φλεβάρη.

Το διάγγελμα Σολτς είναι αποκαλυπτικό σε πολλά επίπεδα. Ένα από αυτά είναι η παραδοχή σε όλους τους τόνους ότι η αμερικάνικες εκλογές **δρομολογούν** εξελίξεις τις οποίες η Γερμανία πρέπει να προετοιμαστεί για να αντιμετωπίσει. Ας αφήσουμε τον ίδιο να μας τα πει, σχολιάζοντας τα λεγόμενα.

Την απόφαση για καθαίρεση του Λίντνερ αιτιολόγησε από βήματος ο Σολτς ως «**αναγκαία για τον περιορισμό των ζημιών στη χώρα... Χρειαζόμαστε μια κυβέρνηση με δυνατότητα να δρά και να παίρνει τις απαραίτητες για τη χώρα μας αποφάσεις**». Η γερμανική αστική τάξη, όντας κατά κόρον πιεσμένη και χαμένη από τον πόλεμο στην Ουκρανία, χρειάζεται τη δυνατότητα λήψης άμεσων αποφάσεων στο περίπλοκο μέλλοντικό σκηνικό. Το FDP και ο Λίντνερ, ως υπουρ-

γός οικονομικών, μπλοκάριζε την ψήφιση του νέου προϋπολογισμού και δε συναινούσε στο πρόγραμμα τεσσάρων σημείων του Σολτς.

1. Επιδοτούμενη ενέργεια, ειδικά για τις επιχειρήσεις και τη βιομηχανία.

2. Πακέτο μέτρων στήριξης της αυτοκινητοβιομηχανίας και ολοκλήρου του κύκλου εργασιών γύρω από αυτή.

3. Πριμ και φοροαπαλλαγές στις επενδύσεις ώστε επενδυτικές εταιρείες να επενδύσουν άμεσα στη Γερμανία.

4. Αύξηση και ένταση της στήριξης στην Ουκρανία.

Ειδικά για το τελευταίο σημείο είπε: «**Μετά τις αμερικάνικες εκλογές, αυτό (σ.σ. η ένταση στήριξης στην Ουκρανία) στέλνει ένα σημαντικό μήνυμα: Εμάς μπορείτε να μας εμπιστευτείτε!**» σε αντιπαράθεση και αναφερόμενος προφανώς σε δηλώσεις του Τραμπ, ο οποίος έχει κάνει λόγο για σταμάτημα του πολέμου ή/και μείωση της αμερικάνικης στήριξης προς την Ουκρανία. Η δήλωση αυτή δείχνει την πρόθεση της Γερμανίας να αναλάβει αναβαθμισμένο ρόλο στην Ουκρανία, πράγμα που φαίνεται και από τις επισκέψεις Σολτς αλλά και του ηγέτη της γερμανικής αντιπολίτευσης και πιθανού επόμενου καγκελάριου, Μερτζ, στην Ουκρανία. Το αν τελικά θα τα καταφέρει είναι προς διερεύνηση.

Στο ίδιο διάγγελμα ο Σολτς έκανε λόγο και για «**περίοδο αβεβαιότητας**», κατά την οποία «**η διατλαντική συμμαχία και συνεργασία είναι απαραίτητη και η Γερμανία, αλλά και σύσσωμη η Ευρώπη, θα πρέπει να ανταπεξέλθει στις ευθύνες της** (σ.σ. στο μέρος του προϋπολογισμού για το NATO) **γιατί η κατάσταση είναι κρίσιμη. Υπάρχει πόλεμος στην Ευρώπη, στη Μέση Ανατολή το θερμόμετρο ανεβαίνει ενώ η οικονομία μας μένει στάσιμη**». Συμπεραίνουμε λοιπόν, πως ένα κομμάτι της γερμανικής αστικής τάξης προκρίνει την πλήρη στοίχιση με τη Δύση και δίνει έμφαση στο NATO. Και συνεχίζει «**... ο επιθετικός πόλεμος της Ρωσίας**

έχει αλλάξει ριζικά... την ασφάλειά μας. Στρατός και άμυνα πρέπει να χρηματοδοτηθούν, ειδικά μετά τις εκλογές στις ΗΠΑ. Τα 30 δισ βοήθεια στην Ουκρανία είναι ψίχουλα μπροστά στο κόστος ενδεχόμενης νίκης της Ρωσίας». Εδώ δίνεται ξεκάθαρα η κατεύθυνση ότι η Γερμανία δεν μπορεί να υπερασπιστεί τα συμφέροντά της αν δεν έχει τις ανάλογες δυνατότητες και στο στρατιωτικό επίπεδο, όπως επίσης γίνεται και η παραδοχή ότι η νίκη της Ρωσίας στην Ουκρανία θα σημάνει και αλλαγή στο στάτους κβο της «**αρχιτεκτονικής ασφάλειας**» της Ευρώπης, που είναι άλλωστε και στόχος της ρωσικής αστικής τάξης.

Ενα μεγάλο κομμάτι της γερμανικής αστικής τάξης βλέπει τα συμφέροντά του να εξυπηρετούνται μέσω ενός ενιαίου δυτικού μπλοκ και ενάντια στις ρωσικές επιδιώξεις (λογικό κατά μία έννοια, μιας και οι δυο αστικές τάξεις μάχονται για κοινό ζωτικό χώρο και αγορές), υπάρχει όμως και εκείνο το κομμάτι των γερμανών αστών που θεωρούν ότι, για την ενίσχυση της Γερμανίας και για έξοδο από τη μέγγενη στην οποία βρίσκεται, χρειάζεται μια πιο ισορροπημένη (αν όχι φιλορωσική) πολιτική. Τόσα χρόνια οστ πολιτικό δεν ξεγράφαν τον τόσο εύκολα. Αν ξύσει λοιπόν κανείς την επιφάνεια στις διαμάχες που αφορούν στον προϋπολογισμό, θα διαπιστώσει πως από κάτω αναδύονται και εκφράζονται και με αυτόν τον τρόπο οι ενδοαστικές αντιθέσεις της Γερμανίας σε όλο τους το μεγαλείο.

Οι αστικές εκτιμήσεις για τις ερχόμενες εκλογές του Φλεβάρη βγάζουν τρίτο κόμμα και με έντονες απώλειες σε σχέση με τις τελευταίες εκλογές το SPD του Σολτς. Την πρωτιά φαίνεται να καταλαμβάνουν οι χριστιανοδημοκράτες του CSU, χωρίς καν να πλησιάζουν την αυτοδυναμία, ενώ δεύτερη εκτιμάται η ακροδεξιά «**Εναλλακτική** για τη Γερμανία» (AfD). Βέβαια μέχρι να φτάσουμε εκεί έχει να κυλήσει πολύ νερό ακόμα.

Λωρίδα της Γάζας

Συνεχίζεται η γενοκτονία στη σκιά της γενικότερης ανάφλεξης

Από την αρχή του μήνα οι εξελίξεις στη Συρία μονοπωλούν το παγκόσμιο ενδιαφέρον. Ωστόσο, η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό και σφοδρότητα. Επισήμως, οι νεκροί πλησιάζουν τους 45.000 (κατά μέσο όρο 100 νεκροί κάθε μέρα). Η σιωνιστική πολεμική μηχανή, αχώρταγη, συνεχίζει να σκοτώνει, παρά τη διεθνή καταδίκη, τα εντάλματα σύλληψης, την πρόσφατη έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας που χαρακτηρίζει με σαφήνεια ως γενοκτονία αυτό που διαδραματίζεται στη Λωρίδα της Γάζας. Ανάμεσα στους νεκρούς, 341 υπάλληλοι του ΟΗΕ και διεθνών ΜΚΟ και 104 δημοσιογράφοι, περισσότεροι από κάθε άλλη εμπόλεμη περιοχή.

Οι Παλαιστίνιοι παραμένουν παγιδευμένοι στον βορρά, αντιμέτωποι με τη βαρυνειμωνιά, την πείνα και τη δίψα. Ο Γκουτέρες σε ανακοίνωσή του σημειώνει πως ο λιμός είναι επικείμενος. Η Παλαιστίνη είναι ένας εφιάλτης κυρίως για τα παιδιά, καθώς ο αριθμός των ακρωτηριασμένων παιδιών ανά κάτοικο είναι ο μεγαλύτερος στον κόσμο. «Πολλά από αυτά υποβάλλονται σε χειρουργικές επεμβάσεις χωρίς καν αναισθησία». Οι ισραηλινές δυνάμεις εμποδίζουν ή απαγορεύουν στην UNRWA να μεταφέρει ανθρωπιστική βοήθεια. Το νοσοκομείο Καμάλ Αντουάν στην Μπέιτ Λάχια εκκενώθηκε πλήρως. Ο διευθυντής του, Χουσάμ Αμπού Σάφια, διατάχθηκε να φροντίσει για την εκκένωση. Στα σημεία ελέγχου συνελήφθησαν 70 άτομα και η τύχη τους αγνοείται. Προηγήθηκε σειρά αεροπορικών επιδρομών. «Οι άνθρωποι καλούσαν σε βοήθεια, και όποιος προσπαθούσε να τους βοηθήσει, βομβαρδιζόταν. Δυστυχώς, οι κραυγές για βοήθεια σταμάτησαν.

Σκοτώθηκαν», ανέφερε στο CNN. Στο Τελ Αλ Ζατάρ πάνω από 100 άνθρωποι θάφτηκαν κάτω από τα ερείπια, μόνο ένας διασώθηκε. Στην Τζαμπάλια, στην Μπέιτ Χανούν, στον καταυλισμό Σαμπούρα, στην πόλη της Γάζας, στη Νουσειράτ, στην Χαν Γιούνις, στη Ράφα, πουθενά δεν υπάρχει ασφαλές καταφύγιο.

Στη Δυτική Όχθη καθημερινές είναι οι εισβολές του στρατού σε πόλεις και χωριά. Η Τζενίν βομβαρδίστηκε για άλλη μια φορά, στις κωμοπόλεις Μπέιτ Φουρίκ και Χουουάρα κοντά στη Ναμπλούς επιτέθηκαν έποικοι. Περίπου 40 Παλαιστίνιοι συνελήφθησαν, ανάμεσά τους και παιδιά, ανεβάζοντας τον αριθμό τους στις 12.000, ενώ η ισραηλινή ΜΚΟ B'Tselem κάνει αναφορά στην κατοχή Παλαιστινίων κρατουμένων στις ισραηλινές φυλακές της κατεχόμενης Χεβρώνας.

Οι ΗΠΑ πιέζουν τη Χαμάς να παραδώσει τους ομήρους. Ο Τραμπ διατύπωσε σκληρές απειλές. Είναι μια ακόμα κίνηση στήριξης στον Νετανιάχου, ο οποίος ακόμα δεν έχει καταφέρει να αντιμετωπίσει την κριτική της αντιπολίτευσης και τις αντιδράσεις του κόσμου. Από την άλλη, Χαμάς και Φατάχ συμφώνησαν ύστερα από συνομιλίες στην Αίγυπτο να σχηματιστεί επιτροπή αρμόδια για τη διακυβέρνηση της Λωρίδας της Γάζας μετά το τέλος του πολέμου με μέλη που δεν θα ανήκουν στις δυο οργανώσεις. Η συνέχιση του πολέμου στον Λίβανο, παρά την εκεχειρία, και η ανάφλεξη στη Συρία αναζωπυρώνει τις διεργασίες για κατάπαυση του πυρός. Ωστόσο, ο Τζέικ Σάλιβαν διευκρίνισε πως «δεν είμαστε ακόμη εκεί». Και αυτή τη φορά, θα συμφωνήσουμε μαζί του.

Συρία

Η πτώση του καθεστώτος Άσαντ και η επόμενη μέρα στη χώρα και τη Μέση Ανατολή

Η πτώση του καθεστώτος Άσαντ είναι ένα μεγάλο γεγονός που επηρεάζει ήδη τον ρόλο, τη θέση και τα επόμενα βήματα τόσο των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων -και κυρίως των ΗΠΑ και της Ρωσίας- στην περιοχή και όχι μόνο, όσο και μιας σειράς δυνάμεων (Τουρκία, Ιράν), όπως και του σιωνιστικού κράτους αλλά και των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων.

Η άκρως θεαματική προέλαση της ισλαμιστικής οργάνωσης Χαγιάτ Ταχρίρ αλ-Σαμ (HTS), που μέσα σε δέκα μέρες μπόρεσε να καταλάβει το Χαλέπι, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη στη χώρα, την Νταράα και την Χόμς για να προελάσει και να μπει νικήτρια στην πρωτεύουσα Δαμασκό, οδηγεί σε ορισμένες διαπιστώσεις, αλλά και εγείρει σημαντικά ερωτηματικά για την επόμενη μέρα.

Η στρατιωτική κίνηση της HTS προετοιμάστηκε σε βάθος και υποστηρίχτηκε σε εκπαίδευση, εξοπλισμό και πληροφορίες από μια ισχυρή δύναμη. Επιπλέον, και οι ισλαμιστικές δυνάμεις που κινήθηκαν στο νοτιοδυτικό μέτωπο την ίδια χρονική στιγμή χρηματοδοτούνταν επίσημα από τις ΗΠΑ και τη Δύση. Με αυτή την έννοια, δεν μας εκπλήσσουν αναφορές σε δυτικά ΜΜΕ για συνάντηση του στρατιωτικού ηγέτη της επίθεσης, Αμπού Μοχάμεντ αλ Τζολάνι, τον Δεκέμβριο του 2023 με αμερικανικές και βρετανικές μυστικές υπηρεσίες (κλιμάκια της CIA και της ΜΙ6). Μάλλον το αντίθετο θα μας δημιουργούσε έκπληξη, ειδικά όταν είναι γνωστή η «πλάτη» που έβαλαν οι ΗΠΑ στην άνδρωση του ISIS... Ούτε τυχαία ήταν η «επιδιόρθωση» προς το «μετριοπαθές» του προφίλ του ίδιου του Τζολάνι και της HTS, που προέρχεται από την Αλ Νούσρα, δηλαδή το παρακλάδι της Αλ Κάιντα στη Συρία, σε ανύππτο χρόνο το 2021. Αυτή η διαδικασία έχει επιταχυνθεί αυτές τις μέρες, με τη συμβολή όλων των καθεστωτικών δυτικών ΜΜΕ και με εντολή φυσικά από τη μητρόπολη (ΗΠΑ).

Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έτσι κι αλλιώς δεν βολεύονταν με τα δεδομένα που είχαν παραχθεί από την επέμβαση του ρωσικού ιμπεριαλισμού υπέρ του ετοιμόρροπου καθεστώτος Άσαντ τον Σεπτέμβριο του 2015, που οδήγησε στη νεκρανάστασή του. Μετά την απόσχιση του Ιράν το 1979 από την αμερικανική-δυτική επιρροή και το βάλτωμα στο Ιράκ, η επανεμφάνιση της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή μέσω του συριακού καθεστώτος ήταν ένα ακόμη σημαντικό χτύπημα στη μεγάλη επιρροή που είχαν στην περιοχή. Οι εξελίξεις στην Ουκρανία πρέπει να έδωσαν τροφή για σκέψη και σχεδιασμούς. Το μεσοδιάστημα ανάμεσα στις αμερικανικές εκλογές και

την ανάληψη της προεδρίας από τη νέα διοίκηση Τραμπ ενεργοποίησε μηχανισμούς και επιτάχυνε κινήσεις. Άλλωστε, και τα δεδομένα που είχαν παραχθεί την τελευταία περίοδο δημιουργούσαν το έδαφος για αυτό: η Ρωσία είχε αποσύρει μια σειρά δυνάμεις από τη Συρία και εστίαζε ολοένα και πιο πολύ στο ουκρανικό μέτωπο, πετυχαίνοντας μια σειρά νίκες στο πεδίο των μαχών, ενώ φανερή ήταν η αποδυνάμωση του Ιράν και της Χεζμπολάχ από τις επιθέσεις του σιωνιστικού κράτους.

Οι πρώτες μέρες της επίθεσης των ισλαμιστών έδιναν την εντύπωση πως η όλη εξέλιξη θα χρησιμοποιούνταν σαν ένας ισχυρός αντιπερισπασμός, που θα δυσκόλευε κυρίως τη Ρωσία αλλά και το Ιράν. Τελικά, η δυναμική των πραγμάτων παρήγαγε χτύπημα στην επιρροή αλλά και το κύρος της Ρωσίας στη Συρία και στην ευρύτερη περιοχή και τραυματίσε -ίσως θανάσιμα- τον «συριακό κόμβο» του λεγόμενου «Άξονα της Αντίστασης» που έχει δημιουργήσει το Ιράν στη Μέση Ανατολή. Κυρίως όμως, μέσω όλων των προηγούμενων δημιουργήσε τη δυνατότητα για τις ΗΠΑ να διεκδικήσουν την επανάκτηση του στρατηγικού πλεονεκτήματος που είχαν στην περιοχή, που μένει να δούμε αν θα το κατορθώσουν ή όχι.

Η Τουρκία φυσικά και γνώριζε τις κινήσεις, μιας και είχε παρουσία και ρόλο στη βορειοανατολική Συρία, τόσο απευθείας μέσω της Συμφωνίας της Αστάνα του 2016 αλλά και των στρατευμάτων που είχε εγκαταστήσει στην περιοχή μετά από μια σειρά επεμβάσεις της στη γεωπολιτική της χώρα, όσο και μέσω του Συριακού Εθνικού Στρατού (SAN), του οποίου είναι επίσημος υποστηρικτής, χρηματοδότης και εκπαιδευτής. Άλλωστε, την ώρα που η HTS κινούνταν προ το Χαλέπι, ο SAN άνοιγε μέτωπο νοτιότερα για αντιπερισπασμό και διευκόλυνση του κυρίως μετώπου.

Οι εξελίξεις αυτές, όπως επισημαίνουν πολλοί αναλυτές, κρύβουν ευκαιρίες αλλά και κινδύνους για την αστική τάξη της Τουρκίας. Η πτώση του Άσαντ, της δίνει μια μεγάλη ευκαιρία να καλύψει το κενό που αφήνει η αποδυνάμωση του Ιράν και της Χεζμπολάχ και έτσι να επιδιώξει να αναλάβει περιφερειακό ρόλο. Από την άλλη, με δεδομένη την παρουσία των Κούρδων του YPG και της «υποστήριξης» (δηλαδή χρησιμοποίησής τους) από τις ΗΠΑ, υπάρχει πιθανότητα να ανοίξει εκ νέου το ζήτημα της αυτονομίας της κεντρικής περιοχής στα πρότυπα του αντίστοιχου αυτόνομου κουρδικού θύλακα στο Ιράκ, κάτι που για την αστική τάξη της Τουρκίας θίγει ζητήματα εδαφικής ακεραιότητας και «εθνικής ασφάλειας». Στη βάση

της αναβάθμισης της επιρροής της στη Συρία, πιθανά θα «αιτηθεί» στην Ουάσιγκτον την εξουδετέρωση της «κουρδικής απειλής», δίνοντας ως αντάλλαγμα τις υπηρεσίες που είναι διατεθειμένη να προσφέρει. Όμως, μπορεί να διακινδυνεύσει μια ρήξη με τις ΗΠΑ, κινούμενη ενάντια στις ΥΡΓ, ενόσω ισχύει η στήριξη των ΗΠΑ σ' αυτές; Ο δεύτερος κίνδυνος αφορά το ποιες θα είναι οι επιπτώσεις που θα έχουν οι επιλογές της Τουρκίας στις ιδιόμορφες σχέσεις που διατηρεί με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Θα αφήσει η Ρωσία αναπάντητο το χτύπημα που δέχτηκε και τη συνέργεια σ' αυτό της αστικής τάξης της Τουρκίας; Επιπλέον και μεσοπρόθεσμα, πόσο άραγε δυνατή και ικανή είναι, ώστε να μπορεί να διαχειριστεί την παρουσία της στο περίπλοκο τοπίο που διαμορφώνεται στη Συρία με τέτοιο τρόπο ώστε να έχει κέρδη και όχι απώλειες;

Στους κατ' αρχήν κερδισμένους φαίνεται να είναι και το Ισραήλ, που βλέπει, όπως προαναφέραμε, έναν σημαντικό κόμβο του ιρανικού «Άξονα της Αντίστασης» να δέχεται ισχυρό χτύπημα. Όμως, και για τους σιωνιστές οι εξελίξεις στη Συρία κρύβουν μια σειρά παγίδες και κινδύνους. Πώς ακριβώς θα δρομολογηθούν οι εξελίξεις στη Συρία; Ποιοι θα είναι οι νέοι κυβερνώντες και πόσο ελεγχόμενοι θα είναι σε μια πορεία; Η εξέλιξη του Ιράκ τις τελευταίες δύο δεκαετίες είναι αρκετά διδακτική (από την ανάποδη) όχι μόνο για τις ΗΠΑ αλλά και για το ίδιο το Ισραήλ. Άλλωστε, γι' αυτό οι σιωνιστές αναβάθμισαν την εργαλειακή υποστήριξη των Κούρδων (διαδικασία που έχει τις ρίζες της στα χρόνια του Οτσαλάν) στη λογική μιας κρίσιμης σφήνας ενάντια στο Ιράν αλλά και στην Τουρκία. Όσο για τις πολύ πρόσφατες επιθετικές κινήσεις του σιωνιστικού στρατού μέσα στο έδαφος της Συρίας και τους βομβαρδισμούς βάσεων του συριακού στρατού που στόχευαν κυρίως την αεράμυνα της Συρίας, μπορούμε βάσιμα να ισχυριστούμε δύο πράγματα. Οι σιωνιστές θέλουν να καταστήσουν ακόμα πιο ανίσχυρη την «αυριανή» Συρία και δεύτερον, πως οι κινήσεις τους ήταν σε πλήρη γνώση και στήριξη των ΗΠΑ. Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν κάθε λόγο να «κοντύνουν» ακόμα περισσότερο τις περιορισμένες αμυντικές και γενικότερα στρατιωτικές δυνατότητες της Συρίας, ώστε αυτοί που θα την κυβερνήσουν να μπορούν να ελεγχθούν ευκολότερα και να είναι ευάλωτοι σε πιέσεις και εκβιασμούς.

Στους κατ' αρχήν χαμένους της όλης

εξέλιξης είναι φυσικά η Ρωσία και το Ιράν. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, με την εστίασή του στον πόλεμο στην Ουκρανία, διαπίστωσε όταν ξεκίνησε η ιστορία στη Συρία, πως δεν προλαβαίνει να δώσει δυνάμεις για τη στήριξη του καθεστώτος. «Απέσυρε» τις δυνάμεις του (όπως έκανε και το Ιράν), θεωρώντας πως θα είχε μόνο απώλειες, χωρίς από την άλλη να μπορέσει να αλλάξει τη ροή των γεγονότων, που ήταν πολύ ραγδαία. Παράλληλα, κινήθηκε παρασκηνακά και με τα κανάλια που απευθείας διαθέτει με τις δυνάμεις της ΗΤΣ, για να δει τις προθέσεις της άλλης πλευράς.

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε εάν οι διαρροές που τώρα έρχονται στο φως της δημοσιότητας και αφορούν τη δυσανεξία της Μόσχας αλλά και της Τεχεράνης για την άρνηση του Άσαντ να μπει σε μια διαδικασία συζητήσεων με τη «νόμιμη αντιπολίτευση» είναι μόνο το φύλο συκής, για να καλύψει ο ρωσικός ιμπεριαλισμός την αδυναμία στήριξης του καθεστώτος Άσαντ ή αφορούν και πραγματικές προσπάθειες της Ρωσίας

να λύσει εκκρεμότητες, πριν λυθούν με άλλο τρόπο. Πάντως και ο Ερντογάν έχει αναφερθεί επανειλημμένα στο ίδιο ζήτημα. Επιπλέον, είναι φανερό πως η Ρωσία επιδίωξε και πίεσε τον Άσαντ, που τρέπονταν σε φυγή, να γίνει μια «ομαλή μεταβίβαση» της εξουσίας.

Για τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, που βλέπει την επιρροή του στη Συρία να περιορίζεται και το κύρος του ως ιμπεριαλιστή να χτυπιέται, στη νέα φάση που ανοίγεται προέχει η υπεράσπιση των δύο βάσεων του στη Συρία: της αεροπορικής βάσης στο Χμειμίμ και κυρίως της ναυτικής βάσης στην Ταρτούς στην επαρχία της Λαττάκειας. Μπορεί να έχουν πάρει διαβεβαιώσεις από την ηγεσία της ΗΤΣ πως οι βάσεις τους δεν θα πειραχτούν, αλλά όπως υπογράμμισε και ο Πεσκόφ, πρέπει να περιμένουμε. Η απώλεια της ναυτικής βάσης της Ταρτούς, της μοναδικής βάσης της Ρωσίας στη Μεσόγειο, που της δίνει τη δυνατότητα να μην κρατά τον πολεμικό στόλο εγκλωβισμένο στη Μαύρη Θάλασσα αλλά και να κάνει, μέσω αυτής,

προβολή ισχύος στην ευρύτερη περιοχή, θα είναι ένα σημαντικό χτύπημα στις ιμπεριαλιστικές της επιδιώξεις. Και δεν έχουμε καμιά αμφιβολία πως οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές εργάζονται ήδη προς αυτή την κατεύθυνση.

Είναι πολύ νωρίς για να μπορούμε να μιλήσουμε για το πώς θα διαμορφωθεί η «επόμενη μέρα» στη Συρία και στη Μέση Ανατολή. Η κατάρρευση του καθεστώτος και του στρατού του σε μόλις δέκα μέρες δείχνει πόσο κούφιο, από άποψη κοινωνικής συνοχής αλλά και νομιμοποίησης, ήταν το καθεστώς Άσαντ. Το κοινωνικό σώμα της άλλοτε κοσμικής Συρίας, μετά από τις χρόνιες επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών της δύσης και της Ρωσίας, μετά από την ενίσχυση των θρησκευτικών φανατισμών και διαίρεσεων, δείχνει κατακερματισμένο όσο ποτέ άλλοτε. Η σύγκρουση των ιμπεριαλιστών για το ποιοι, πόσο και ποιο τμήμα της θα ελέγχουν, είναι σίγουρο ότι θα αγριέψει το επόμενο διάστημα. Σε συνδυασμό με αυτό, πολλά είναι τα βραχυκυκλώματα που μπορούν να προκύψουν με τις ήδη επιθετικές κινήσεις δυνάμεων όπως η Τουρκία και το Ισραήλ, ενώ και το Ιράν θα δει τι μπορεί να κάνει, για να σώσει επιρροή και ρόλο στη χώρα. Τα υπόλοιπα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, από τη μια επίσημα δείχνουν να περιμένουν να δουν πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση και παράλληλα έχουν ενεργοποιήσει τους μηχανισμούς και τα κανάλια επιρροής που διαθέτουν μέσα στη Συρία, για να επηρεάσουν ό,τι μπορούν προς δικό τους όφελος. Συνολικότερα, πρέπει να δουν τις κινήσεις τους και τις επιλογές τους, σε ένα τοπίο με την επιρροή της Ρωσίας και του Ιράν να έχει περιοριστεί.

Μπορεί άραγε σε ένα τέτοιο ναρκοθετημένο πεδίο, μια ετερόκλητη συμμαχία αντιδραστικών, όπως αυτή που πάει να συμπυκνωθεί μεταξύ ισλαμιστών και τμημάτων του παλιού καθεστώτος, με επίσης ετερόκλητες και αντιτιθέμενες εξαρτήσεις, επιρροές και επιδιώξεις, να διατηρήσει τη συνοχή και την υπόσταση της Συρίας ως χώρας; Πολύ περισσότερο, είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς ότι με αντιδραστικά και ιμπεριαλιστικά υλικά μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για να τερματιστεί η περιδίνηση αυτού του πολύπαθου λαού;

Ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις

Ρωσία – NATO

Τα ενεργά και τα βραδυφλεγή μέτωπα

Μπορεί στην Ουκρανία η οριοθέτηση της εμπλοκής -και άρα και της απεμπλοκής- των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που συγκρούονται (ΗΠΑ-Ρωσία) να γίνεται ολοένα και πιο περίπλοκη, ωστόσο το πεδίο της αντιπαράθεσής τους είναι πολύ ευρύτερο: Γενικά μιλώντας θα λέγαμε πως αφορά τα όρια των πάλαι ποτέ ψυχροπολεμικών μπλοκ.

Κάτω από το βάρος και τη σκιά των κρίσιμων και επικίνδυνων εξελίξεων στο μέτωπο της Ουκρανίας, παρατηρούνται κινήσεις που δείχνουν πιθανή ενεργοποίηση και άλλων μετώπων σύγκρουσης (παγωμένων ή σε αδράνεια) είτε ως αντιπερισπασμός είτε ως ενίσχυση των όποιων σχετικών συσχετισμών υπεροχής διαμορφώνονται σε άλλα πεδία.

Τους τελευταίους 2 μήνες, σε τρεις χώρες (Γεωργία, Μολδαβία και Ρουμανία) και με αφορμή «εκλογικές διαδικασίες» υποδουλιζούνται καταστάσεις που ήδη διαμορφώνουν πολιτική αστάθεια με προοπτικές γενικότερης αστάθειας.

Γεωργία

Οι εκλογές της 26ης Οκτωβρίου σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσαν και δημοψήφισμα σχετικά με την ένταξη στην ΕΕ. Το κυβερνών κόμμα, «Γεωργιανό Όνειρο», του πρωθυπουργού Κομπαχίτζε, πήρε το 54%, αλλά η αντιπολίτευση της χώρας το απέρριψε και το ευρωκοινοβούλιο υιοθέτησε ψήφισμα που καταδίκασε την ψηφοφορία. Έκτοτε, η χώρα του Νοτίου Καυκάσου είναι σε πολιτική κρίση, καθώς υποκινούνται διαδηλώσεις, από κόμματα της αντιπολίτευσης, ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης να αναστείλει τις συνομιλίες για ένταξη στην ΕΕ.

Οι σχέσεις μεταξύ της Γεωργίας και της Δύσης -ήδη δύσκολες- πήραν νέα τροπή εδώ και μήνες. Το Κοινοβούλιο, παρά το προεδρικό βέτο, ψήφισε στις αρχές Ιουνίου νόμο... «για τη διαφάνεια της ξένης επιρροής», ο οποίος θεωρεί τις οργανώσεις που λαμβάνουν χρηματοδότηση από το εξωτερικό, ξένους πράκτορες. Ενέργεια που συνοδεύτηκε από κύμα διαμαρτυριών, επισκέψεις δυτικοευρωπαϊκών αξιωματούχων και ένα ακόμα καταδικαστικό ψήφισμα της ΕΕ.

Η πρόεδρος της Γεωργίας, Ζουραμπισβίλι, που θεσμικά έχει εθιμοτυπικό ρόλο, είναι υπέρ της ευρωπαϊκής προοπτικής, αλλά η δετρεθνητία της τελειώνει τον επόμενο μήνα. Ο νέος πρόεδρος, μετά τις συνταγματικές αλλαγές, θα επιλεγεί από το κοινοβούλιο που ελέγχεται από το κυβερνών κόμμα.

ΗΠΑ και ΕΕ, προς το παρόν, εκφράζουν κάποιες ανησυχίες. Η Γεωργία δεν φαίνεται να είναι σήμερα στις προτεραιότητές τους στη σύγκρουση με τη Ρωσία. Αλλά ο Καυκάσος συνολικά έχει σημαντική θέση στους απώτερους σχεδιασμούς, πράγμα που σημαίνει πως θα δράσουν πιο αποφασιστικά σε ένα όχι και πολύ μακρινό μέλλον.

Από το 2008, που η Γεωργία ήρθε σε άμεση σύγκρουση με τη Ρωσία και έχασε τον έλεγχο δύο περιοχών, της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας, η εξωτερική της πολιτική άρχισε σταδιακά να διαμορφώνεται προς την κατεύθυνση... «κατανόησης της «θέσης της χώρας στον χάρτη». Ταυτόχρονα, οι σχέσεις μεταξύ της Τιφλίδας και των δυτικών άρχισαν να οξύνονται. Σήμερα αυτές βρίσκονται στο χαμηλότερο σημείο τους από το 1991, όταν ανεξαρτητοποιήθηκε η Γεωργία. Η απόρριψη του NATO και τώρα της ΕΕ διαμορ-

φώνει ένα πλαίσιο προς πλήρη αναθεώρηση του πολέμου του 2008. Ο πρώην πρωθυπουργός, και ιδρυτής του κυβερνώντος κόμματος, Ιβανισβίλι, εισηγείται μια «γεωργιανή Νυρεμβέργη» για την καταδίκη πολιτικών και στρατιωτικών που εμπλέκονται σε εγκλήματα κατά τη διάρκεια του καθεστώτος του Σακασβίλι, του τότε πρωθυπουργού, που κατέφυγε στην Ουκρανία και συνέχισε την πολιτική του καριέρα.

Μολδαβία και Υπερδνειστερία

Στις 20 Οκτωβρίου 2024 οι Μολδαβοί κληθήκαν να εκλέξουν πρόεδρο και να αποφασίσουν σε δημοψήφισμα πάνω στο αίτημα, και τη συμπερίληψη στο Σύνταγμα, για ένταξη στην ΕΕ. Έκπληξη: επέλεξαν τη φιλοευρωπαϊκή Σάντου ως πρόεδρο, αλλά καταψήφισαν την ένταξη της χώρας τους στην ΕΕ!

Μολδαβία και Ουκρανία υπέβαλαν αίτηση ένταξης στην ΕΕ τον Φεβρουάριο του 2022, λίγο μετά τη ρωσική εισβολή. Αρχικά η Σάντου ξεσπάθωσε λέγοντας πως εχθρικές δυνάμεις προς τα εθνικά συμφέροντα επιτέθηκαν στη χώρα με δεκάδες εκατομμύρια ευρώ, με ψέματα και προπαγάνδα για να «παγιδεύσουν τη χώρα μας στην αβεβαιότητα και την αστάθεια». Στη συνέχεια, η Εκλογική Επιτροπή ανακοίνωσε τη νίκη του «Ναι» με 50,28%, μετά την καταμέτρηση των ψήφων των Μολδαβών στο εξωτερικό. Το αποτέλεσμα καταδικάστηκε ως απάτη στη Μολδαβία, αλλά επικροτήθηκε από τον δυτικό Τύπο. Η συνέχεια μάλλον δεν φαίνεται να εξελίσσεται ομαλά.

Η Μολδαβία μέχρι το 1940, που ενσωματώθηκε στην ΕΣΣΔ, αποτελούσε

έδαφος της Ρουμανίας, που είχε προσαρτήσει το 1918 (με την ονομασία Βεσσαρβία). Με τη διάλυση της ΕΣΣΔ το 1991, η Μολδαβία κήρυξε την ανεξαρτησία της, αλλά προηγήθηκε η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Υπερδνειστερίας (μιας λωρίδας ανατολικά του Δνειστερου με έντονη ρωσική παρουσία) περιπλέκοντας τα πράγματα, καθώς ο ΟΗΕ την θεωρεί περιοχή της Μολδαβίας! Το 2006 με δημοψήφισμα (97,2%), ζήτησε να ενταχθεί στη Ρωσική Ομοσπονδία. Το έκανε και το 2014, όταν η Κριμαία έγινε δεκτή με τον ίδιο τρόπο στη Ρωσική Ομοσπονδία.

Γεωργία και Μολδαβία υποτίθεται ότι υπόκεινται στις ΝΑΤΟϊκές «δεσμεύσεις»: τη μη ένταξη στο NATO χώρας της πρώην ΕΣΣΔ. Ωστόσο η κατάληψη της Υπερδνειστερίας από τη Μολδαβία, με τη βοήθεια ίσως της Ουκρανίας, και πολύ περισσότερο η ενσωμάτωση της Μολδαβίας στη Ρουμανία «πατούν» όλες τις κόκκινες γραμμές της Μόσχας.

Ρουμανία

Στη Ρουμανία και αν είχαμε εκλογικές εκπλήξεις! Το Συνταγματικό Δικαστήριο ανακοίνωσε στις 6/12 την ακύρωση του αποτελέσματος του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών στις 24/11, αμφισβητώντας την «ακεραιότητά τους». Η ακύρωση συνέβη ενώ η ψηφοφορία για τον δεύτερο γύρο βρισκόταν σε εξέλιξη σε εκλογικά τμήματα του εξωτερικού!

Έτσι η εκλογική διαδικασία θα ξαναγίνει από την αρχή... σε νέα ημερομηνία και χρονοδιάγραμμα. Το Δικαστήριο όμως δεν αμφισβήτησε την ακεραιότητα των βουλευτικών εκλογών στις 1/12, όπου οι κυβερνώντες Σοσιαλδημοκράτες

κατέγραψαν μεν πρωτιά, αλλά θα δυσκολευτούν να σχηματίσουν φιλοευρωπαϊκή κυβέρνηση συνασπισμού.

Νικητής λοιπόν, προς έκπληξη όλων, στον πρώτο γύρο, ο Γκεοργκέσκου, που κατέβηκε ως ανεξάρτητος και χαρακτηρίζεται «φιλορώσος και ακροδεξιός» και δεσμεύτηκε να δώσει τέλος σε αυτό που χαρακτηρίζει «υποτέλεια» στην ΕΕ και το NATO, ειδικά στο θέμα της στήριξης προς την Ουκρανία. Επίσης, έχει καταδικάσει την αντιπυραυλική «ασπίδα» του NATO που έχει εγκαταστάσεις στο Ντεβεσέλου της Ρουμανίας. Σημειωτέον πως ο πρόεδρος στη Ρουμανία έχει σημαντικές εξουσίες.

Λιγότερο πιθανή πλέον, μετά τη δυτική παρέμβαση, η νίκη του Γκεοργκέσκου στις προεδρικές εκλογές, όταν επαναληφθούν. Σίγουρα η εκτίμηση ΕΕ-NATO είναι πως ο Γκεοργκέσκου αφορά κάτι περισσότερο από μια νέα περίπτωση Ουγγαρίας και Σλοβακίας. Η Ρουμανία όχι μόνο παίζει, όπως και η Πολωνία, καθοριστικό ρόλο στην παρουσία του NATO και της ΕΕ στην Αν. Ευρώπη, αλλά επιδρά και στο εύφλεκτο Βαλκανικό πεδίο. Ενδεχόμενη προσέγγιση της Ρουμανίας με τη Ρωσία θα ενισχύσει την παρεμβατική ικανότητα του Κρεμλίνου, με την αξιοποίηση της «ιστορικής ρωσοφιλίας» μεγάλης μερίδας του πληθυσμού σε Βουλγαρία και Σερβία. Προφανώς και οι πολιτικές εξελίξεις σε Μολδαβία, Γεωργία και Ρουμανία καταγράφουν μια φθορά των κομμάτων που έχουν φιλοδυτικό προσανατολισμό, με ταυτόχρονη ενίσχυση αυτών που επιθυμούν προσέγγιση με τη Μόσχα.

XB

Πολιτικές αναταράξεις με φόντο την αντιπαράθεση Δύσης-Ρωσίας

Η περίμετρος του πολέμου στις «φλόγες»!

Η παρόξυνση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού των ΗΠΑ-Δύσης με τη Ρωσία, με επίκεντρο τον άδικο πόλεμο που συντελείται στην Ουκρανία, αναδεικνύεται διαρκώς ως η κυριότερη πηγή αστάθειας και αναταραχής στον πλανήτη. Το τεράστιο ανθρωποσφαγείο που έχει στηθεί στο κέντρο της Ευρώπης, ως βασικό πεδίο προετοιμασίας ενός γενικευμένου πολέμου, όχι μόνο αφήνει το αποτύπωμά του σε όλες τις εν εξελίξει εστίες αντιπαράθεσης, από τη Μέση Ανατολή μέχρι τον Ειρηνικό, αλλά και καταφέρνει να προκαλεί σεισμικές δονήσεις σε μια σειρά από χώρες στον ευρύτερο περίγυρό του.

Δεν ήταν λίγοι οι αναλυτές που έσπευσαν να χαρακτηρίσουν τις εξελίξεις στη Γεωργία ως μια νέα «έγχρωμη επανάσταση». Τους είχε προλάβει, άλλωστε, ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου, Πεσκόφ, που κατήγγειλε την παρέμβαση της Δύσης και τη χαρακτηρίσε ως «μια απόπειρα πραγματοποίησης μιας “πορτοκαλί επανάστασης”». Και πράγματι, είναι φανερό ότι, με την ενεργό υποκίνηση των ΗΠΑ και της ΕΕ, στη χώρα του Καυκάσου

έχει ξεσπάσει μία μεγάλων διαστάσεων κοινωνική-πολιτική κρίση, με άγριες διαδηλώσεις στην Τιφλίδα και άλλες πόλεις της χώρας, που υποστηρίζονται από την πρόεδρο Ζουραμπισβίλι και τη φιλοδυτική αντιπολίτευση, αλλά και σκληρή καταστολή από την πλευρά της κυβέρνησης. Βασικό σημείο αντιπαράθεσης η πρόσφατη απόφαση του φιλορωσικού κυβερνώντος κόμματος Γεωργιανό Όνειρο - με ιδρυτή τον γνωστό για τους δεσμούς του με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, μεγαλοεπιχειρηματία Ιβανισβίλι και του πρωθυπουργού Κομπαχίτζε να αναστείλουν τις συνομιλίες ένταξης της χώρας στην ΕΕ. Είχε προηγηθεί η σαρωτική νίκη του Γεωργιανού Ονείρου στις βουλευτικές εκλογές της 26ης του Οκτώβρη, καθώς και ο ρωσικής «έμπνευσης» νόμος που θεσπίστηκε την περασμένη άνοιξη περί «ξένων πρακτόρων».

Οι κινήσεις αυτές μερίδων της γεωργιανής ελίτ, στην οποία ποτέ δεν έπαψε να διατηρεί ερείσματα η Ρωσία, αμφισβήτησαν ευθέως μια πορεία δεκαετιών βαθύτερης πρόσδεσης της χώρας στα συμφέροντα των Αμερικάνων

και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και αποτέλεσαν «κόκκινο πανί» για τους ιθύνοντες της Δύσης, που με τις κινητοποιήσεις «α λα Μείντάν» που διοργάνωσαν, επιχειρούν να κατοχυρώσουν τα κεκτημένα τους σε μια κρίσιμη περιοχή για τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Στην περίπτωση της Γεωργίας, βέβαια, η προσπάθεια της προέδρου να ακυρώσει το αποτέλεσμα των εκλογών του Οκτώβρη, διαμέσου του Συνταγματικού Δικαστηρίου, δεν στέφθηκε από επιτυχία.

Το αντίθετο ισχύει για τη Ρουμανία, όπου το ανώτατο δικαστήριο ακύρωσε πανηγυρικά το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών, που είχαν αναδείξει νικητή τον φιλορώσο υποψήφιο Γκεοργκέσκου έναντι της προβαλλόμενης ως «μετριοπαθούς» από τα δυτικά ΜΜΕ, Λασκόνι, μόλις μερικές ημέρες πριν από την πραγματοποίηση του δεύτερου γύρου. Αναφορικά με το ποιοι βρίσκονταν πίσω από την απόφαση, οι απανωτές δηλώσεις του ΥΠΕΞ των γνωστών για τις άοκνες προσπάθειές τους να προωθήσουν τη «δημοκρατία» ανά τον κόσμο- Αμερικάνων για τις «ξένες κα-

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

«Ποιος με σκότωσε;» Ο Ντουν Χο είναι ένας από τους εξεγερμένους νέους ο οποίος, μέσα από τα βιώματα και τις σχέσεις με άλλους συνομήλικους, αναδομεί τη φοβερή σφαγή που έγινε στην πόλη Γκουανγκτζού, στη Νότια Κορέα το 1980. Ο Ντουν Χο βρίσκεται σε ένα αυτοσχέδιο νεκροτομείο, δίπλα σε εκατοντάδες πτώματα νέων που δολοφόνησε ο νοτιοκορεατικός στρατός. Προσπαθεί να μεταφέρει και να κηδέψει τον σκοτωμένο φίλο του. Έτσι ξεκινά το μυθιστόρημα της Χαν Κανγκ με τίτλο «Ανθρώπινες πράξεις» (στα κορεατικά, «Το Αγόρι έρχεται», 2014), στο πρώτο κεφάλαιο που ονομάζεται «Νεαρό Πουλί». Ο Ντουν Χο είναι ο μυθιστορηματικός ήρωας της πρόσφατα βραβευμένης με το Νόμπελ Λογοτεχνίας του 2024 Κορεάτισας συγγραφέα, μέσω του οποίου αφηγείται την αληθινή ιστορία του Μουν Τζε-Χάκε. Του πρωτοετή στο Εμπορικό Λύκειο της Γκουανγκτζού, ο οποίος σκοτώθηκε μέσα στο κατειλημμένο επαρχιακό μέγαρο της νότιας Τζεόλα, στο οποίο έτρεξε όταν έμαθε πως οι στρατιώτες που πολιορκούσαν τους εξεγερμένους νέους είχαν πυροβολήσει τον συμμαθητή του.

Η 53χρονη Χαν Κανγκ έγινε φέτος η πρώτη Ασιάτισσα που βραβεύτηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας. Αν και απέκτησε διεθνή φήμη με την «Χορτοφάγο», για την οποία κέρδισε το Μαν Μπούκερ το 2016, στη χώρα της είναι πολύ γνωστή και από άλλα βιβλία της, ιδιαίτερα γι' αυτό που αναφέρεται στη σφαγή της Γκουανγκτζού. Γεννημένη σε αυτή την μεγαλούπολη του νότου, μετακόμισε με την οικογένειά της σε μικρή ηλικία στη Σεούλ, λίγους μήνες πριν ξεσπάσει η εξέγερση που είναι γνωστή ως Κίνημα Εκδημοκρατισμού της 18ης Μαΐου. Είχε προηγηθεί το πραξικόπημα της 12ης Δεκεμβρίου 1979 του στρατηγού Τσουν Ντου-Χουάν και η επέκταση του στρατιωτικού νόμου σε όλη τη χώρα στις 17 Μαΐου 1980. Είχαν γίνει μαζικές συλλήψεις, κλείσιμο πανεπιστημίων, απαγόρευση πολιτικών και συνδικαλιστικών δραστηριοτήτων κ.λπ. Στην Γκουανγκτζού φοιτητές και εργάτες αντιστάθηκαν, κατέλαβαν κυβερνητικά κτίρια και για μερικές ημέρες κατέλαβαν το κέντρο της πόλης πριν επέμβει ο στρατός. Ήταν το δεύτερο στρατιωτικό πραξικόπημα ανάμεσα σε πολλές απόπειρες που έχουν γίνει από το 1948. Το πρώτο, και το οποίο εγκαινίασε μια μακρόχρονη περίοδο σκληρής δικτατορίας, έγινε το 1961 από τον στρατηγό Παρκ και βάστηξε σχεδόν είκοσι χρόνια, μέχρις ότου ο δικτάτορας δολοφονηθεί από τους πραιτοριανούς των μουσικών υπηρεσιών του. Πίσω από όλα τα πραξικοπήματα και τους στρατηγούς που τα οργάνωναν βρίσκονταν οι Αμερικανοί, που διατηρούσαν ισχυρή παρουσία και επιρροή στη χώρα, παρά τις διαθέσεις του λαού που κουβαλά το τραύμα του σκληρού ενδο-κορεατικού πολέμου και της διαίρεσης της πατρίδας. Οι Κορεάτες, κατά καιρούς και κατά τόπους όλες αυτές τις δεκαετίες, έχουν εξεγερθεί και στη συνέχεια αντιμετώπιζαν πάντα σκληρή καταστολή και μαζικές σφαγές.

Προσευχή για τους νεκρούς! χαρακτήρισε κάποιος κριτικός τα έργα της. Η Χαν Κανγκ, η οποία άγγιξε την ανοικτή πληγή της Γκουανγκτζού, αλλά και εκείνη της σφαγής στο νησί Τζέτζου στα 1948-1949 από το καθεστώς του Σήγκμαν Ρι, με το μυθιστόρημα "Impossible Goodbyes", αντιμετώπισε αποκλεισμούς πριν γίνει διάσημη. Επί προεδρίας της Παρκ Γκουν-χιέ, κόρης του δικτάτορα Παρκ, τα βιβλία της είχαν μπει στη μαύρη λίστα του υπουργείου Πολιτισμού. Γι' αυτό, εκτός των

κόθεις επιρροές, που στοχεύουν στην υπονόμευση της δικαιοσύνης των εκλογών» και για τις «σοβαρές συνέπειες» από την απομάκρυνση της χώρας «από τις δυτικές συμμαχίες της» δεν αφήνουν καμία αμφιβολία. Έχει καταστεί, λοιπόν, παραπάνω από σαφές ότι η σφοδρότητα της αμερικανορωσικής αντιπαράθεσης βάζει τη σφραγίδα της στα πλευρά της Ουκρανίας, στη Ρουμανία της ΝΑΤΟϊκής αντιπυραυλικής ασπίδας.

Στο ίδιο μήκος κύματος, εξάλλου, με εκατέρωθεν καταγγελίες για «ξένες παρεμβάσεις» και «νοθεία» διεξάχθηκαν και οι εκλογές στη Μολδαβία, με νικήτρια -έπειτα από αρκετό «σπρωξιμο»- την εκλεκτή της Δύσης, Σάντου, στη Σερβία οι οργισμένες κινητοποιήσεις για τους νεκρούς στον σιδηροδρομικό σταθμό του Νόβι Σαντ αξιοποιούνται σε μια κατεύθυνση αποσταθεροποίησης, στην Ουγγαρία ο Όρμπαν επιμένει να δημι-

Γκουανγκτζού, Νότια Κορέα

Παλιοί νεκροί, σημερινά φαντάσματα

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ περισσότερα για το πραξικόπημα του 1979 και την αμερικάνικη ανάμιξη jacobin.com/2024/04/us-south-korea-1979-coup

και την ομιλία της συγγραφέα Ellen Mattson από τη Σουηδική Ακαδημία στην απονομή του βραβείου στην οποία αναφέρεται το ερώτημα «Ποιος με σκότωσε;» www.nobelprize.org/prizes/literature/2024/ceremony-speech/

ΔΕΙΤΕ μια συλλογή με φωτογραφίες από την εξέγερση και τη σφαγή της Γκουανγκτζού www.gettyimages.in/photos/gwangju-democratization-movement-in-south

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

άλλων, οι Κορεάτες πανηγύρισαν για την απροσδόκητη βράβευσή της από τη Σουηδική Ακαδημία. Στη γενέτειρά της, την Γκουανγκτζού, αρκετοί βγήκαν στους δρόμους και στο δημαρχείο ανέβηκε μια παράσταση με τη βοήθεια της τεχνολογίας, στην οποία πρωταγωνίστη ήταν ο Ντουν Χο, ο ήρωας του μυθιστορήματος που μιλά για την εξέγερση και την αιματηρή καταστολή της. Όταν ανακοινώθηκε η βράβευσή της κανείς δεν περίμενε πως σε λιγότερο από δύο μήνες η Γκουανγκτζού αλλά και όλη η χώρα θα βρίσκονταν μπροστά στην απειλή ενός νέου στρατιωτικού πραξικοπήματος. Οι εκδηλώσεις ενθουσιασμού στη διάρκεια της απονομής στις 10 Δεκεμβρίου απέκτησαν άλλη διάσταση. Ήταν ένα επιπλέον μαζικό μήνυμα καταδίκης της απόπειρας επιβολής δικτατορίας που επιχείρησε ο πρόεδρος της χώρας στις 3 Δεκεμβρίου, πράξη που ζύπνησε σκληρές μνήμες από το πραξικόπημα του 1979, που και αυτό ξεκίνησε μήνα Δεκέμβριο.

Ο Νοτιοκορεάτης πρόεδρος Γιουν Σουκ γέολ σε τηλεοπτικό διάγγελμα του ανακοίνωσε την επιβολή του στρατιωτικού νόμου με διόλου πρωτότυπα επιχειρήματα. Επικαλέστηκε την απειλή αποσταθεροποίησης, τον κομμουνιστικό κίνδυνο και τις απονομευτικές πολιτικές της Βόρειας Κορέας! Πιστός σύμμαχος των Αμερικανών, προς τους οποίους πρόσφερε τα τελευταία χρόνια όσα ζητούσαν, οπαδός του σκληρού νέο-φιλελευθερισμού και κήρυκας του νόμου και της τάξης ως πρώην εισαγγελέας, είχε πέσει στη λαϊκή ανυποληψία όταν κατηγορήθηκε και για διαφθορά. Αφότου μάλιστα το κόμμα του έχασε τον έλεγχο της βουλής στις πρόσφατες εκλογές, βρέθηκε μπρος στο φάσμα ερευνών και

πιθανών κατηγοριών, φαινόμενο που έχει πλούσια παράδοση στα πλαίσια των ενδοαστικών αντιθέσεων μέσα στο νοτιοκορεατικό καθεστώς. Η μαζική λαϊκή κινητοποίηση από την πρώτη στιγμή, η ανακοίνωση της μεγαλύτερης εργατικής ομοσπονδίας πως θα προχωρήσει σε γενική απεργία και βέβαια η αντίδραση των υπολοίπων αστικών κομμάτων, ακόμη και μερίδων του κόμματος του προέδρου, μετέτρεψαν το απειλούμενο πραξικόπημα σε μια οπερέτα λίγων ωρών. Ο Γιουν Σουκ γέολ αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να ζητήσει συγγνώμη, όταν η Εθνοσυνέλευση, το κτίριο της οποίας ήταν περικυκλωμένο από χιλιάδες διαδηλωτές που το υπερασπιζόνταν, κατάφερε να συνεδριάσει και να απορρίψει την κήρυξη του στρατιωτικού νόμου. Από εκείνη την ημέρα ο επίδοξος πραξικοπηματίας, σε συνεργασία με τμήμα του κόμματός του, προσπαθεί να διασωθεί και να γλυτώσει την καθαίρεση την οποία ζητούν τα υπόλοιπα κόμματα και βέβαια τα εκατομμύρια των Κορεατών. Φαίνεται όμως δεν θα γλυτώσει την αποπομπή και τα μπλεξίματα με τα δικαστήρια. Η Ουάσιγκτον, της οποίας ο Γιουν Σουκ γέολ υπήρξε μέχρι χθες προσφιλής σύμμαχος, κρατήθηκε διακριτικά στην άκρη τις κρίσιμες ώρες της 3ης Δεκεμβρίου και από τότε προσπαθεί να συμμαζέψει τα «σπασμένα», επιδιώκοντας να αποφύγει μια βαθύτερη αποσταθεροποίηση μέσω της ριζοσπαστικοποίησης των λαϊκών μαζών. Οι τελευταίες επέδειξαν αξιοπρόσεκτα αντανάκλαστικά, δείγμα της δυναμικής που έχει όχι μόνο το δημοκρατικό αλλά και το αντίιμπεριαλιστικό και αντιπολεμικό κίνημα στη χώρα, αποτέλεσμα μακρόχρονων αγώνων ενάντια στον φασισμό, την αμερικάνικη επικυριαρχία και τη συνεχιζόμενη διαίρεση της χερσονήσου.

ουργεί πονοκεφάλους, διατηρώντας τους δεσμούς του με τον Πούτιν, ενώ είναι ακόμα νωπές οι μνήμες από την απόπειρα δολοφονίας του φιλωρώσου πρωθυπουργού, Φίτσο, στη Σλοβακία.

Με λίγα λόγια, τα πολιτικά συστήματα και οι κοινωνίες της ουκρανικής «περιμέτρου» κινούνται στον αστερισμό της άγριας διαπάλης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και σε αυτή τη βάση βιώνουν πρωτοφανείς κλονισμούς και αντιπα-

θέσεις. Οι λαοί των χωρών αυτών, εγκλωβισμένοι στις μυλόπετρες του ανταγωνισμού της Δύσης με τη Ρωσία, πιέζονται για να μπουκώσουν κάτω από τη σημαία των αντιμαχόμενων στρατοπέδων και να διαλέξουν «προσάτη». Μόνο η συγκρότησή τους σε αυτόνομη-ταξική βάση και η ανάπτυξη της αντιιμπεριαλιστικής τους πάλης μπορεί να αποτρέψει τα χειρότερα σενάρια, που οι ιμπεριαλιστές εξυφάνουν για το μέλλον τους.

Εκλογή Τραμπ και τι μπορούμε να περιμένουμε

του Βασίλη Σαμαρά

Η εκ νέου εκλογή του Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ αποτελεί αναμφίβολα σημαντική εξέλιξη, καθώς μάλιστα αφορά την ισχυρότερη σήμερα ιμπεριαλιστική δύναμη στον κόσμο. Με αφορμή το γεγονός διατυπώθηκαν πολλές απόψεις και εκτιμήσεις. Γίνονται αναφορές και στις επιλογές Τραμπ στην πρώτη του προεδρία, καθώς και σε δηλώσεις του ίδιου και συνεργατών του.

Θα προσπεράσω τις «βαρυσήμαντες» ανοησίες που διατυπώθηκαν από «επιφανείς» αναλυτές για το τι σημαίνει και τι φέρνει αυτή τη εκλογή. Θα παραμείνω στα βασικά και στον όποιο βαθμό αυτά μπορούν να προσεγγιστούν.

Ποιους εκπροσωπεί και υπηρετεί ο Τραμπ

Ας ξεκινήσω από εκείνα για τα οποία δεν μπορεί να υπάρξει κανενός είδους αμφισβήτηση. Ο Τραμπ είναι άνθρωπος του κεφαλαίου. Είναι πολιτικός του εκπρόσωπος και κάτι περισσότερο, καθώς και ο ίδιος είναι εξέχον μέλος του κλαμπ των μεγιστάνων του κεφαλαίου. Είναι άνθρωπος του αμερικανικού κεφαλαίου και ανεξαρτήτως των «παρκατών» αντιθέσεων ανάμεσα σε διάφορες μερίδες του. Αυτές αφορούν «εσωτερικές» προτιμήσεις και «κατανομές» και οι οποίες κατά περίπτωση συνδέονται και με «εξωτερικές» ιεραρχήσεις. Σε καμία περίπτωση, ωστόσο, δεν αναιρούν το βασικό, το ότι όποιες επιλογές κι αν γίνονται, όποια μέτρα και αν παίρνονται, προωθούνται πάντα σε αναφορά με τα συνολικά συμφέροντα και επιδιώξεις του αμερικανικού κεφαλαίου.

Οι μεγάλες φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο που ήδη εξαγγέλλονται, τα κίνητρα και οι επιδοτήσεις δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφιβολίας ως προς το ποιους έρχεται να υπηρετήσει ο Τραμπ. Όσο για το αν και πώς «αφουγκράζεται τον παλμό» των λαϊκών μαζών (άλλη σαχλαμάρα αυτή), οι περικοπές στο σύστημα περίθαλψης και γενικότερα σε κάθε μορφή κοινωνικών παροχών, το πώς αντιμετωπίστηκε επί προεδρίας του η πανδημία, το μένος του ενάντια στους μεταναστες, δείχνουν καθαρά σε ποια συννομοταξία κατατάσσεται αυτό το «είδος».

Ταυτόχρονα, αυτή η εκλογή φέρνει και κάτι ιδιαίτερα σημαντικό. Η πολιτική που προτίθεται να προωθήσει ο Τραμπ στην «ατμομηχανή» του καπιταλιστικού συστήματος αποτελεί και σήμα ενθάρρυνσης των κεφαλαιοκρατών των άλλων χωρών να κλιμακώσουν την επίθεσή τους ενάντια στις εργαζόμενες λαϊκές μάζες. Κι από κοντά δίνει και αέρα στα πανιά των ακροδεξιών δυνάμεων, που ήδη σηκώνουν κεφάλι σε σειρά χωρών.

Απέναντι στο κρίσιμο διακύβευμα

Το ίδιο ισχύει και στην προς τα «έξω» πολιτική του. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ δεν μπορεί να είναι και δεν θα είναι παρά ο εκφραστής των συνολικών οικονομικών, πολιτικών, στρατηγικών συμφερόντων και επιδιώξεων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Σε αυτή την πλευρά του ζητήματος θα σταθώ βασικά σ' αυτή εδώ την παρέμβαση.

Όσον αφορά αυτό το ζήτημα και όσον αφορά τα όσα λέγονται, ένα πράγμα πρώτα και πάνω απ' όλα θα ήθελα να ξεκαθαρίσω. Ένα ζήτημα αποτελούν οι δηλώσεις, τα σενάρια, οι υποθέσεις και ένα άλλο τα πραγματικά δεδομένα. Εκείνα δηλαδή που τελικά «αποφασίζουν». Ας

αναφερθώ κατ' αρχάς και απ' ευθείας σε αυτό που έχει αναδειχτεί πλέον σαν το βασικό.

Το μεγάλο και κρίσιμο διακύβευμα, το οποίο έφερε στην ημερήσια διάταξη με τον πιο άμεσο (και αιματηρό) τρόπο η σύγκρουση στην Ουκρανία. Η σύγκρουση που αποτελεί την «τρέχουσα» μορφή μιας ευρύτερης αναμέτρησης. Της αναμέτρησης «Δύσης»-«Ανατολής». Μια αναμέτρηση που ήδη επεκτείνεται στην περιοχή της Μ. Ανατολής, όπου συνεχίζεται η σφαγή των Παλαιστινίων από τους ναζί του σιωνισμού. Και ας μην αναφερθώ και σε μια σειρά άλλων μετώπων στην οποία εκδηλώνεται (οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών).

Είναι μια αναμέτρηση της οποίας κορυφαία πλέον έκφραση αποτελεί η ένοπλη σύγκρουση στο έδαφος της Ουκρανίας. Μια σύγκρουση, που όπως ήδη ανέφερα, έφερε στην πρώτη γραμμή το κρίσιμο διακύβευμα. Το αν δηλαδή ΗΠΑ-Δύση θα συνεχίσουν να έχουν τη δεσπόζουσα έως κυρίαρχη θέση και ρόλο στα τεκταινόμενα στον κόσμο ή θα περάσουμε σε μια νέα διάταξη και «ιεραρχία» δυνάμεων.

Με βάση αυτό ως δεδομένο, ό,τι κι αν δηλώνει ο Τραμπ, ό,τι κι αν σκέφτεται και σχεδιάζει, ένα δεν μπορεί να κάνει. Να παρακάμψει αυτό που ήδη έχει τεθεί. Το διακύβευμα αυτής της αναμέτρησης. Αυτό είναι που έχει να αντιμετωπίσει. Το αν και με ποιο τρόπο αποτελεί ζητούμενο.

Ένα σύντομο ιστορικό

Το ζήτημα δεν είναι σημερινό. Η ανάδειξη του στην πρώτη γραμμή αποτελεί έκφραση της συσσώρευσης πολλών παραγόντων, κινήσεων και διεργασιών που συντελέστηκαν στο προηγούμενο διάστημα. Έχει μια ορισμένη χρησιμότητα και σημασία να αναφορά σε όλα αυτά, έστω και αν για λόγους οικονομίας αυτού του κειμένου θα περιοριστώ σε ορισμένες σύντομες επισημάνσεις.

Σαν αφετηρία του ζητήματος μπορεί να προσδιοριστεί η διαδικασία αναδιάταξης δυνάμεων που έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια. Μια εξέλιξη που στην πορεία της διαμόρφωνε όρους αμφισβήτησης της οικονομικής, πολιτικής και στρατηγικής υπεροχής των ΗΠΑ-Δύσης. Μια προοπτική που δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή από τους επιτελείς της Δύσης και πρώτα και κύρια των ΗΠΑ ως ηγέτιδας δύναμης. Μια τέτοια εξέλιξη «έπρεπε» να αναστραφεί ή έστω να ανακοπεί.

Να αναστραφεί μέσω μια θεαματικής εκτίναξης του οικονομικού στάτους των ΗΠΑ. Να ανακοπεί μέσω της υπαρκτής ακόμη ισχύος και υπεροχής των ΗΠΑ και, ει δυνατόν, μέσω μιας συνδυασμένης προώθησης των δυο αυτών αξόνων κίνησης.

Ένα διπλό δίλημμα

Μόνο που εδώ υπάρχουν κάποια προβλήματα. Σε συνθήκες ιμπεριαλισμού και ανελέητου ανταγωνισμού ανάμεσα σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, υφίσταται πλήρης συνάρτηση των εξελίξεων στα δύο αυτά πεδία. Η οικονομική άνοδος των ιμπεριαλιστικών χωρών εξελίχθηκε σε πλήρη συνάρτηση με την επιβολή «οικονομικών» όρων δια της ισχύος.

Από την άλλη μεριά, η διατήρηση της στρατιωτικής, στρατηγικής ισχύος μπορεί να βασίζεται μόνο σε μια ισχυρή οικονομία, που να είναι σε θέση να την συντηρεί και να την αναπτύσσει. Ο συν-

δυασμός των δύο αυτών αναγκών δεν ήταν ποτέ εύκολος και ακόμα πιο δύσκολος εμφανίζεται στις συνθήκες και τους συσχετισμούς που διαμορφώνονταν πλέον στο κόσμο. Ας γίνω λίγο πιο συγκεκριμένος.

Στο οικονομικό πεδίο, οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν τον ανταγωνισμό των άλλων δυνάμεων (ακόμη και των συμμάχων τους Ευρωπαίων) και πάνω απ' όλα της Κίνας, που απειλούσε την οικονομική τους πρωτοκαθεδρία. Στο επίπεδο της στρατηγικής ισχύος και επιβολής, είχαν απέναντί τους, σαν αζεπεραστο εμπόδιο, το ισοδύναμο πυρηνικό οπλοστάσιο της Ρωσίας. Ταυτόχρονα, κρίνονταν και όχι αβάσιμα, ότι δεν θα αποτελούσε «φρόνιμη» επιλογή η ταυτόχρονη «επιθετική» αντιμετώπιση των δύο αυτών δυνάμεων. Πολύ περισσότερο καθώς μια βασική επιλογή των ΗΠΑ αποτελούσε η με κάθε τρόπο αποτροπή της αναβάθμισης της συνεργασίας Ρωσίας-Κίνας σε συμμαχία στρατηγικού χαρακτήρα.

Με αυτά τα δεδομένα, κρίσιμο χαρακτηριστήρα έπαιρνε και το ζήτημα του «χρόνου». Γινόταν όλο και πιο φανερό ότι αν μια τέτοια εξέλιξη συνεχιζόταν με βάση τους δεδομένους όρους, ήταν απλώς ζήτημα χρόνου η διαφοροποίηση των συσχετισμών και η ενίσχυση τάσεων και όρων έως και ανατροπής τους.

Η αντιμετώπιση του προβλήματος έπαιρνε συνεπώς χαρακτήρα επείγοντος και ταυτόχρονα έθετε ζήτημα ιεράρχησης στόχων και επιλογών. Ήταν ένα ζήτημα που δημιούργησε αντιθέσεις στο πλαίσιο της αμερικανικής ελίτ και οι οποίες διαγράφηκαν πιο αδρά με την εμφάνιση του Τραμπ στο προσκήνιο.

Για την πρώτη προεδρία Τραμπ

Όσον αφορά τις επιλογές Τραμπ, όπως τις είδαμε στην πρώτη του προεδρία, μπορούν να συνοψιστούν σε δυο βασικές και συμπλεκόμενες ιεραρχήσεις. Την επιλογή του δρόμου της οικονομικής ανάπτυξης με την ολόπλευρη στήριξη του αμερικανικού κεφαλαίου τόσο προς τα «μέσα» όσο και προς τα «έξω».

Ήταν μια επιλογή που εναρμονιζόταν με εκείνη που έθετε στο στόχαστρο τη δύναμη που αποτελούσε τον κύριο ανταγωνιστή των ΗΠΑ στο οικονομικό πεδίο, την Κίνα, την οποία ο Τραμπ, και πολλοί άλλοι στις ΗΠΑ, θεωρούσαν ότι προοπτικά αποτελούσε τον βασικό στρατηγικό ανταγωνιστή των ΗΠΑ.

Σ' αυτούς κατά βάση τους άξονες κινήθηκε η πρώτη προεδρία Τραμπ. Ανεξάρτητα από το πώς αξιολογεί κανείς τις επιδόσεις της στο οικονομικό (και όχι μόνο) πεδίο, το ζήτημα είναι πως δεν έδωσε στο συνολικό πρόβλημα την απάντηση που θα εκπλήρωνε τις επιδιώξεις των ΗΠΑ.

Η επιλογή της ισχύος

Με αυτά τα δεδομένα, τα πράγματα οδηγήθηκαν στην επιλογή Μπάιντεν, η προεδρία του οποίου κινήθηκε σε μια διαφορετική τροχιά.

Κινήθηκε στην επιλογή της επιβολής δια της ισχύος, με βάση την οποία τέθηκε ως στόχος η εξουδετέρωση του ρωσικού παράγοντα. Μια επιλογή που θεωρήθηκε ότι αποτελεί τον κρίκο που θα σύρει την αλυσίδα των εξελίξεων στην τροχιά των επιδιώξεων των ΗΠΑ. Βασικός μοχλός η περίπτωση της Ουκρανίας. Η μετατροπή της σε προκεχωρημένο οχυρό του NATO στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας. Η άσκηση μιας πίεσης που

θα εξανάγκαζε τη Ρωσία σε αποδοχή τελεσμένων που θα αποδυνάμωναν τη θέση και τον ρόλο της. Μια επιλογή που, ας σημειωθεί, είχε προετοιμαστεί και προωθηθεί και από προηγούμενες προεδρίες των ΗΠΑ (Κλίντον, Μπους, Ομπάμα) σε συνεργασία με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Υπήρξε σειρά παρεμβάσεων με κορυφαία το πραξικόπημα του Μαϊντάν, που ανατρέποντας τον εκλεγμένο πρόεδρο έφερε στην εξουσία της Ουκρανίας τα ενεργούμενα των ΗΠΑ και τις ακροδεξιές φασιστικές δυνάμεις.

Για τη ρωσική πλευρά

Από την άλλη μεριά, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός και όσον αφορά στο ζήτημα της Ουκρανίας είδε να ναυαγούν βασικές στρατηγικές του επιλογές. Αιφνιδιάστηκε από το πραξικόπημα του Μαϊντάν, που άνοιξε ολόπλευρα τον δρόμο στην προώθηση των επιδιώξεων των ΗΠΑ-Δύσης. Αποδέχτηκε τις συμφωνίες του Μινσκ, οι οποίες, ωστόσο, αξιοποιήθηκαν από τη Δύση για εδραίωση των θέσεων τους στην Ουκρανία, για αναδιοργάνωση και εξοπλισμό του στρατού του Κιέβου. Είδε αυτόν τον στρατό να προχωρά σε δολοφονικές επιθέσεις, ενάντια στους ρωσόφωνους του Ντονμπάς. Είδε να απορρίπτονται ασυζητητί οι προτάσεις του για την εκπόνηση μιας νέας και συνολικής «αρχιτεκτονικής ασφαλείας» για την Ευρώπη. Αντίθετα, είδε να επιταχύνονται οι διεργασίες για εισδοχή της Ουκρανίας στο NATO, μια εξέλιξη που θα επισφράγιζε μια ιστορικών διαστάσεων ήττα.

Η ρωσική εισβολή και οι συνέπειές της

Με αυτά τα δεδομένα, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός προχώρησε στη στρατιωτική του επέμβαση στο έδαφος της Ουκρανίας. Θα παρακάμψω εδώ τη σειρά των γεγονότων που ακολούθησαν, την πορεία των μαχών κ.λπ. Θα σταθώ βασικά στις κύριες συνέπειες αυτής της εξέλιξης. Η ρωσική εισβολή σηματοδότησε το πέρασμα της αναμέτρησης στο στρατιωτικό της επίπεδο. Το πέρασμα στην κόλαση του πολέμου. Των χιλιάδων νεκρών και σακατεμένων, των ανυπολόγιστων καταστροφών. Το ότι μια τέτοια εξέλιξη «χρεώνεται» εκ των πραγμάτων στον ρωσικό ιμπεριαλισμό δεν σημαίνει ότι παραγράφονται οι ευθύνες των ΗΠΑ-Δύσης. Των δυνάμεων εκείνων που συνδιαμόρφωσαν τους όρους που οδήγησαν σε αυτήν. (Αν χωράει «επιμερισμός» ευθυνών σε μια τέτοια τραγική εξέλιξη).

Έφερε στην ημερήσια διάταξη και σε πρώτο πλάνο το κρίσιμο διακύβευμα, στο οποίο προηγούμενα αναφέρθηκα. Ένα διακύβευμα ευρύτερων διαστάσεων. Αυτό είναι που εξηγεί την άμεση εμπλοκή των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Την έμμεση για την ώρα αλλά διακριτή εμπλοκή της Κίνας και άλλων δυνάμεων. Αυτό είναι που εξηγεί τη διαρκή τροφοδοσία της ένοπλης σύγκρουσης, την κλιμάκωσή της σε όλο και υψηλότερο επίπεδο, τη δημιουργία κινδύνων συνολικότερης ανάφλεξης έως και πυρηνικής. Όχι επειδή κάτι τέτοιο θα ήθελε ή σχεδιάζει να προχωρήσει σ' αυτό (τουλάχιστον όχι στο άμεσο μέλλον) οποιαδήποτε από τις εμπλεκόμενες πλευρές. Το θέμα είναι ότι βρίσκονται πλέον «αιχμάλωτες» μιας κατάστασης και ενός αδιεξόδου που οι ίδιες έχουν δημιουργήσει με τις επιδιώξεις και κινήσεις τους.

Έτσι, και όπως έχω και παλιότερα

αναφέρει, έχουν επιδοθεί σε ένα θανάσιμο πόκερ, ποντάροντας διαδοχικά ή μια μετά την άλλη ανθρώπινα κορμιά και πολεμικά μέσα. Επισείοντας τα πυρηνικά τους «ρέστα» και ευελπιστώντας ότι θα αναγκάσουν την αντίπαλη πλευρά σε υποχωρήσεις.

Σενάρια και πραγματικότητα

Αυτά είναι που έχει πλέον να διαχειριστεί ο Τραμπ, με αυτά έχει να αναμετρηθεί. Το αν θα μπορέσει και με ποιον τρόπο, είναι ένα ερώτημα που δεν επιτρέπει ασφαλείς προβλέψεις. Όσον αφορά κατ' αρχάς τα σενάρια που κυκλοφορούν. Ας κάνουμε την υπόθεση ότι ο Τραμπ σκέφτεται, θέλει, σχεδιάζει να προχωρήσει με βάση τη δική του ατζέντα. Την οποία επίσης μόνο να την υποθέσουμε μπορούμε. Κατ' αρχάς με βάση την πολιτική του στην πρώτη του προεδρία. Κατά δεύτερον μέσα από τις διάφορες δηλώσεις του ίδιου και συνεργατών του («ανεπίσημες» πάντα και καθόλου δεσμευτικές). Δηλώσεις που κοντά στα άλλα εγείρουν και ερωτήματα. Όπως αυτό που αφορά το κατά πόσο μπορούμε να πάρουμε στα σοβαρά δηλώσεις του τύπου «θα τελειώσω τον πόλεμο σε 24 ώρες». Ας το προσπεράσουμε όμως.

Σε μια πρώτη ανάγνωση, η προώθηση μιας τέτοιας ατζέντας έχει μια βασική προϋπόθεση. Την απαγκίστρωση των ΗΠΑ από τη σύγκρουση στην οποία έχουν εμπλακεί στο μέτωπο της Ουκρανίας. Μόνο που η τέτοια ή αλλιώς μορφή απαγκίστρωσης συνδέεται αναπόσπαστα με την αντιμετώπιση του διακυβεύματος στο οποίο έχω αναφερθεί. Σε σχέση, λοιπόν, με αυτό και σε σχέση με τα διάφορα σενάρια και σχεδιασμούς που κυκλοφορούν, θα ήθελα να θέσω το ζήτημα στη βασική του διάσταση. Κανένας Τραμπ και κανένας Πούτιν από την άλλη μεριά, ούτε διατίθενται ούτε μπορούν να κερθθούν μια συμφωνία που θα μπορούσε να καταγραφεί σαν στρατηγική ήττα της μιας ή της άλλης πλευράς. Αυτή είναι η αμετακίνητη βάση των όποιων υποθέσεων και εκτιμήσεων μπορούμε να κάνουμε απ' εκεί και πέρα.

Η ουκρανική ιδιαιτερότητα

Με βάση αυτό το δεδομένο, το πρώτο που συνάγεται είναι πως δεν μπορεί να υπάρξει καμιά συμφωνία που να διασφαλίζει μια πραγματική και διαρκή ειρήνευση. Οι βασικές-διαχρονικές επιδιώξεις της κάθε πλευράς είναι αγεφύρωτες και αυτό σημαίνει ένα πράγμα. Ότι αυτή η ευρύτερων διαστάσεων αναμέτρηση θα συνεχιστεί, ανεξάρτητα από το ποιες μορφές θα πάρει στην πορεία, ποιες φάσεις θα περάσει, σε ποια πεδία θα εκδηλωθεί.

Το δεύτερο αφορά το αν μπορεί να υπάρξει φόρμουλα που να ικανοποιεί (όσο και όπως) και τις δύο πλευρές ή τουλάχιστον να μην τις εκθέτει σαν συμφωνία που μπορεί να καταγραφεί σαν ήττα της μιας ή της άλλης. Μια φόρμουλα που, κατά τα λεγόμενα, μπορεί να έχει τη μορφή «παγώματος» λ.χ. της σύγκρουσης ή και ρυθμίσεων αποδεκτών (σχετικά πάντα) από τις δύο πλευρές που θα την «μεταθέτουν». Δεν είναι κάτι που βρίσκεται γενικά έξω από τη λογική των πραγμάτων ή κάτι που δεν έχει γίνει σε ανάλογες περιπτώσεις στην ιστορία ώστε να μπορεί να αποκλεισθεί παντελώς.

Το πρόβλημα βρίσκεται στο ότι στην περίπτωση της Ουκρανίας υπάρχουν συμπυκνωμένα σειρά δεδομένων που δεν προσφέρονται και τόσο για διαχωρισμούς ρυθμίσεων. Υφίστανται και λειτουργούν ως πλέγμα που η τέτοια ή αλλιώς «ρύθμιση» της οποιασδήποτε

πλευράς φέρνει σε πρώτο πλάνο το συνολικό πρόβλημα.

Για να μην αναφερθώ ξεχωριστά στις διάφορες εκδοχές του πράγματος, ας το θέσω σε μια συνολική του μορφή. Η Ρωσία δεν μπήκε σ' αυτή την αιματηρή (και για την ίδια) περιπέτεια για να αποδεχτεί ρυθμίσεις που θα αφήνουν περιθώρια εισδοχής της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ άμεσα ή και στο μέλλον. Από την άλλη μεριά, ούτε η Δύση είναι διατεθειμένη να αποδεχτεί αξιώσεις που να παρέχουν στη Ρωσία τη δυνατότητα να ελέγχει τα τεκταινόμενα στην Ουκρανία.

Ανιχνεύονται προθέσεις

Πρόκειται για ερώτημα που μόνο εύκολη δεν είναι η απάντησή του. Ας σταθώ λίγο περισσότερο σ' αυτό. Θα καλέσει, λέει, ο Τραμπ τον Πούτιν και τον Ζελένσκι και θα τους υποβάλλει τις προτάσεις του. Αν τις απορρίψει ο Ζελένσκι, θα σταματήσει κάθε ενίσχυση του, οικονομική, πολιτική, στρατιωτική. Αν τις απορρίψει ο Πούτιν, τότε θα προχωρήσει στην ακόμη μεγαλύτερη ενίσχυση του Κιέβου.

Δηλαδή αν εμφανιστεί «δύστροπος» ο Ζελένσκι (λέμε τώρα) θα τον εγκαταλείψει στην τύχη του; Θα χαρίσει, δηλαδή, και έτσι του καλού καιρού μια στρατηγική νίκη στον Πούτιν και αντίστοιχα θα κερθωθεί μια στρατηγική ήττα των ΗΠΑ; Υπάρχει κανείς που να πιστεύει κάτι τέτοιο; Από την άλλη μεριά, μπορεί να αποδεχτεί ο Πούτιν ρυθμίσεις που δεν θα διασφαλίζουν τις βασικές τουλάχιστον επιδιώξεις, για τις οποίες ξεκίνησε έναν πόλεμο; Αν ήταν απαραίτητο να επιλέξω μια από τις δύο αυτές υποθετικές εκδοχές, θα πόνταρα στη δεύτερη. Έτσι ή αλλιώς, τις προτάσεις αυτές δεν τις γνωρίζουμε, καθώς δεν έχουν δημοσιοποιηθεί επισήμως, ούτε το αν και με ποιον τρόπο πρόκειται να υποβληθούν και σε ποιους. Εκείνο που μπορούμε να πούμε γνωρίζοντας το ποιόν του προτείνοντος είναι πως δεν θα πρόκειται για προτάσεις που στόχο τους θα έχουν να φέρουν μια πραγματική ειρήνη στην Ουκρανία και τον κόσμο. Από τα πιο πιθανά είναι να συνιστούν μια κίνηση που θα θέλει να εμφανίσει τον Τραμπ σαν τον άνθρωπο της ειρήνης και να κρεώσει ξανά στον Πούτιν την ευθύνη για τη συνέχιση της σύγκρουσης.

Πέρα από αυτό, μπορούμε ακόμα να υποθέσουμε και μια «παράπλευρη» στόχευση αυτής της κίνησης. Την προσπάθεια του Τραμπ να υποχρεώσει τους Ευρωπαίους συμμάχους του στο να πάρουν μεγαλύτερο βάρος στην αντιμετώπιση του ζητήματος (οικονομικό, στρατιωτικό κ.λπ.). Έτσι ώστε να διευκολύνουν τις ΗΠΑ στο να κινηθούν με μεγαλύτερη άνεση στα διάφορα μέτωπα που έχουν ή και στοχεύουν να ανοίξουν.

Πιθανές εξελίξεις

Όπως κι αν έχει και με όλο το ρίσκο που εμπεριέχουν οποιεσδήποτε προβλέψεις σε μια τέτοια κατάσταση, θα «διακινδυνεύσω» κάποιες εκτιμήσεις.

Θεωρώ αρκετά πιθανό το πέρασμα σε μια φάση όπου το άνοιγμα ενός «διαλόγου» και διαπραγματεύσεων (όπως κι αν το εννοεί κανείς και όποια μορφή κι αν πάρουν) θα συμπλέκεται και θα εναλλάσσεται με κινήσεις στρατιωτικού χαρακτήρα στο πεδίο των μαχών κ.λπ. Μια εξέλιξη που θα εμπεριέχει και τις δύο εκδοχές του πράγματος. Τόσο αυτή της κλιμάκωσης της σύγκρουσης μέχρι την ολέθρια κορύφωσή της, όσο και την εκδοχή της -προσωρινής πάντα- διευθέτησης.

Όσον αφορά την πρώτη εκδοχή, ας μην αναφερθώ ξανά στους παράγοντες που ωθούν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Ως

προς τη δεύτερη, έχει μια ορισμένη σημασία να αναφερθώ σε παράγοντες και συνθήκες που θα μπορούσαν να ωθήσουν σε μια τέτοια «ανάπαυλα».

Παράγοντες επίδρασης

Όσον αφορά τους παράγοντες που ενδεχομένως μπορούν να επιδράσουν πιέσουν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Σαν τέτοιοι μπορούν να θεωρηθούν:

Οι εξελίξεις στο στρατιωτικό πεδίο. Η διαμόρφωση μιας κατάστασης «επί του πεδίου» που η συνέχιση της σύγκρουσης θα οδηγούσε σε ακόμα πιο καταστροφικές συνέπειες για τη μια πλευρά των εμπόλεμων. Ένας παράγοντας, ωστόσο, που τελεί υπό αίρεση, καθώς η πλευρά που θα αντιμετώπιζε την ήττα θα είχε πάντα τη δυνατότητα να καταφύγει στο «τελευταίο -πυρηνικό- της χαρτί».

Συμμαχίες και συσχετισμοί

Οι διαμορφώσεις στο επίπεδο των συμμαχιών καθώς και της στάσης πολλών άλλων δυνάμεων. Η πιθανότητα, δηλαδή, της διαμόρφωσης ολότελα αρνητικών συσχετισμών για τη μια ή την άλλη πλευρά. Σε σχέση με το ζήτημα αυτό, είναι αναγκαίες ορισμένες επισημάνσεις.

Όσον αφορά τη Δύση, εμφανίζεται πιο συμπαγής, καθώς μάλιστα συγκροτείται στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, μιας ισχυρής και de facto «νομιμοποιημένης» και πλήρως ενεργούς στρατηγικής συμμαχίας.

Ειδικότερα και όσον αφορά τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές (αλλά και άλλους) δεν «σέρνονται» από τις ΗΠΑ, όπως ακούγεται. Αποτελούν άμεσο και ενεργό αντικείμενο της αναμέτρησης, καθώς η έκβασή της αφορά και τη δική τους θέση και ρόλο στον κόσμο.

Σε σχέση με την άλλη πλευρά, ιδιαίτερη αναφορά χρειάζεται για την περίπτωση της Κίνας. Η Κίνα, ούτε ήθελε ούτε θέλει αυτή την αναμέτρηση (τουλάχιστον όχι σ' αυτή τη φάση) καθώς θεωρούσε -και όχι αβάσιμα- ότι ο χρόνος είναι με το μέρος της. Ωστόσο, το ζήτημα έχει τεθεί. Με αυτό ως δεδομένο, η Κίνα στέκεται με τον δικό της τρόπο στο πλευρό της Ρωσίας, καθώς γνωρίζει ότι αν εξουδετερωθεί η Ρωσία, μετά έρχεται η δική της σειρά. Ταυτόχρονα και όπως τουλάχιστον συνάγεται από δηλώσεις εκπροσώπων της, αντιμετωπίζει θετικά την εκδοχή μιας αποκλιμάκωσης της σύγκρουσης.

Όσον αφορά άλλες δυνάμεις, όπως Ινδία, Βραζιλία κ.ά., ούτε αυτές θέλουν την κλιμάκωση της σύγκρουσης. Επί του παρόντος μπορεί, αν αποκλίνουν προς τη μια ή την άλλη πλευρά, αλλά βασικά προσπαθούν να κρατούν τις αποστάσεις τους. Δείχνουν να θέλουν μια αποκλιμάκωση καθώς θεωρούν -και καθόλου αβάσιμα- ότι μια παρόξυνση της σύγκρουσης μπορεί να τις αναγκάσει να συρθούν σε μια αναμέτρηση που καθόλου δεν θα ήθελαν.

Πιθανά ρήγματα

Τα ρήγματα που μπορεί να εμφανισθούν στα μέτωπα των εμπόλεμων. Κατ' αρχάς στο επίπεδο των αρχουσών ελίτ και σε αναφορά με την αναζήτηση των πιο ενδεδειγμένων για τα συμφέροντά τους επιλογών και στρατηγικής.

Αντιθέσεις έχουν ήδη καταγραφεί στις χώρες της Δύσης αλλά που είναι βέβαιο ότι ανάλογες θα υπάρχουν και στις χώρες της Ανατολής, ανεξάρτητα από το ότι η έλλειψη πληροφόρησης δεν αφήνει να τις διακρίνουμε καθαρά. Αντιθέσεις που για την ώρα τουλάχιστον δεν φτάνουν σε επίπεδα άμεσης αμφισβήτησης των έως τώρα επιλογών. Τίποτε, ωστόσο, δεν αποκλείει να οξυνθούν, καθώς η φύση των γεγονότων έχει τη δική της

δυναμική και επιπτώσεις που αφορούν όλους. Οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές και των συνολικότερων κινδύνων.

Ρήγματα μπορούν να εμφανιστούν και στην κοινωνική βάση των εμπλεκόμενων χωρών, με βάση τις συνέπειες που έχει η συνέχιση της σύγκρουσης για τις λαϊκές μάζες. Τόσο αυτές που αφορούν το οικονομικό, το βιοτικό τους επίπεδο όσο και των ανθρώπινων απωλειών στα πεδία των μαχών. Ανάλογες αντιδράσεις μπορούν να υπάρξουν και σε άλλες χώρες, καθώς όλο και περισσότερος κόσμος συνειδητοποιεί τους κινδύνους που συνεπάγεται για όλους η συνέχιση και κλιμάκωση αυτού του πολέμου.

Ήδη σε πολλές χώρες του κόσμου πραγματοποιούνται κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο. Είναι γεγονός ότι δεν φτάνουν ακόμα στο επίπεδο ανάπτυξης που θα μπορούσε να ασκήσει αποφασιστική επίδραση στις εξελίξεις. Ένα πρόβλημα που συνδέεται με τις συνέπειες της ήττας. Την έλλειψη εκείνων των πολιτικών κινητήρων και σε επίπεδα που θα μπορούσαν να δώσουν αποφασιστική ώθηση σε ένα τέτοιο κίνημα.

Όπως και να έχει ωστόσο, στην ανάπτυξη ενός τέτοιου κινήματος μπορούν να δημιουργούνται όροι για την αντιμετώπιση του ζητήματος από τη μεριά των λαών. Μια αναγκαιότητα που τόσο περισσότερο θα γίνεται κατανοητή όσο περισσότερο θα σωρεύονται οι συνέπειες για τις λαϊκές μάζες και όσο «εγγύτερα» θα πλησιάζουν οι κίνδυνοι που τις απειλούν.

Αντιφάσεις και αδιέξοδα

Τέλος, η επίγνωση των κινδύνων που συνεπάγεται και για όλους χωρίς καμιά εξαίρεση, η ανεξέλεγκτη κλιμάκωση του πολέμου. Ας σταθώ λίγο σ' αυτή την πλευρά.

Θεωρώ ότι καμιά δύναμη στον κόσμο δεν θέλει την πυρηνική σύγκρουση, καθώς όλοι αντιλαμβάνονται το τι θα σημαίνει αυτό για όλο τον κόσμο και φυσικά και για τους ίδιους.

Ανάλογες διαθέσεις υπάρχουν και όσον αφορά την εκδοχή της χρήσης τακτικών πυρηνικών όπλων. Όλοι κατανοούν ότι κάτι τέτοιο θα άνοιγε τον δρόμο σ' αυτό που θέλουν να αποφύγουν. Τη χρήση των στρατηγικών πυρηνικών όπλων.

Θεωρώ ακόμη ότι στο σύνολό τους οι εμπλεκόμενες (άμεσα ή έμμεσα) δυνάμεις δεν θα ήθελαν την κλιμάκωση της σύγκρουσης σε επίπεδα αναμέτρησης -με συμβατικά έστω όπλα- συνολικά Δύσης-Ανατολής. Πέραν όλων των άλλων, αντιλαμβάνονται ότι δεν θα μπορούσε να παραμείνει για πολύ σ' αυτό το «συμβατικό» επίπεδο.

Παρόλα αυτά, συνεχίζουν να τροφοδοτούν και να κλιμακώνουν τη σύγκρουση με όλα τα μέσα. Με γενεσιουργό αιτία τη φύση τους ως ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, έχουν «αιχμαλωτιστεί» σε ένα πρόβλημα που οι ίδιες έχουν δημιουργήσει με τις επιδιώξεις και κινήσεις τους και πορεύονται με ανοιχτούς όλους τους θανατηφόρους «ορίζοντες» μιας τέτοιας εξέλιξης.

Με αυτά τα δεδομένα, ακόμη κι αν υποθέσουμε, όπως ήδη ανέφερα, ότι υποχρεωθούν να προχωρήσουν σε κάποιες μορφές διακανονισμούς, αυτοί θα έχουν προσωρινό χαρακτήρα. Ένα «διάλειμμα» που κάθε πλευρά θα επιχειρεί να αξιοποιήσει στην ενίσχυση της θέσης της για τον «επόμενο γύρο» αυτής της διαρκούς αναμέτρησης.

Αυτά είναι που έχουμε μπροστά μας, αυτά έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Με Τραμπ ή και χωρίς Τραμπ.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόκομο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Ο Γάλλος ασθενής ...

Μετά την ψήφιση της μορφής στο σχέδιο προϋπολογισμού της γαλλικής κυβέρνησης και την παραίτηση του Πρωθυπουργού της, διακινείται παγκόσμια μια ανησυχία για την οικονομία της Γαλλίας (και για την ευρωζώνη ευρύτερα) που επιπλέον έχει υποστεί την τελευταία περίοδο μια υποτίμηση της πιστοληπτικής της ικανότητας από τους διεθνείς οίκους.

Βέβαια, αυτή η υποτίμηση δεν μπορεί να συγκριθεί με τη σειρά μνημονίων που επιβλήθηκε πριν κάποια χρόνια στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες του Νότου.

Γεγονός, όμως, είναι πως η χώρα έφτασε να δανείζεται από τις διεθνείς αγορές πιο ακριβά απ' ό,τι η Ελλάδα. Όντως, η απόδοση στο 10ετές γαλλικό ομόλογο έχει σκαρφαλώσει στο 2,9%, ξεπερνώντας την απόδοση του ελληνικού, με αποτέλεσμα η Γαλλία να είναι πλέον η χώρα με το δεύτερο υψηλότερο κόστος μετά την Ιταλία, που οι αποδόσεις των ομολόγων της βρίσκονται στο 3,2%.

Το γαλλικό δημόσιο χρέος ανέρχεται σήμερα στα 3,23 τρισ. ευρώ και αναμένεται να αυξηθεί το 2025 στο 115,3% του ΑΕΠ, από 112,7% του ΑΕΠ που εκτιμάται ότι θα φτάσει φέτος. Στο σύνολό του βρίσκεται στα χέρια ιδιωτών, για αυτό και η εξυπηρέτησή του επηρεάζεται από τις διακυμάνσεις της αγοράς. Είναι ενδεικτικό ότι για αναχρηματοδοτήσει το χρέος της το 2025, η Γαλλία είναι αναγκασμένη να δανειστεί από τις αγορές περίπου 310 δισ. ευρώ.

Σύμφωνα με τους οικονομικούς αναλυτές, η αιτία του υψηλού γαλλικού δημόσιου χρέους είναι το ετήσιο δημοσιονομικό έλλειμμα, το οποίο κινείται στα επίπεδα του 6% και ανατροφοδοτεί σε ετήσια βάση τη διόγκωσή του με υψηλούς ρυθμούς. Είναι ο λόγος που η Κομισιόν έχει κινήσει τις διαδικασίες υπερβολικού ελλείμματος για τη Γαλλία. Μάλιστα ο προϋπολογισμός που απορρίφθηκε προέβλεπε μείωση αυτού του ελλείματος στο 5% του ΑΕΠ, με σκληρά μέτρα λιτότητας για τον γαλλικό λαό.

Δύο ερωτήματα τίθενται: Υπάρχει πιθανότητα χρεοκοπίας στη Γαλλία και κατά πόσο αυτό θα πυροδοτήσει μία κρίση χρέους στην ευρωζώνη;

Το πρώτο ερώτημα απαντάται πιο εύκολα.

Η Γαλλία είναι μια ιμπεριαλιστική χώρα, με μια οικονομία 7η στη σειρά κατάταξης διεθνώς, που παράγει σε όρους αγοραστικής δύναμης το 4% του παγκόσμιου ΑΕΠ,

31 γαλλικές εταιρείες περιλαμβάνονται στις 500 μεγαλύτερες επιχειρήσεις παγκόσμια και όσον αφορά το παραγωγικό ενεργητικό της, μέχρι το 2020 προπορεύονταν και αυτής της Γερμανίας, που μέχρι πρόσφατα θεωρούνταν η οικονομική ατμομηχανή της ευρωζώνης.

Είναι η μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη της ΕΕ, με ζώνες επέκτασης και επιρροής στην υποσαχάρια και

Βόρεια Αφρική (αν και με τις εξελίξεις των τελευταίων χρόνων και την παρέμβαση της Ρωσίας η εκεί παρέμβασή της έχει αποδυναμωθεί) και με κάποιες εναπομείνουσες αποικίες στην Πολυνησία.

Να το πούμε πιο απλά, μια χρεωκοπία της Γαλλίας δεν είναι κάτι που μπορεί να αντέξει το παγκόσμιο και ευρωπαϊκό σύστημα. Εδώ και η περίφημη απειλή πτώχευσης της ελληνικής «ακρονυχίδας» ήταν και είναι συζητήσιμο ακόμη και σήμερα το πόσο πραγματικά εννοούνταν τότε. Τότε που Γαλλία και Γερμανία, στην περίφημη συνάντηση Μέρκελ-Σαρκοζύ, είχαν ορίσει το εκβιαστικό πλαίσιο «συμμόρφωσης» των ευρωπαϊκών οικονομιών, που ακριβώς και σχεδόν «φωτογραφικά» εξαιρούσε τη Γαλλία. Που και τότε δεν εκπλήρωνε τους όρους του Μάστριχτ όσον αφορά το δημόσιο έλλειμμα. Και προφανώς η Γαλλία δεν είναι Ελλάδα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Η πίεση που πραξικοπηματικά ασκήθηκε τόσο στον γαλλικό λαό όσο και στο γαλλικό κοινοβούλιο δεν εκφράζει τόσο τη διεθνή πίεση για τον «Γάλλο ασθενή», όσο και την εσωτερική πίεση από την ίδια τη γαλλική αστική τάξη: Είναι οι λογαριασμοί με το εργατικό, λαϊκό και νεολαϊστικό κίνημα, που τα τελευταία 25 χρόνια καθυστερούν τις «αναγκαίες προσαρμογές», που έχει ανάγκη το γαλλικό κεφάλαιο για να κρατήσει ψηλά τα ποσοστά κερδοφορίας και να διευρύνει τον κύκλο αναπαραγωγής του. Στον ανταγωνισμό του, φυσικά, με τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές κεφαλαιοκρατίες της Ευρώπης και του κόσμου!

Σε μία δύσκολη περίοδο, που οι επιλογές στην οικονομική σύγκρουση έχουν περίπου τις ίδιες συνέπειες για τη γαλλική οικονομία με τη Γερμανία (λέμε περίπου γιατί η Γαλλία με την παραγωγή πυρηνικής ενέργειας μπορεί να αντισταθμίσει τις ενεργειακές απώλειες ως έναν βαθμό) τα πράγματα πιέζουν πιο πολύ.

Να το πούμε πιο συμπυκνωμένα, η αίσθηση του «ασθενούς» δεν είναι μόνο ένας εξωτερικός ετεροκαθορισμός, αλλά κάτι που αισθάνεται η ίδια η γαλλική κεφαλαιοκρατία και όλοι οι πολιτικοί της εκφραστές (και ας κάνει η Λεπέν τις δικές της πολιτικές πιρουέτες σήμερα).

Πιο ανοιχτό παραμένει το δεύτερο ερώτημα.

Με κλονισμένους πολιτικά και οικονομικά τους δύο πυλώνες του, ο γαλλογερμανικός άξονας (κινητήρια δύναμη όσων προχωρημάτων αλλά κυρίως συμβιβασμών επιχειρήθηκαν σε ΕΕ και ευρωζώνη) αδυνατεί να αντιμετωπίσει όπως λίγο πιο παλιά τις φυγόκεντρες και αποσταθεροποιητικές τάσεις και φυσικά τις αντιθέσεις μέσα στην ΕΕ.

Αυτό είναι ένα ζήτημα που άπτεται των οικονομικών παραμέτρων, στη βάση του όμως είναι πολιτικό...

Black τετράημερο για την εργοδοσία της Amazon

Η κηρό μήνυμα ενάντια στις συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης και καταπίεσης αποφάσισαν να στείλουν οι εργαζόμενοι στην Amazon σε πάνω από 20 χώρες, απαντώντας με διεκδικήσεις και όχι υποταγή στην 4ήμερη «γιορτή» του κεφαλαίου, από τη Black Friday έως τη Cyber Monday. Με τη συμμετοχή περισσότερων από 80 σωματείων, του κλαδικού σωματείου της Amazon, και στο πλαίσιο της εκστρατείας «Make Amazon pay», οι εργαζόμενοι του αμερικάνικου κολοσσού διοργάνωσαν συγκεντρώσεις και απεργιακές κινητοποιήσεις. Αιτήματα οι καλύτερες συνθήκες εργασίας, οι υψηλότεροι μισθοί, η αύξηση των μέτρων προστασίας και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα που η εταιρία συνθλίβει.

Καθημερινό βίωμα το αβίωτο. Εξοντωτικά ωράρια, εντατικοποίηση, μισθοί πείνας, μηδαμινά μέτρα ασφαλείας, τετραπλάσιος αριθμός θανατηφόρων εργοδοτικών εγκλημάτων σε σχέση με τον -έτσι κι αλλιώς μαύρο- μέσο όρο, άπιαστοι στόχοι αποδοτικότητας με συνεχή την απειλή της απόλυσης και της περικοπής μισθού. Στη δεκάχρονη προσπάθειά τους να δημιουργήσουν σωματείο, οι εργαζόμενοι στις ΗΠΑ βρέθηκαν επανειλημμένα απέναντι σε συλλήψεις, τρομοκρατία,

απολύσεις, στρατιές εντεταλμένων στελεχών με ρόλο να μεταπείσουν και διασπάρουν τους εργαζόμενους. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν πως η εταιρία που αρνείται στους εργαζόμενους τα στοιχειώδη, έχει ξοδέψει εκατομμύρια για να εμποδίσει την οργάνωσή τους.

Η υποταγή των εργαζομένων, η περαιτέρω εκμετάλλευσή τους και η αδυναμία συλλογικής αντίστασης και διεκδίκησης αποτελούν απαράβατους όρους ώστε να μη συγκροτηθούν στη βάση των ταξικών τους συμφερόντων για να διεκδικήσουν τον κόσμο τους. Η ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων, οι διώξεις αγωνιστών αλλά και η διάλυση του ταξικού συνδικαλισμού μπαίνουν στην πρώτη γραμμή, γιατί υπηρετούν αυτόν τον στόχο. Εκφράζουν καθαρά τον πραγματικό φόβο του κεφαλαίου, ότι η οργάνωση των εργαζομένων και η ανάπτυξη ταξικών εργατικών αγώνων μπορούν να δημιουργήσουν ρήγματα στην κυριαρχία του και να νικήσουν. Όσο οι βάρβαρες αντεργατικές πολιτικές οξύνονται, όσο και περισσότεροι εργατικοί αγώνες ξεσπούν, αποτελώντας παρακαταθήκη και λιθαράκι στον δρόμο που χρειάζεται να βαδίσει το εργατικό κίνημα για τη συγκρότησή του.

Σε απεργιακό αναβρασμό οι δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι της Volkswagen

Σχεδόν 100.000 εργαζόμενοι προχώρησαν σε δίωρες -προειδοποιητικές- στάσεις εργασίας σε κάθε βάρδια σε 9 εργοστάσια της Volkswagen στη Γερμανία, στις 2 Δεκέμβρη. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη κινητοποίηση στην ιστορία του γερμανικού κολοσσού.

Ο τρίτος γύρος διαπραγματεύσεων μεταξύ του συνδικάτου IG-Metall και της εργοδοσίας ήταν αδιέξοδος. Ενώ οι εργαζόμενοι διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς, η εργοδοσία, επικαλούμενη τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται η επιχείρηση, επιδιώκει καθολική μείωση μισθών κατά 10%. Σύμφωνα με το συνδικάτο, 3 εργοστάσια και 10.000 θέσεις εργασίας βρίσκονται υπό απειλή.

Η συλλογική σύμβαση εργασίας που διασφαλίζει σταθερή αύξηση στους μισθούς, επιδόματα και προστασία από απολύσεις βρίσκεται στο επίκεντρο της συζήτησης. Η εργοδοτική πλευρά προσπαθεί να φορτώσει την κρίση στις πλάτες των εργαζομένων, χρησιμοποιώντας το κλείσιμο εργοστασίων ως μοχλό πίεσης ώστε να δεχθούν οι εργαζόμενοι τους δυσμενέστερους όρους. Άλλωστε, απ' τα μέσα του 2025 ανοίγει, μετά από 30 χρόνια, ο δρόμος των απολύσεων.

Την Δευτέρα 9 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε, επίσης χωρίς αποτέλε-

σμα, ο 4ος γύρος διαπραγματεύσεων, καθώς και νέα, τετράωρη στάση εργασίας, στην οποία συμμετείχαν 68.000 εργαζόμενοι. Κι ενώ οι εργαζόμενοι και το συνδικάτο δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις, ο CEO της εταιρείας επιμένει στο πρόγραμμα περικοπών κι απολύσεων και τους εύχεται «Καλά Χριστούγεννα». Ο επόμενος γύρος διαπραγματεύσεων έχει προγραμματιστεί για τις 15 και 16 Δεκέμβρη.

Η κρίση της γερμανικής αυτοκινητοβιομηχανίας, που συνδέεται -μεταξύ άλλων- με τη μειωμένη ζήτηση, την αύξηση του ενεργειακού κόστους και τον ανταγωνισμό με την Κίνα, δεν περιορίζεται στη Volkswagen. Η Mercedes προγραμματίζει μείωση του κόστους κατά μερικά δισεκατομμύρια ευρώ, η Continental σχεδιάζει περίπου 7.000 και η Bosch 5.500 απολύσεις παγκόσμια.

Υπό αυτό το πρίσμα, συλλογικές συμβάσεις εργασίας που διασφαλίζουν σταθερές αυξήσεις στους μισθούς και προστασία των εργαζομένων αποτελούν πρόβλημα για το κεφάλαιο. Οι ανάγκες του σημαίνουν εργαζόμενοι φθηνοί, αναλώσιμοι και «απαλλαγμένοι» από κάθε εργασιακό δικαίωμα. Οι εργαζόμενοι, όμως, καθόλου δεν δέχονται διατεθειμένοι ν' αποδεχτούν μια τέτοια «μοίρα».

Μαζικές οι φετινές διαδηλώσεις, 16 χρόνια μετά τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου

Χιλιάδες νεολαίας και λαού συμμετείχαν στις διαδηλώσεις 16 χρόνια μετά τη δολοφονία του 15χρονου μαθητή από τον ειδικό φρουρό Ε. Κορκονέα. Μαθητές, φοιτητές και εργαζόμενοι κατέβηκαν στον δρόμο για να τιμήσουν τη μνήμη του Γρηγορόπουλου και για να καταγγείλουν την ίδια πολιτική που συνεχίζει και σήμερα να δολοφονεί, να τρομοκρατεί και να τσακίζει δικαιώματα. Η παρουσία της αστυνομίας ήταν προκλητική καθόλη τη διάρκεια των διαδηλώσεων ειδικά σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, όπου πραγματοποιήθηκαν εκατοντάδες προσαγωγές και συλλήψεις τόσο πριν όσο και μετά τις διαδηλώσεις.

Μέσω της πολιτικής της φασιστικοποίησης προσπαθούν να επιβάλουν κλίμα τρομοκρατίας και καταστολής. Στοχεύουν τις πλατιές λαϊκές και νεολαιίστικες μάζες και θέλουν να τις απομακρύνουν από τους αγώνες και το κίνημα. Οι μαθητές έρχονται αντιμέτωποι με προσαγωγές ακόμα και μέσα στα σχολεία τους, ενώ οι ποιινές, οι απουσίες και οι αποβολές πέφτουν βροχή, οι φοιτητές αντιμετωπίζουν διώξεις και πειθαρχικά, ενώ εργαζόμενοι που αγωνίζονται κινδυνεύουν μέχρι και με απόλυση. Όλα αυτά είναι απαραίτητο συμπλήρωμα στις αντιλαϊκές πολιτικές που τσακίζουν δικαιώματα. Που φέρνουν την ΕΒΕ, την τράπεζα θεμάτων και το εθνικό απολυτήριο στους μαθητές, διαγραφές και οξυμένους ταξικούς φραγμούς στους φοιτητές και εργασιακό μεσαίωνα στους εργαζόμενους. Είναι απαραίτητα για να προχωρήσει η εφαρμογή των αντιλαϊκών ψηφισμένων νόμων Κεραμέως, Χατζηδάκη κλπ...

Όλοι αυτοί οι λόγοι, ταυτόχρονα και η πολεμική απειλή που γίνεται μεγαλύτερη, κινητοποίησαν τον λαό και τη νεολαία, που εξέφρασαν την οργή τους με αφορμή την επέτειο της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου.

Αθήνα

Στην πρωινή διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα συμμετείχαν κά-

Διαδήλωση 6/12/2024, Θεσσαλονίκη

ποίες εκατοντάδες μαθητών και φοιτητών, αποτέλεσμα της μη πραγματοποίησης παρά ελάχιστων γενικών συνελεύσεων με αφορμή το ζήτημα. Δεν ήταν τυχαία, επίσης, και τα λοκ άουτ που επιβλήθηκαν σε Νομική, ΑΣΟΕΕ και Αρχιτεκτονική, για να μην καταφέρουν οι φοιτητές να συζητήσουν ενόψει καλεσμένων Γενικών Συνελεύσεων. Η τρομοκρατία και η καταστολή ήταν έντονες και η παρουσία της αστυνομίας προκλητική. Πριν καν ξεκινήσει η πρωινή διαδήλωση, είχαν γίνει δεκάδες προσαγωγές και μαθητών (!), μεταξύ των οποίων και δύο μέλη των Αγωνιστικών Κινήσεων. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση συγκρότησαν ένα μαχητικό μπλοκ, που κατήγγειλε τις προσαγωγές και συνολικά την πολιτική που συνεχίζει να δολοφονεί, να τρομοκρατεί και να τσακίζει δικαιώματα.

Στην απογευματινή διαδήλωση συμμετείχαν χιλιάδες λαού και νεολαίας στα

μπλοκ των οργανώσεων και των συλλογικοτήτων και όχι μόνο. Το ΚΚΕ(μ-λ) συγκρότησε ένα μαζικό μπλοκ, που με παλμό και μαχητικότητα κατήγγειλε την πολιτική της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και ανέδειξε τη σύνδεση με τη βιομηχανία δώξεων σε βάρος αγωνιστών λαού και νεολαίας, καθώς και τη δίκη των 62 από την 6η Δεκέμβρη του 2020, που αναβαθμίζεται στο εφετείο.

Θεσσαλονίκη

Χιλιάδες διαδηλωτές κινητοποιήθηκαν και στη Θεσσαλονίκη. Η πορεία ξεκινώντας από την Καμάρα κατευθύνθηκε προς το άγαλμα Βενιζέλου. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση με ένα συγκροτημένο μπλοκ φώναξαν συνθήματα που κατήγγειλαν την πολιτική που στοχοποιεί τη νεολαία, που συνεχίζει να δολοφονεί. Μετά το τέλος της

διαδήλωσης πραγματοποιήθηκαν 118 προσαγωγές, εκ των οποίων οι 112 μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Στη συγκέντρωση καταγγέλθηκε, μάλιστα, που πραγματοποιήθηκε στα δικαστήρια την επόμενη μέρα, η αστυνομία προχώρησε σε ρίψη χημικών και κρότου λάμψης, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό τριών ατόμων.

Πάτρα

Μαζική ήταν η διαδήλωση και στην Πάτρα, όπου και εκεί ήταν ασφυκτική η παρουσία της αστυνομίας. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις τόνισαν μέσα από την παρέμβασή τους τον αντιλαϊκό χαρακτήρα της επίθεσης και κατήγγειλαν την πολιτική της φασιστικοποίησης.

Γιάννενα

Στα Γιάννενα οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση με ένα μαζικό μπλοκ διαδήλωσαν τιμώντας τη μνήμη του 15χρονου μαθητή και φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στην πολιτική του συστήματος.

Χανιά

Στα Χανιά κάποιες εκατοντάδες διαδηλωτές πλαισίωσαν τη συγκέντρωση. Στη διαδήλωση συμμετείχε με διακριτό μπλοκ η Πρωτοβουλία Αντίστασης.

Ξάνθη

Στην Ξάνθη πραγματοποιήθηκε διαδήλωση του συλλόγου φοιτητών, μετά από απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου.

Οι μαζικές διαδηλώσεις και με το έντονο στοιχείο της νεολαίας που πραγματοποιήθηκαν σε μια σειρά πόλεις της χώρας δείχνουν ότι η νεολαία δεν ξεχνά την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08. Δείχνουν ότι η νεολαία, που συνεχίζει και ασφυκτιά από την πολιτική που τσακίζει τα δικαιώματά της, θα βγαίνει στους δρόμους, θα διαδηλώνει και θα εναντιώνεται στην πολιτική του συστήματος. Η οργή που έχει συσσωρεύσει η νεολαία χρειάζεται να μεταφραστεί σε συλλογικούς και οργανωμένους αγώνες, για να κερδίσει τις μάχες της γενιάς της.

Διαδήλωση 6/12/2024, Αθήνα

Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα

Προσεγγίσεις

Τη μάχη για την υπεράσπιση του ηθικού πλεονεκτήματος του... αντικομμουνισμού έδωσε η ναυαρχίδα της συστημικής δημοσιογραφικής αρμάδας «Καθημερινή» και η συνοδευτική τορπιλάκατος «Λίμπεραλ», με δυο επίλεκτα μέλη του πληρώματος στα κανόνια του καταστρώματος. Οι κανονιοβολισμοί και οι τορπίλες (που έμοιαζαν περισσότερο με στρακαστρούκες) έβαλλαν ενάντια στη φημολογούμενη «δίωξη» του αντικομμουνισμού, του μόνου «-ισμού» που διώκεται στις φιλελεύθερες κοινωνίες! Κατάσταση εξόχως απαράδεκτη. Αφού, με βάση τα «εγκλήματα του κομμουνισμού» σε Ανατολή και Δύση, θα έπρεπε ο αντικομμουνισμός να ανακηρυχθεί σε επίσημη ιδεολογία του κράτους (κι όχι ανεπίσημη, όπως ισχύει τώρα).

Τα «εγκλήματα» του κομμουνισμού στην Ανατολή στοιβάζονται στη γνωστή «Μαύρη Βίβλο του Κομμουνισμού» με... τεκμήριο τη ναζιστική προπαγάνδα. Στη Δύση, αντίθετα, τα «κομμουνιστικά εγκλήματα» βιώνονται με... απεργίες, καταλήψεις και διαδηλώσεις, που παραλύουν την κοινωνική και οικονομική ζωή και γονατίζουν τη χώρα και τους πολίτες. Κι ενώ βουίζουν οι κραυγές περί ολοκληρωτικής ήττας και ηθικής χρεοκοπίας του κομμουνισμού, διασπείρεται αμείωτη η αντικομμουνιστική λύσσα. Μπρος στη βεβαιότητα του συστήματος ότι η φύση του θα γεννάει διαρκώς νέους νεκροθάφτες. Παρά τα «νανουρίσματα» ότι ζούμε στην καλύτερη δυνατή κοινωνία. Ότι κά-

θε προσπάθεια ανατροπής συνεπάγεται περισσότερες θυσίες. Ότι, εν τέλει, ταιριάζει στον άνθρωπο ο ανταγωνισμός, το κυνήγι του κέρδους και η «αναπόφευκτη» βαρβαρότητα.

«Το κεφάλαιο γεννιέται βουτηγμένο από την κορυφή ως τα νύχια στο αίμα και στη βρωμιά και στάζοντας αίμα από όλους τους πόρους... Με 100% κέρδος τσαλαπατάει όλους τους ανθρώπινους νόμους, με 300% δεν υπάρχει έγκλημα που να μη ριψοκινδυνέψει να διαπράξει...». (από το Κεφάλαιο του Μαρξ)

Πράγματι. Αρκεί να ανατρέξει κανείς στην απαρχή εδραίωσης και ανάπτυξης του καπιταλισμού, με τα μαστιγώματα, τους ακρωτηριασμούς, τα κάθε είδους βασανιστήρια και τις μαζικές δολοφονίες για να επιβληθεί το πειθαρχημένο σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς σε άντρες, γυναίκες και παιδιά.

Αρκεί να ανατρέξει κανείς στις συνθήκες του αποικιοκρατικού δουλεμπορίου, τη βίαιη κατάληψη και κατοχή χωρών και λαών για πρώτες ύλες, φτηνά εργατικά χέρια και νέες αγορές, που ξεκλήρισε ολόκληρους λαούς, πληθυσμούς και έθνη στην Ασία, την Αφρική και την τότε νέα «αμερικανική» ήπειρο.

Αρκεί να δει τις μεγάλες σφαγές του ιμπεριαλισμού, τους δυο παγκόσμιους πολέμους των «πολιτισμένων και αναπτυγμένων κρατών», που συμπάρεσαν στην άβυσσο και τον «υπανάπτυκτο κόσμο», και που πρωτοεμφάνιζαν τα επιστημονικά-τεχνολογικά επιτεύγματα για τη δολοφονία δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων, με αποκορύφωμα τη χρήση της ατομικής βόμβας. Για να ακολουθήσουν, μετά από «ειρηνική» ανάπαυλα λίγων ετών ή ακόμη και λίγων ημερών, νέες σφαγές: Στην Ελλάδα, την Κορέα, την Ινδοκίνα, την Ινδονήσια, το Βιετνάμ, την Αλγερία, το Μαρόκο, την Τυνησία, κ.λπ. κ.λπ. και να φτάσουμε «στην εποχή μας» με την αιματηρή διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, τους καταστροφικούς πολέμους στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στην Τσετσενία, στη Σομαλία, στη Σενεγάλη, στην Ακτή Ελεφαντοστού, στην Κολομβία, στο Σουδάν, στη Λιβύη, στη Συρία, στην Υεμένη έως τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη και τους πολέμους στη Μ. Ανατολή. Με τον κρίσιμο πόλεμο της Ουκρανίας των εκατοντάδων χιλιάδων αόρατων νεκρών, που στοιχειώνουν τον εφιάλτη ενός νέου μεγάλου γενικευμένου πολέμου.

Βάλτε στον αιματηρό κατάλογο του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού και τις δεκάδες δικτατορίες σε ολόκληρο τον κόσμο, όπου εκατομμύ-

ρια άνθρωποι φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν, γιατί φώναζαν για δικαιώματα και ελευθερίες. Τα εκατομμύρια που πεθαίνουν από την πείνα, τη δίψα και τις ασθένειες, που μόνο αδίστακτοι επιχειρηματίες και ιεροκήρυκες του συστήματος καταγράφουν σαν φυσικό φαινόμενο και κλιματική καταστροφή. Προσθέστε τα εμπόργκο και τα «αναπτυξιακά μνημόνια» που επιβάλλει η «παγκόσμια οικονομία» του ιμπεριαλισμού στα «προβληματικά και απείθαρχα κράτη», με εκατομμύρια θύματα και νεκρούς. Τα αμέτρητα εργατικά «ατυχήματα», τα εκατομμύρια των προσφύγων και μεταναστών που εκτοπίζονται βίαια από τις εστίες τους και ξαναεκτοπίζονται ή δολοφονούνται μαζικά στα «περάσματα του πολιτισμένου κόσμου», τα εκατομμύρια θύματα της μαστροπείας και της εμπορίας ανθρώπων, την μπίζνα των ναρκωτικών αλλά και τα εκατομμύρια θύματα της πανδημίας, όπου οι φαρμακευτικοί κολοσσοί παρουσιάστηκαν σαν σωτήρες της ανθρωπότητας. Είναι ένας δίκως τέλος κατάλογος εγκλημάτων, που δεν λογίζεται ως τέτοιος, αφού έτσι γεννιέται και αναπτύσσεται το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Έτσι αναπτύσσεται ο πολιτισμός και η κοινωνία.

Οτιδήποτε βγάξει κέρδος επιτρέπεται, όσο καταστροφικό κι αν είναι για τη φύση, τον άνθρωπο και την ανθρωπότητα. Μετά από μένα το χάος, λέει ο καπιταλιστής, που δεν μπορεί να φανταστεί ένα μέλλον που δεν θα συμπεριλαμβάνει τον ίδιο. Κι ο αυτοαναφορικός κόσμος του μολύνει ολόκληρη την κοινωνία.

Αλήθεια, μπροστά στην έκταση του εγκλήματος, πώς «επιβιώνουν» αμφιβολίες και ερωτήματα για την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της κοινωνικής ανατροπής, για την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης και ενός διαφορετικού «μοντέλου» κοινωνικής συμβίωσης απέναντι στον κανιβαλισμό;

Πώς μοιάζει με ουτοπία η κοινωνική ανατροπή και το όραμα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο; Δεν πορεύεται για αιώνες η ανθρωπότητα με ανατροπές και με νέα κοινωνικά «μοντέλα»; Δεν είναι η ταξική πάλη που γράφει την ιστορία των ανθρώπων; Η κοινωνική εξέλιξη, όπως και κάθε εξέλιξη στη φύση, δεν είναι κατασκευάσματα του εγκεφάλου. Πηγάζουν από ωμές και καθαρές ανάγκες. Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα (αν όχι αφανισμός) είναι και σήμερα το επίμαχο ζήτημα.

Νέο ημερολόγιο 2025 από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών

